

Сара Шенарг

СВЕТОВЕН
БЕСТСЕЛЪР

Малки
сладки
лъжски
Съкрушени

БРОН

САРА ШЕПАРД СЪКРУШЕНИ

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Тайните, тайните са толкова сладки...

В Роузууд е пролет, което значи ледено соево мляко, свеж маникюр в бляскащи пастели и... училищен бал. Но докато всички останали обръщат дърво и камък в търсене на идеалното облекло за бала, Хана, Спенсър, Емили и Ариа са заети с друг вид лов: търсят А.

Хана превръща кампанията си за спечелване на титлата „Кралица на бала“ в пламенен доброволчески труд в клиниката по изгаряния, където се съвзема една от жертвите на А.

Емили копае из миналото на А. в психиатричната клиника, което дава доста смахнат ефект.

Спенсър наема частен детектив, за да издири онзи, който издирва нея. Но когато техните сесии стават *твърде частни*, двамцата май забравят да си отворят очите за А.

Ариа пък се тревожи, че А. е дори по-близо, отколкото тя си мисли. Когато тъмната ѝ тайна от Исландия най-после излиза на светло, тя открива, че може би — само може би — единственият човек, от когото се е опитвала да скрие истината, е знаел всичко.

Сладките малки лъжкени най-сетне подеват борбата срещу А. Но каквото и да предприемат, А. винаги се оказва една стъпка пред тях, готов да съкруши момичетата напълно.

Познай себе си, познай врага.
Сун Дзъ

ПРОЛОГ

ЛОШО МОДЖО

Имали ли сте някога лошото усещане, че ще се случи нещо ужасно... и съвсем скоро то се случва? Примерно сте някъде на почивка и внезапно получавате видение, че най-добрата ви приятелка крещи от болка — а след това тя ви казва, че точно в онзи момент си е счупила ръката? Или пък имате засилващо се предчувствие, че повече не трябва да оставате в онова хотелче в Мейн — и същата вечер покривът му се срутва? Или както онзи път, когато бяхте сигурни, че чувате сирени на кръстовището — а на следващата седмица там се случи най-ужасната катастрофа в историята на града? Това може и да ви звучи малко ала-бала, но понякога шестото чувство си е съвсем истинско. Ако някой тихичък гласец в главата ви казва, че нещо става, може би трябва да се вслушате в него.

В Роузууд се случиха твърде много ужасни неща — особено на четири красиви момичета. А в една гореща лятна нощ, когато една от тях внезапно получи лошото предчувствие, че нещо ужасно ще се случи, тя се опита да го отхвърли. Мълниите не удрят по два пъти на едно и също място.

Но знаете ли какво? Точно това стана.

Макар в Рейкявик, Исландия да беше почти три часът сутринта, небето продължаваше да е зловещо бледо. Единственото нещо, по което си личеше, че наистина е среднощ, беше пълната липса на хора — по бреговете на езерото Тьорнин нямаше жива душа. Барът „Кафибарин“, закъдето се говореше, че купонясва Бьорк, беше празен. По главната улица не се разхождаха купувачи. Всички лежаха на сигурно място в леглата си, спуснали напълно щорите, сложили маските за очи за спокоен сън.

Всъщност не точно всички. Ариа Монтгомъри се изгърси през отворения прозорец на тъмната къща в имението Бренън, което се

намираше в покрайнините на града. Хълбокът ѝ се удари в студената земя и тя силно извика, след което се пресегна и бързо затвори прозореца. Алармите в сградата виеха, но все още не се виждаха полицейски коли по пътя, който изкачваше хълма.

Тя надникна през стъклото, търсейки Олаф, момчето, с което току-що се беше запознала. Какво, по дяволите, *правеше* тя тук? Ариа трябваше да се е сгушила в леглото си в пансиона, до приятеля си Ноъл — а не да нахлува незаконно в разни къщи заедно с някакъв непознат. И не да бъде арестувана и вкарана в затвора до края на живота си.

Олаф се появи на прозореца и повдигна една картина пред стъклото така, че Ариа да я види. Платното бе нашарено с ярки, сияещи спирали. Малкото градче беше с главата надолу, спиралите приличаха на сталактити в пещера. В ъгъла се виждаше подписът на художника: Ван Гог.

Самият Винсент.

Ариа отново почувства гаденето. Тя беше поискала да дойдат тук. Тя беше намерила картината и я беше свалила от стената. А сега осъзна, че това е било огромна грешка.

Момичето погледна Олаф.

— Остави я! — извика тя през стъклото. — Излизай, преди да са пристигнали ченгетата!

Олаф откряна съвсем леко прозореца.

— Какво искаш да кажеш? — попита той с исландски акцент. — Нали това ти беше идеята? Или вече си размислила? Може би приличаш повече на еснафския си приятел, отколкото си мислех. И си повече *американка*, отколкото предполагах.

Ариа се извърна. Тя *беше* размислила. Тя *беше* американка. Все пак бяха дошли на почивка — единственото, което искаше, беше да се позабавлява една нощ. Ваканциите не трябваше да свършват по този начин.

Предишната пролет, когато Ноъл беше обявил, че организира пътуване до Рейкявик за себе си, Ариа, брата на Ариа — Майк, и неговата приятелка Хана Мерин, Ариа беше откачила от радост. В продължение на три години тя беше живяла в Исландия заедно със своето семейство, след като най-добрата приятелка на момичетата,

Алисън Дилорентис, изчезна в края на седми клас, и сега си умираше от нетърпение да се върне там.

Освен това двете с Хана имаха нужда да отидат някъде — *където и да е*. Месеци наред, заедно с другите им две най-добри приятелки — Спенсър Хейстингс и Емили Фийлдс — те бяха преследвани и измъчвани от есемесите на злия А., който се оказа *истинската* Алисън Дилорентис — онази Али, което те бяха познавали, беше всъщност близначката ѝ Кортни. Кортни бе прекарала по-голямата част от живота си в психиатрична клиника, но беше успяла да се размени със сестра си в началото на шести клас и да се престори, че се сприятелява с Ариа, Спенсър, Емили и Хана. Истинската Али си беше отмъстила, убивайки Кортни в онази последна нощ в края на седми клас... и вгорчи живота на момичетата, като се превърна в А. и едва не уби и тях.

Така че когато Ноъл планира ваканцията, Ариа и Хана бяха във възторг от мисълта, че ще дойдат тук. Истинската Али беше мъртва, А. беше изчезнал и те нямаше от какво повече да се страхуват. Последва случката при пътуването им до Ямайка през пролетната ваканция. Случиха се и други ужасни неща. И сега, през юли, Ариа и Хана отново пазеха тайни. След като пристигнаха, двете почти не бяха разговаряли. Не им помагаше и това, че Ноъл изобщо не беше впечатлен от Исландия, или че Майк мразеше страната също толкова, както когато бяха живели тук.

Тази нощ ситуацията се влоши още повече. В началото Ариа просто флиртуваше с Олаф, мърлявия исландски интелектуалец, с когото се бяха запознали в близкия бар, само за да ядоса Ноъл. След пет шота „Черна смърт“, местния шнапс, Ариа се озова в алеята зад заведението, а устните на Олаф бяха притиснати към нейните. След още няколко часа последва и... *това*.

Пищенето на алармата се засили. Олаф се опита да повдигне още малко прозореца, но той заседна.

Ариа се вцепени. Ако сега му помогнеш, тя *наистина* се превръщаше в съучастничка на крадец.

— Не мога.

Олаф завъртя очи и направи нов опит. Прозорецът не помръдваше. Той пусна картината на земята.

— Ще изляза през вратата! — извика той. — Чакай ме, чу ли?

После изчезна. Ариа надникна през стъклото, но видя само тъмнина. След това чу стържещи звуци зад гърба си. Излезе на пръсти иззад храстите и надникна зад ъгъла на къщата. Три полицейски коли заораха в чакъла на двора, бурканите на покривите им примигваха и осветяваха в синьо елегантните каменни стени на къщата. После набиха спирачки и от тях изскочиха шестима полицаи с извадени пистолети.

Ариа хукна към гъстата гора. Тя дори не знаеше, че исландските полицаи *носят* пистолети.

Ченгетата се приближиха до входната врата и извикаха нещо на исландски, за което Ариа можеше само да предполага, че означава „Излез с вдигнати ръце!“. Тя погледна към тежката, поизкривена задна врата, през която предположи, че ще излезе Олаф. Тя не се отваряше. Сигурно имаше някаква сложна ключалка, с която той не успяваше да се справи. Беше ли попаднал в капан? Щяха ли да го намерят полицаите? Трябваше ли да го изчака? Или по-добре да бяга?

Тя извади клетъчния си телефон с международна карта, който си беше купила преди пътуването, и погледна екрана му. Имаше нужда от съвет... но не можеше да се обади на Ноъл. С треперещи пръсти тя набра друг номер.

Хана Мерин изплува от дълбините на сънищата си и примигна в мрака. Намираще се в продълговата, тясна стая. Над главата ѝ висеше картина на късокрак кон. Леглото в другия край на стаята, в което би трябвало да спят най-добрата ѝ приятелка Ариа Монтгомъри и гаджето ѝ Ноъл Кан, беше празно. Хана погледна през прозореца към пътния знак отвън. Надписът като че ли беше на английски, но буквите бяха подредени много шантаво.

Вярно. Тя се намираще в Исландия. На почивка.

То пък *една* почивка. Какво намираще Ариа в тази страна? През *цялото* време беше светло. Баните миришеха на развалени яйца. Храната не струваше и исландските момичета бяха твърде екзотични и красиви. И сега, докато Хана лежеше в леглото си, я изпълни зловецко предчувствие. Сякаш някой някъде беше умрял, може би.

Телефонът ѝ иззвъня и тя подскочи. Погледна към екрана. Не разпозна номера, но въпреки това нещо я накара да отговори.

— Ало? — прошепна Хана, стиснала телефона с двете си ръце.

— Хана? — разнесе се от другата страна гласът на Ариа. В далечината се чуваха сирени.

Лежащият до Хана Майк се размърда. Тя се измъкна от леглото и излезе на пръсти в коридора.

— Къде се намираш?

— Загазих. — Звукът на сирените стана по-силен. — Трябва да ми помогнеш.

— Ранена ли си? — попита Хана.

Брадичката на Ариа потрепери. Събралите се пред къщата полицаи се опитваха да разбият вратата.

— Не съм ранена. Може да се каже, че проникнах незаконно в една къща и откраднах една картина.

— *Какво* си направила?! — изписка Хана и гласът ѝ отекна в празния коридор.

— Дойдох тук с онова момче от по-рано. Той спомена, че в една къща в края на града се намира безценната картина на Ван Гог „Звездна нощ“. Била е открадната от някакво еврейско гето в Париж, като че ли, по време на Втората световна война и крадецът никога не я върнал.

— Чакай малко, ти си с Олаф? — Хана затвори здраво очи, припомняйки си смуцаващата си среща с Ариа и някакъв брадат тип, които се натискаха в задната уличка. Той изглеждаше абсолютно безобиден, но Ариа вече си *имаше* приятел.

— Точно така. — Ченгетата отвориха вратата. И шестимата връхлетяха в къщата като щурмоваци. Ариа стисна здраво телефона си. — И двамата влязохме вътре, за да намерим картината. Не вярвах, че ще... но тя си беше там. След това всичките аларми се включиха... Аз излязох. Сега ченгетата са вътре. Те имат *пистолети*, Хана. Олаф все още е в къщата. Искам да дойдеш и да ни измъкнеш през някоя от задните улички — ние ще минем направо през гората и ще те намерим. Просто няма как да си тръгнем с джипа на Олаф при всичките тези ченгета наоколо.

— Те виждат ли те в *този момент*?

— Не, намирам се зад къщата, в гората.

— Боже, Ариа, защо изобщо си останала там? — извика Хана. — *Бягай!*

Ариа погледна към задната врата.

— Но Олаф е все още вътре.

— Ариа, какво ти пука? — изписка Хана. — Та ти едва го познаваш! Махай се оттам, веднага! Аз ще дойда с мотопеда. Каж ми името на улицата, на която ще излезеш, след като минеш през гората, чу ли?

Последва продължителна пауза. Ариа гледеше като хипнотизирана примигващите полицейски светлини. Тя прецени големината на гората зад имението. След това отново погледна към къщата. Все още нямаше следа от Олаф. И Хана беше права. Тя не го познаваше.

— Добре — рече най-накрая Ариа с разтреперан глас. — Тръгвам.

Тя прекъсна връзката и хукна през гората с разтуптяно сърце. Спъна се в един голям пън, счупи тока на обувката си и лошо си ожули коляното. Прецапа през едно плитко поточе и измокри до половината роклята си. Когато стигна до пътя, вече беше измръзнала до кости и кървеше. Обади се на Хана, каза ѝ на коя улица се намира и се свлече на тротоара, за да я чака. Все още чуваше воя на сирените в далечината. Бяха ли намерили вече Олаф? Беше ли им казал той, че е била с него? Ами ако сега я търсеха?

Тогава забеляза Хана с мотопеда в края на улицата и едва не избухна в радостни сълзи. Двете се прибраха мълчаливо, защото бръмченето на двигателя и воят на вятъра бяха твърде силни, за да може Хана да задава някакви въпроси.

Когато се върнаха в пансиона, те отвориха вратата колкото се може по-тихо. Хана светна лампата в мъничката кухня и погледна ококорено Ариа.

— О, Боже — прошепна тя. — Трябва да те почистим.

Хана избута Ариа в общата баня, изми коленете ѝ и почисти косата ѝ от клечките. През цялото време от очите на Ариа се стичаха сълзи.

— Съжалявам — не спираше да повтаря тя. — Не знам какво ми щукна в главата.

— Сигурна ли си, че полицаите не са те видели? — попита мрачно Хана, увивайки я с голямата кърпа.

Ариа потърка челото си.

— Не мисля. Но не знам какво се е случило с Олаф.

Хана затвори очи.

— Моли се да не им каже, че си била с него. Защото не знам дали ще мога да ти помогна с това, Ариа.

— Той не ми знае фамилията — каза Ариа, остави кърпата върху радиатора и отново излезе в коридора. — Може би всичко ще бъде наред. Но каквото и да правиш, моля те, не казвай...

Когато погледна през рамото на приятелката си, гласът ѝ секна. Ноъл стоеше до задната врата, в подножието на стълбите, облечен със суичър и дънки, макар че те не бяха същите, които бе носил по-рано същата вечер. Челото му беше мокро от пот, както ставаше винаги, когато беше пил, но на лицето му изписано многозначително изражение, което накара стомаха на Ариа да се свие. Какво ли беше чул?

— Ето те и теб. — Ноъл се изкачи по стълбите и потупа Ариа по мократа глава. — Душ ли си взе?

— Ами, да. — Ариа кръстоса краката си, за да прикрие раната на коляното. — Ти къде беше?

Ноъл махна с ръка.

— Изпуших един джойнт.

Ариа се наклони да подхвърли един саркастичен коментар, но се въздържа — коя беше тя, че да го съди? Вместо това го хвана за ръката.

— Хайде, да си лягаме.

Когато се пъгнаха под завивките, тя продължи да лежи с отворени очи. Ноъл се размърда до нея, допрял голите си крака до нейните.

— Къде беше, всъщност? — В гласа му се долавяше горчивина. — В бара с *Гейлоф*?

Ариа се извърна настрана; от порите на тялото ѝ струеше вина, точно както от Ноълвите струеше шнапс. Тя настръхна, предчувствайки скандала. Но след това Ноъл я прегърна и я придърпа към себе си.

— Да се помирим. Това пътуване беше много странно. Аз се държах странно. И съжалявам за това.

Очите на Ариа се напълниха със сълзи. Тя имаше нужда да чуе точно това... но той беше закъснял с около пет часа. Момичето прегърна Ноъл и го притисна силно към себе си.

— И аз съжалявам. — Никога през живота си не беше говорила толкова искрено.

— Няма за какво да съжаляваш — отвърна сънено Ноъл. — Обичам те, А...

Останалото промърмори във възглавницата си, потъвайки в сън. За части от секундата на Ариа ѝ се стори, че той промърмори още нещо. Нещо странно. Но пък Ноъл беше пиян. Дори да беше казал онова, което ѝ се стори, че беше чула, той със сигурност не го *мислеше* наистина. И тя нямаше никакво намерение да повдига въпроса на следващия ден.

Не искаше никога повече да споменава тази нощ.

На следващата сутрин Хана, Ариа, Ноъл и Майк напуснаха пансиона и отпътуваха към летището. Преминаха през митническата проверка и се запасиха със снаксове и списания за дългия полет към дома. Дори Ариа да изглеждаше паникьосана, Ноъл изобщо не го направи на въпрос. Когато той се оплака от това, че на калпавото летище нямат „Макдоналдс“, тя не му се сопна. Когато Хана и Ариа мълчаха дори повече от обичайното, нито Майк, нито Ноъл го забелязаха. „Просто съм уморена — смятаха да отговарят двете, ако някой ги попиташе нещо. — Пътуването беше продължително. Липсва ми леглото“.

Самолетът имаше сателитна телевизия и след като се качиха на борда, Ариа превключи на СНН Интернешънъл. И внезапно на екрана се появи снимка от имението. Къщата беше още по-разнебитена и порутена, отколкото си я спомняше. „Нахлуване в имението Бренън“, пишеше в долната част на екрана.

Видеоматериалът показва близък план на сенчестите, обрасли в паяжини стаи. След това се появи размазана снимка на „Звездна нощ“... и полицейски скеч на Олаф.

— Това е крадецът, който се е измъкнал заедно с картината, както ни го описа очевидецът, живеещ малко по-нататък по пътя — заяви репортерката. — В момента властите го преследват.

Ариа зяпна изненадано. *Олаф е успял да се измъкне?*

Хана гледаше ужасено екрана на телевизора. Ситуацията се беше променила. Беше откраднато ценно произведение на изкуството и

Ариа беше помогнала за кражбата му. Хана си спомни за случаите на кражба на картини, върху които беше работил баща ѝ, докато все още практикуваше право: дори хората, които знаеха за престъплението, бяха виновни. Сега тя беше такъв човек.

Ариа я докосна по ръката, досещайки се за мислите ѝ.

— Олаф е умен, Хан. Няма да позволи да го хванат... което означава, че никога няма да каже, че съм била с него. Полицията никога няма да успее да ме свърже с престъплението. И никой никога няма да разбере, че ти знаеш. Просто не казвай на никого, чу ли? Дори на Емили и Спенсър.

Хана се извърна и впери поглед в пътеката между седалките, опитвайки се да се успокои. Може би Ариа беше права. Може би този тип Олаф, който и да беше той, щеше да се измъкне от полицията. Само така тайната на Ариа щеше да бъде опазена. И само така Хана щеше да бъде в безопасност.

За щастие те *останаха* в безопасност почти цяла година. От време на време историята се появяваше в новините, но нямаше много нови подробности и репортерите никога не споменаха, че е имало съучастник. Веднъж Хана гледаше репортажа заедно със Спенсър и Емили, и тайната бълбукаше като гореща лава в гърдите ѝ. Но тя не каза нищо. Не искаше да предаде доверието на Ариа. Ариа също не смееше да им каже нищо — колкото по-малко знаеха момичетата, толкова по-добре.

След известно време случилото се спря да притеснява Ариа. Олаф беше изчезнал и беше взел картината със себе си. Нещата между нея и Ноъл се оправиха и пътуването до Исландия остана просто един далечен спомен. Тя беше в безопасност. Никой не знаеше.

Де да беше така. Някой знаеше — и той пазеше тайната дълбоко в себе си, докато не настъпеше подходящият момент. И сега, в края на последната учебна година на момичетата, същият този човек беше решил да го разкрие публично.

Това беше третият — най-страховит — А.

1.

ПАЗИ СИ ГЪРБА

В една слънчева понеделнишка сутрин Спенсър Хейстингс влезе в кухнята и беше посрещната от аромата на кафе и топло мляко. Майка ѝ, годеникът на майка ѝ Никълъс Пенитисъл, дъщеря му Амилия и сестрата на Спенсър, Мелиса, седяха около масата и гледаха новините. Репортерът разкриваше допълнителни подробности за взрива, избухнал на един круизен кораб край бреговете на Бермудите седмица по-рано.

— Властите продължават да търсят причинната за експлозията, която принуди всички пътници на круизния кораб да се евакуират — каза той. — Новите доказателства подсказват, че взривът е избухнал в котелното. Възстановените записи от охранителната камера показват две зърнести фигури. Все още не е ясно дали тези двама души са причинили експлозията, или тя е резултат просто на някакъв странен инцидент.

Госпожа Хейстингс остави на масата каната с кафе.

— Не мога да повярвам, че все още не са разбрали какво се е случило.

Мелиса, която бе пристигнала в Роузууд на гости на приятели, погледна към Спенсър.

— Как може от всички круизни кораби *точно* на борда на онзи, на който си пътувала ти, да има и някакъв луднал бомбаджия.

— Добре, че аз не бях на този кораб. — Амилия, която беше две години по-малка от Спенсър и имаше буйна къдрава коса, чип нос и беше пристрастена към пуловери и обувки „Мери Джейн“ — дори и след преобразяването, което Спенсър ѝ беше направила в Ню Йорк — изсумтя надменно. — Да не би да сте тръгнали на самоубийствено пътуване? Затова ли отплавахте към онази пещера, вместо към брега?

Спенсър отиде до тостера, без да ѝ обръща внимание. Но Амилия не спря да говори.

— Поне така казват всички — че ти и трите ти приятелки сте откачили. Може би трябва да се преместиш за постоянно в паник-стаята на татко, а?

Господин Пенитисъл погледна строго към Амилия.

— Стига толкова.

Госпожа Хейстингс постави една чаша с кафе на масата пред годеника си.

— Паник-стая ли имаш, Никълъс? — попита тя, очевидно изгаряща от нетърпение да промени темата на разговора. Все още не се беше научила как да поставя Амилия на мястото ѝ.

Господин Пенитисъл силете пръстите на ръцете си.

— В една каталожна къща в Чествю. Построих я, след като онези мафиоти се преместиха в съседните квартали — човек никога не знае. Освен това някой купувач може да поиска точно нещо такова. Естествено, Спенсър едва ли ще може да следи курсовете в Принстън оттам. Няма интернет достъп.

Спенсър започна да се смее, но бързо спря. Господин Пенитисъл сигурно не се шегуваше — той беше гениален строителен предприемач, истински магнат на недвижими имоти и доста добър готвач, но определено не разбираше от шеги. Въпреки това тя нямаше нищо против него — всяка събота той приготвяше невероятна бамя, слушаше любимото ѝ спортно радио в кухнята, докато готвеше, и дори позволяваше от време на време на Спенсър да кара тунингования му рейнджроувър. Само ако можеше и дъщеря му да е по-поносима.

Спенсър пусна две филийки ръжен хляб в тостера. Амилия беше права, разбира се — бедите я следваха навсякъде по петите. Може би наистина трябваше да се оттегли за известно време в някоя паник-стая. Спенсър не само пътуваше на борда на круизния кораб, а и една от най-добрите ѝ приятелки, Ариа Монтгомъри, се беше намирала в котелното отделение когато беше избухнала експлозията. Другото смущаващо нещо бе, че по време на това пътуване Ариа се беше сдобила с един медальон, който беше собственост на Табита Кларк, момичето, което случайно бяха наранили по време на почивката им в Ямайка. Тогава те си мислеха, че Табита е истинската Алисън Дилорентис, злата близначка, която преследваше и едва не уби Спенсър и останалите момичета при експлозията във ваканционната къщичка на семейство Дилорентис край езерото Поконос. Те смятаха,

че Али се е върнала, за да отмъсти, ала Ариа бутна момичето от покрива, за да се отърве от нея завинаги.

Но след това се разбра, че Табита не е Истинската Али — че е едно невинно момиче. Тогава започна кошмарът.

Огърлицата на Табита ги свързваше с нощта, когато Табита беше убита — момичетата бяха сигурни, че техният зловещ преследвач, Новият А., я е подхвърлил на Ариа, за да я натопи. Те знаеха, че не могат просто да изхвърлят огърлицата от кораба — А. щеше да я намери и да им я върне по някакъв начин. Затова вместо да се евакуират на брега след експлозията, Спенсър, Ариа и техните приятелки Емили Фийлдс и Хана Мерин откраднаха една моторна спасителна лодка и отплаваха към пещерата, за която Спенсър беше научила по време на нейните курсове по гмуркане. Те заровиха медальона на място, където А. никога нямаше да потърси, но след това лодката им беше спукана — което сигурно също бе дело на А. Спасителният екип пристигна за отрицателно време.

След бъркотията те решиха да си признаят какво са сторили с Табита — това беше единственият начин да се отърват от А. Срецнаха се в къщата на Ариа, за да се обадят в полицията, но докато чакаха да ги свържат с детектива, който отговаряше за разследването на случая, по телевизора започна извънредна новинарска емисия. Представяха резултатите от аутопсията на Табита Кларк — тя е била убита от силен удар в главата, а не от падането. Но в това нямаше никакъв смисъл; никое от момичетата не я беше удряло. Което означаваше, че... *те не бяха виновни.*

Секунди по-късно всички получиха есемеси от А.

Пипнахте ме, кучки — аз го направих. И знаете ли какво? Вие сте следващите.

Миризма на изгоряло откъсна Спенсър от мислите ѝ. Над тостера се вдигаше пушек.

— Мамка му — прошепна тя и удари ръчката, за да изкара филийките. Когато се обърна, всички около масата я гледаха. Амилия леко се подхилкваше. Мелиса изглеждаше обезпокоена.

— Добре ли си? — попита госпожа Хейстингс.

— Добре съм — отвърна бързо Спенсър, изпускайки горещите филийки върху големия мраморен плот. Да, за тях беше голямо облекчение, когато разбраха, че не са убили Табита, но все пак А. разполагаше с тонове компромати срещу тях, включително техни снимки на покрива от онази нощ. А. можеше да каже, че момичетата са слезли на брега и когато са разбрали, че Табита не е мъртва, са я довършили. А есемесът с признанието на А. нямаше да свърши никаква работа в съда — *аз го направих* можеше да означава хиляди неща.

Ами „*Вие сте следващите*“? Кой беше А.? Кой изпитваше такова огромно желание да ги убие? В същия ден, когато бяха решили да си признаят, Емили беше казала на момичетата, че е оставила задната врата на къщата в Поконос отворена, за да може Истинската Али да избяга от пожара. Възможно ли беше тя да е още жива... и да се представя като А.? Това беше най-вероятното нещо: Истинската Али беше единственият дотолкова луд човек, че да е способен да извърши нещо такова.

Мелиса стана от масата и погъделичка Спенсър отстрани.

— Обзалагам се, че знам защо си толкова разсеяна тази сутрин. Да не би някой да е нервен, защото отново ще види едно определено момче?

Спенсър наведе глава. Беше се изпуснала, че Рифър Фредерикс, новият ѝ приятел, ще ѝ дойде на гости от Принстън, където живееше. Двамата не се бяха виждали от пътуването. Днес беше ден за специализация на учителите в двете училища и двамата за пръв път бяха свободни по едно и също време.

— Сигурно ще е забавно — рече тя равнодушно, макар пеперудите в корема ѝ да запърхаха.

— Ще го поканиш ли за абитуриентския бал? — попита Амилия.

— О, Спенс, определено трябва! — извика Мелиса. — Не можеш да отидеш сама с онази великолепна рокля на Зак Поусън!

Спенсър прехапа устните си. Тя наистина смяташе да покани Рифър на бала, който щеше да се състои след две седмици. Цяла сутрин беше гледала красивата рокля, която си беше купила при пътуването до Ню Йорк, и си представяше как щеше да изглежда в нея, прегърнатата от Рифър.

Като малка, Спенсър никога не си беше мечтала за абитуриентския бал — фантазиите ѝ се въртяха предимно около избирането ѝ за президент на класа и прощалното слово на отличничка при завършването на випуска. Но тази година балът ѝ се струваше като абсолютно свежа перспектива в абсолютно *ненормалния* ѝ живот, и тя не искаше за нищо на света да го пропусне. Вече знаеше, че Рифър ще каже да. Всеки ден получаваше романтични есемеси от него. Той ѝ изпращаше цветя вкъщи и в класната стая. Всяка вечер разговаряха в продължение на часове по телефона — Рифър ѝ разказваше за новия сорт марихуана, която беше създал, а Спенсър му обясняваше с подробности за отвратителното време, което трябваше да прекарва в училище след приключване на часовете, като наказание за кражбата на лодката.

Всички си измиха чиниите и след десет минути в кухнята остана само Спенсър. Тя потропваше с нокти по плота и гледаше новините, но репортажът за времето по никакъв начин не успя да я успокои.

На вратата се позвъни. Тя подскочи и бързо се огледа в тостера, за да се увери, че косата ѝ е прибрана в спретнатата опашка и розовото ѝ червило не се е размазало. След това хукна към входната врата и я отвори. Рифър стоеше на верандата и се усмихваше смутено.

— Здравсти, страннико — каза Спенсър.

— Ти си здрасти. — Както обикновено Рифър изглеждаше страхотно — добре оформените му рамене изпъваха морскосинята тениска, лицето му беше гладко избръснато, растите бяха отметнати назад и разкриваха високите му скули и яснозелени очи. Спенсър повдигна брадичката си и го целуна, стискайки игриво задника му. Рифър изненадано потрепна.

— Не се притеснявай — промърмори Спенсър, притиснала лице към шията му. — Мама я няма. Сами сме.

— А, добре. — Рифър се отдръпна назад. — Хм, Спенс, почакай. Трябва да ти кажа нещо.

— И аз трябва да ти казвам сума ти неща! — Спенсър го хвана за ръцете. — Мисля, че ти споменах, че абитуриентския ми бал е след две седмици и...

— Всъщност — прекъсна я Рифър, — имаш ли нещо против аз да бъда пръв? Наистина трябва да ти го кажа.

На лицето му беше изписано странно изражение, което Спенсър не можеше да разгадае. Тя го отведе в кухнята и изключи телевизора в ъгъла. Когато му махна с ръка да седне до масата, той не спираше да пригладва с ръце покривката, опитвайки се да изпъне всички гънки. Спенсър не се сдържа и се усмихна: Рифър сигурно мразеше измачканите покривки също като нея. Това беше поредната причина двамата да се чувстват толкова добре заедно.

— Получих стипендията, която адски исках — обяви той.

Спенсър се усмихна. Не беше изненадана. Рифър беше гений. Сигурно му предлагаша стотици стипендии.

— Поздравления! Къде?

— Колумбия.

— Университетът? В Ню Йорк? — Спенсър плесна с ръце. — Толкова ще е забавно! Можем да посещаваме различни ресторанти, да отидем в Сентръл парк, да гледаме някой мач на Янките...

— Не, Спенсър, не университетът Колумбия. Страната Колумбия.

Спенсър примигна.

— В Южна Америка? — Рифър кимна. — Ами това също е яко. Не е чак толкова близо, но не след дълго пак ще се върнеш. — Тогава тя забеляза вцепененото изражение на лицето му. — *Нали* ще се върнеш?

Рифър си пое дълбоко дъх.

— Сигурно няма. Отваря ми се невероятната възможност да работя с един ботаник, доктор Диаз. Той е нещо като рок звезда в своята област. Винаги съм искал да работя с него — всички искат — но поеме ли те той, няма напускане. Не съм ти го споменавал досега, защото шансовете не бяха големи. Но преди два дни получих писмо, в което той ми предлага мястото. Обучението е двегодишно. Ще се наложи да отложя Принстън, докато не го приключа. — Той отметна една от растите си през рамо. — Честно казано, така или иначе смятах да отложя Принстън — мисля, че имах нужда от няколко години за... нали се сещаш, да поживея. Но след това срещнах теб и...

Безброй мисли се въртяха в главата на Спенсър. Научил е за това преди два дни? През последните два дни те бяха разговаряли много по телефона. Той не беше обелил и дума за това.

И две години... леле. Това си беше адски много време.

Тя се облегна на стола.

— Добре. Въпреки това е невероятно. Кога потегляш? Все още имаме време, за да бъдем заедно, нали?

Рифър загриза нокътя си.

— Доктор Диаз пише, че има нужда от човек колкото се може по-скоро, затова потеглям довечера.

— *Довечера?* — Спенсър замига учестено. — Не можеш ли да го отложиш малко? Надявах се, че ще дойдеш с мен на бала. — Ненавиждаше хленчещия тон в гласа си.

По лицето му си личеше, че ще отговори с не.

— Наистина ме искат още сега. Освен това, Спенсър, не съм съвсем сигурен, че трябва... нали се сещаш... да се чакаме.

Спенсър се почувства така, сякаш някой беше изсипал на главата ѝ кофа с лед.

— Чакай малко. *Какво?*

— Много си падам по теб. — Рифър не смееше да я погледне в очите. — Но това са *две години*. Не ме бива много във връзките от разстояние. След като приключа, двамата може да сме съвсем различни хора. Не искам да те обвързвам, разбираш ли?

— Искаш да кажеш, че *ти* не искаш да се обвързваш! — отвърна гневно Спенсър.

Рифър гледеше пода.

— Разбирам, че това ти подейства като шок. Но исках да ти го кажа лично. Затова дойдох чак до тук, макар че трябва да си приготвям багажа. — Той погледна часовника си. — Всъщност май трябва да тръгвам.

Спенсър го гледеше безпомощно как се отдалечава към входната врата. Толкова много неща искаше да му каже, но устата ѝ просто не можеше да произнесе думите. *Значи това беше? И наистина ли искаш да ме накараш да се чувствам виновна заради това, че те накарах да дойдеш чак дотук? Ами всичките романтични есемеси? Ти си онзи, който ме преследваше!*

Помисли си за обещанието на Рифър да бъде с нея в Принстън и да ѝ показва интересните места. Кой щеше да го прави сега?

Рифър се спря във фойето и я погледна тъжно.

— Спенсър, надявам се, че ще си останем...

— Просто си върви — отрязва го Спенсър, изпълнена с внезапен гняв. Тя го избута през вратата и я затръшна зад гърба му, облегна се на нея и бавно се свлече на дървения под, изпънала краката си напред.

Какво стана току-що, по дяволите?

В главата ѝ се завъртяха спомени от еко-пътуването. Рифър я беше завел на вечеря и двамата се бяха целунали за пръв път на дансинга. Беше невероятно — тя знаеше, че той си мислеше същото. В дома ѝ като че ли се беше появил някакъв друг Рифър. Единственото хубаво нещо в живота ѝ внезапно беше изчезнало.

Пиук.

Телефонът ѝ лежеше на малката масичка в коридора. Пулсът ѝ се ускори, тя скочи на крака и погледна към екрана. Беше получила нов есемес от непознат.

Горката малка Спенсър остана без гадже.

По-добре да си намери ново, преди да е станало късно.

Стига, разбира се, да не си отворя устата и да разкажа на света за всички хора, които си убила.

А.

2.

ХАНА Е КРАЛСКА ПЕРСОНА

По-късно същия ден Хана Мерин седеше на бара в „Рив Гош“, любимият ѝ псевдо-френски ресторант в мола „Кинг Джеймс“. Момичето чакаше приятеля си Майк Монтгомъри и макар че барманът нямаше да я обслужи тук, тя се чувстваше много по-изискано като седеше на бара, вместо в някое от сепаретата. Освен това те бяха претъпкани с деца от „Роузууд дей“, много от които по-малки от нея, което изпълваше Хана с меланхолия и я караше да се чувства някак си по-стара. След няколко кратки месеца тя щеше да е в Института по модни технологии в Ню Йорк — предишната седмица беше получила писмо, че е приета. „Рив Гош“ щеше да е просто едно място, което щеше да посещава по време на ваканциите.

Е, поне се *надяваше* да посещава „Рив Гош“ през ваканциите, а не да прекара остатъка от живота си в затвора, както искаше Новия А. Хана не обичаше да мисли за това.

Телефонът ѝ звънна и тя го грабна.

Гугъл тревога: Материал за еко-пътуване с кораба „Селебрити“.

Хана натисна бутона за четене. Беше си направила настройките така, че да получава предупреждение всеки път, когато излезе материал за круиза, в който бяха участвали тя и приятелките ѝ, за да научава всичко ново, свързано с експлозията в котелното. Там долу бяха Ариа и момчето, с което се беше запознала — Греъм Праг — но Хана и останалите бяха почти убедени, че там е имало и трети човек — бомбаджията. Освен това бяха сигурни, че този човек е А. Ако само полицията успееше да идентифицира този трети човек, това щеше да е краят на всичките им проблеми.

Греъм Прат, пътник на взривения круизен кораб, е все още в кома, след като получи множество изгаряния в резултат от експлозията — пишеше на първия ред. Хана вдигна глава и се загледа безцелно в масата, около която бяха насядали играчи по лакрос от последните класове, сред които бяха приятелят на Ариа, Ноъл Кан, и Джеймс Фрийд. Греъм не беше просто някакво момче, с което Ариа се бе сприятелила по време на пътуването — той беше бившето гадже на Табита. За известно време момичетата си мислеха, че може би той е Новия А. — особено след като започна да се държи зловещо и яростно и подгони Ариа към котелното, като не спираше да повтаря, че трябва да ѝ каже нещо. Ужасена, че Греъм иска да я нарани, Ариа се заключи в задната стаичка... и след това дойде взривът.

Хана продължи да чете. Господин Прат е прехвърлен в клиниката за пластична хирургия и рехабилитация след изгаряния „Уилям Атлантик“ край Роузууд, Пенсилвания, за по-нататъшно лечение. Четири поредни години клиниката за изгаряния е печелила престижната награда за най-добро болнично заведение в трите щата и...

Хана погледна към стреснатото си изражение в шареното, старовремско огледало в другия край на бара. Бащата на бившето ѝ гадже Шон Ейкърд ръководеше клиниката „Уилям Атлантик“ и предишната година Хана се беше записала там като доброволка. Това беше наказанието ѝ за това, че беше блъснала беемвето на господин Ейкърд, след като Шон скъса с нея. Джена Кавана беше лекувала там изгарянията си, както и някогашната най-добра приятелка на Хана, Мона Вандерваал, която се оказа първият А. Хана не обичаше да мисли и за това.

Останалата част от статията не разкриваше кой знае колко — само, че нараняванията на Греъм били ужасни. Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ. Очевидно Греъм беше попаднал случайно под огъня на А., точно както се беше случило с Гейл Ригс, също заподозряна, че е А., която беше застреляна на алеята към дома си пред очите на момичетата. Но защо А. искаше да нарани Греъм? Първоначално момичетата се притесняваха, че Греъм може да е А. и че иска да се конфронтира с Ариа заради онова, което тя и останалите бяха причинили на бившата му в Ямайка. Но те продължиха да получават есемеси от А. и след като Греъм изпадна в кома, затова се

чудеха дали не се беше опитвал да предупреди Ариа, че А. е по петите ѝ. Няколко пъти беше повторил на Ариа през тежката врата на котелното, че някой я държи под око. Може би имаше предвид, че А. я наблюдава — може би го беше видял да я шпионира. Тогава дали той знаеше кой е А.? Само ако можеше да дойде в съзнание...

В пощата ѝ се появи ново писмо. *Ново съобщение от специален агент Джасмин Фуджи.* Хана погледна с присвити очи към темата на писмото. Там пишеше просто *Табита Кларк.*

Хана едва не изпусна телефона си. *Специален агент?!*

Тя отвори писмото с разтуптяно сърце. Джасмин Фуджи беше агентката от ФБР, която разследваше убийството на Табита, и името на Хана се беше появило в списъка с гости, които бяха отседнали в курорта в Ямайка по същото време, когато там се беше намирала и Табита Кларк. *Бих искала да ви задам няколко въпроса във връзка с онова, което си спомняте от онази нощ,* пишеше в писмото. *Сигурно разбирате, че времето е от изключително значение, затова се свържете с мен колкото се може по-бързо.*

В гърлото на Хана се надигна жлъчка. Момичетата вече знаеха, че не са убили Табита, но А. имаше уличаващи фотографии как четирите разговарят с нея по време на почивката — и дори една на Ариа, докато блъска Табита от покрива, а Хана и останалите стоят отстрани и гледат. А. знаеше и толкова много други неща за тях: Хана беше прикрила сериозна катастрофа, Спенсър беше натопила друго момиче за притежание на наркотици, Емили беше приела пари, за да даде бебето си... макар че после се беше опитала да ги върне. Когато А. изсипеше всичко това в скута на агент Фуджи, тя в никакъв случай нямаше да им повярва, че са невинни.

— Хана? — разнесе се гласът на Майк зад гърба ѝ.

Тя се завъртя на столчето, за да го види. Той изглеждаше очарователно в лакроската си тениска, впитите черни дънки и изтърканите кецове. На лицето му грееше развълнувана момчешка усмивка.

— Имам изненада за теб!

— Каква? — попита предпазливо Хана, пускайки телефона в чантата си. Точно сега не беше в настроение за изненади.

Майк щракна с пръсти и внезапно пред нея под строй се появиха група играчи по лакрос. След като Майк преброи до три, всички в

синхрон свалиха тениските си и се обърнаха с лице към Хана. Върху изпъкналите плочки на коремите им бяха нарисувани букви. Първият беше с Х, вторият с А, третият...

Хана примигна изненадано. Телата им изписваха изречението *Хана майска кралица*.

Някой в ресторанта изръкопляска. Кейт Рандъл, доведената сестра на Хана, която седеше в едно от сепаретата, кимна одобрително. Очите на сервитьорката изскочиха при вида на добре оформените мускули на момчетата и тя едва не изпусна подноса си. След това Майк се обърна, изхлузи тениската си през глава и се ухили на Хана. На голите му гърди беше изрисувана една голяма удивителна.

— Нали ще се състезаваш? — попита въодушевено той. — Целият отбор по лакрос те подкрепя.

Останала без думи, Хана завъртя около пръста си верижката от „Тифани“. В „Роузууд дей“ наричаха *майска кралица* кралицата на бала. Майк и Хана щяха да отидат заедно на бала — тя си беше купила рокля предишния месец на една разпродажба на мостри в „Маркеса“. Роклята струваше повече, отколкото баща ѝ беше склонен да плати, но той знаеше колко много означава балът за нея — Хана мечтаеше за идеалната си бална вечер така, както повечето малки момиченца мечтаят за приказна сватба.

Но *кралица*? Вярно, че Хана си беше мислила за това, беше *мечтала* за това, но след последната безумна година тя не го взимаше на сериозно.

— Не знам — отвърна неуверено тя, поглеждайки към Майк и редицата голи до кръста момчета. — Какво ще кажете за Наоми?

Наоми Циглър беше кралицата на училището. Тя не беше приела Хана в групичката си след смъртта на Мона и макар че по време на круиза двете бяха започнали да се разбират, всичко стана на пух и прах когато Хана откри, че братовчедката на Наоми е Мадисън, момичето, което предишното лято беше изоставила край пътя, след като блъсна колата ѝ. Хана дори подозираше, че Наоми е А... но се оказа, че греши. Когато си призна какво е сторила, Наоми се отврати дотолкова, че повече не ѝ проговори.

Една ръка докосна нейната. Пред погледа ѝ изплува Кейт.

— Наоми няма да се кандидатира, Хан. Успехът ѝ не е достатъчно висок. — Тя се усмихна триумфално. Поради някаква

причина, за която Хана не беше съвсем сигурна, Кейт и Наоми враждуваха.

— И ти ли няма да се кандидатираш? — попита я Хана. С дългата си, кестенява коса, гладки черти и тяло на спортистка, тя беше повече от достатъчно красива.

Кейт поклати глава.

— Не. Не си падам по това. Но ти определено трябва да се състезаваш. Ще накарам всички да гласуват за теб.

Хана примигна. Двете с Кейт се бяха сдобрили предишния месец, но след като години наред бяха врагове, тя все още не беше свикнала със сегашното положение.

— Ами Райли? — попита Хана.

Кейт се изкиска. Майк я погледна със странен поглед.

— Райли? Сериозно ли говориш?

Хана си представи поразяващо червената коса и вампирски бледа кожа на Райли — определено не беше от подходящ за кралица материал.

— Добре. Предполагам, че си права.

Майк се обърна и започна да дирижира останалите от отбора.

— Ха-на! — пропя той.

— Ха-на! — присъединиха се останалите момчета. И Кейт.

Хана се ухили и започна да обмисля кандидатурата си. Вече си представяше себе си и краля на великолепната, леко призрачна снимка, направена в гробището край филаделфийските „Четири сезона“. Това бе ежегодна традиция в „Роузууд дей“ и снимката се отпечатваше върху специална подложка, която се пъхаше в годишника. Ако успееше да спечели, тя щеше да бъде запомнена в „Роузууд дей“ като красиво момиче, което носи короната на Кралицата на бала, а не като момичето, което е било тормозено от А.

— Защо не, по дяволите? — рече тя на висок глас. — Навита съм.

— Страхотно! — Майк навлече отново тениската си. — Ще ти помогна с кампанията. Ще наемем салон и ще предложим на всички момчета безплатен маникюр. Ще им даваме модни съвети. Дори ще наема салон и за отбора и ще се предложи за безплатни целувки. — Той затвори очи и нацупи устни. — Но само за красиви момчета.

Хана го плесна.

— Никакви целувки! Но останалото звучи страхотно.

Тогава едно красиво момиче, застанало на прага на заведението, привлече погледа на Хана. То имаше лъскава черна коса и виолетови очи, и беше облечено в сладката рокля с презрамки, която Хана беше видяла на витрината на „БСБГ“. Хана присви очи, вглеждайки се в лицето на момичето, което ѝ се стори познато.

— Леле. — Брант Фогелнест, един от спортистите, които стояха наблизо, леко наведе глава, за да я огледа по-добре. — Чейси е страхотна!

Хана се сепна.

— Той Чейси ли каза? — прошепна тя на Майк. — Чейси Бледсоу?

— Така ми се струва — промърмори Майк и сбърчи чело. Кейт също кимна.

Хана се сепна. Чейси Бледсоу беше зубърка, която си играеше с йо-йо, носеше шапка „Котка в шапката“ на танцовите забави и харесваше големи, раздърпани чанти, които я правеха да изглежда като пощаджийка. Това момиче носеше обувки на Джими Чу и изяцна чантичка под мишницата си. Дори изглеждаше така, сякаш си беше сложила изкуствени мигли.

Но след това момичето заговори.

— О, ето къде си! — каза тя на някой, който седеше в другия край на залата. Гласът беше на Чейси Бледсоу, същият, който беше подвиквал след Хана, Али и останалите на площадката в основното училище, копнеещ отчаяно да бъде част от групичката им. Новата и подобрена Чейси се втурна към най-добрата си приятелка Фай Темпълтън, която седеше в едно сепаре в ъгъла. Макар че Фай беше облечена с дънки, които не ѝ стояха добре, и носеше раздърпана тениска с петно на едната гърда, това като че ли не помрачи стила на Новата Чейси.

— Тя не беше ли в болнични около месец заради херпес? — прошепна Хана. Чейси беше в класа ѝ по математика; учителката я беше съжалила, защото също беше изкарала херпес.

— И аз така си мислех. — Майк забарабани с пръсти по бара. — Но ако това се получава, след като преболедуваш от херпес, може би повече момичета трябва да го пипват.

Кирстен Калън, която седеше на масичката близо до Хана, повдигна вежди, дочула коментарите им.

— Тя изглежда страхотно. Определено трябва да се кандидатира за Майска кралица.

Все повече деца почнаха да се обаждат, че Новата Чейси трябва да се кандидатира — дори няколко момчета от отбора заскандираха „Чей-_си_“. Хана погледна безпомощно Майк.

— Можеш ли да направиш нещо?

Майк разпери ръце.

— Какво, например?

— Не знам! Аз трябва да съм Майската кралица!

Пиук!

Телефонът на Хана замига в чантата ѝ. Тя го извади. **ИМАТЕ НОВ ЕСЕМЕС ОТ НЕПОЗНАТ НОМЕР.**

Стомахът ѝ се сви. Цяла седмица не беше получавала нищо от А., но знаеше, че е само въпрос на време. Тя огледа ресторанта с надеждата да зърне изпращача. Една фигура се плъзна зад фонтана в дворчето. Вратата на кухнята се затвори бързо, скривайки сянката.

Хана се приготви и натисна бутона за четене.

Само загубенячки могат да се състезават със загубенячки. Опитай се да спечелиш и ще загубиш не само моето уважение — ще разкажа на агент Фуджи за всичките ти гадни малки лъжи.

А.

3.

СКЪПА ЕМИЛИ, ЗНАМ КАКВО СИ НАМИСЛИЛА

Същия следобед Емили Фийлдс и майка ѝ влязоха в един бутик, наречен „Мода за мацки“ в Манайънк, едно от модните предградия на Филадельфия. От стереоколоните се носеше песен на някаква момичешка гръндж банда. От отсрещната страна на щанда ги погледна някакво момиче с пиърсинг на веждата и полуобръсната глава. Други две момичета, всяка пъхнала ръка в задния джоб на другата, разглеждаха дънковата секция. Манекените носеха тениски с надписи „ДОРИ НЕ МОГА ДА МИСЛЯ КАКТО ТРЯБВА!“ и „АЗ НЕ СЪМ ГЕЙ, НО ПРИЯТЕЛКАТА МИ Е“.

Госпожа Фийлдс порови из дрехите върху масата и извади един папагалено-жълт клин.

— Сладък е, не мислиш ли? Бих могла да го нося на сутрешните ми разходки.

Емили не сваляше поглед от клина. На дупето му имаше надпис ДОБРЕ МИ ИДВА ЕДНА СЛИВА РАНО СУТРИН. Тя не знаеше дали да се смее или да заплаче. Дали майка ѝ знаеше какво *означава* това?

След това се огледа. Като че ли всички в магазина я зяпаха. Тя грабна клинчето от ръцете на майка си.

Госпожа Фийлдс отстъпи от масата уплашено. Емили се зачуди дали не е била твърде рязка. Майка ѝ полагаше *огромни* усилия. Това беше същата жена, която предишната година беше заточила Емили в Айова заради това, че се беше разкрила. А наскоро Емили беше пуснала нова бомба: през лятото беше родила бебе и го беше дала за осиновяване на едно семейство, което живееше в Честнът хил. Известно време семейството ѝ я изолира изцяло, но нищо не би помогнало по-добре да се погледне под различен ъгъл на нещата от една истинска бомба на круизен кораб и едно почти удавяне в морето. Когато Емили се върна жива от круиза, родителите ѝ я посрещнаха

като героиня и ѝ обещаха, че ще се опитат да поправят всичко. През изминалата седмица госпожа Фийлдс правеше всеки ден бананови палачинки на Емили за закуска. И двамата ѝ родители бяха седнали заедно с нея пред компютъра ѝ, за да разгледат заедно фотосите от пътуването, като охкаха и ахкаха пред снимките ѝ на фона на сияйните оранжеви залези и подскачащи делфини. Тази сутрин госпожа Фийлдс се появи в стаята на Емили в осем сутринта и обяви, че двете ще си организират момичешки ден: маникюр, обяд, а след това пазаруване в Манайънк. Въпреки че маникюрът и пазаруването не бяха от любимите неща на Емили, тя с готовност се съгласи.

Момичето върна клинчето обратно на масата и избра друго, яркочервено, с надпис МАЦКИТЕ КЕФЯТ на задничето. После го подаде на майка си.

— Според мен червеното най-много ти отива.

Усмивката се върна върху лицето на майка ѝ. *Най-после.* Това я накара да се почувства по-добре.

След това телефонът на госпожа Фийлдс изпиука, тя го измъкна от джоба си, погледна екрана и се усмихна.

— Карълайн ми прати есемес, че е изкарала шестица на изпита по биология. Не е ли страхотно това?

Емили прехапа долната си устна. Сестра ѝ учеше в Станфорд със стипендия от отбора по плуване и Емили беше дочула, че през цялата година е имала проблеми с предметите. Карълайн не ѝ го беше казала лично, разбира се. Сестра ѝ неохотно беше укривала Емили във Филадельфия по време на последния месец от бременността ѝ и можеше да се каже, че двете не си говореха.

Момичето се заигра с една от кожените гривни, които бяха изложени на щанда.

— А според теб аз кога ще получа есемес от Карълайн?

Госпожа Фийлдс сгъна отново една тениска, която разглеждаше, избягвайки внимателно погледа на Емили.

— Сигурна съм, че скоро ще ти се обади.

— Дали *наистина* иска да се извини?

Клепачите на госпожа Фийлдс потрепнаха.

— Не мислиш ли, че трябва да се съсредоточим върху нас двете? Толкова се радвам, че излязохме заедно. Надявам се, че ще го правим по-често.

Емили наведе главата си настрани.

— Значи... това означава, че Карълайн все още ми е ядосана?

Телефонът на госпожа Фийлдс извънтя и тя с преувеличено внимание започна да рови из чантата си, за да го намери.

— Трябва да се обадя — рече бързо майка ѝ, макар Емили да беше сигурна, че се обажда само баща ѝ... или може би самата Карълайн.

Момичето се облегна на рафтовете с дънки и въздъхна. Добре де, нещата все още не са се оправили съвсем. Госпожа Фийлдс ѝ беше казала, че според Карълайн каквото станало, станало, и иска да остави всичко зад гърба си, но Емили не беше усетила някаква промяна в отношението ѝ. Освен това все още не беше разговаряла със семейството си за бременността и бебето. Но тези неща изискваха време, нали? Банановите палачинки си бяха голяма стъпка.

Докато майка ѝ излизаше през входната врата, Емили извади собствения си телефон и провери пощата си. Имаше едно писмо от комитета за организиране на абитуриентския бал в „Роузууд дей“:

Не забравяйте да си закупите билет за бала! Седми май, деветнайсет часа. Хотел „Четири сезона“, Лоугън скуеър 1, Филадельфия. Вечеря и танци.

Изпълни я чувство за самота. Вече си беше купила билет за бала; приятелките я накараха да отиде. Но единственият човек, когото Емили искаше да покани — едно момиче на име Джордан Ричардс, което беше срещнала по време на круиза — нямаше как да дойде.

За щастие нямаше нови статии за Табита. Пръстът на Емили докосна иконката за фотогалерията ѝ и внезапно на екрана се появи снимка на Алисън Дилорентис. Това беше истинската Али, момичето, което се беше върнало в Роузууд предишната година и по-късно беше разкрило, че е А. Емили я беше снимала в деня, когато Али я беше целунала. Емили сякаш чуваше гласа ѝ: *Това съм аз, Ем, върнах се. Толкова отдавна мечтая отново да направя това. Толкова ми липсваше.*

Въпреки всичко Емили продължаваше да обича Али. Дори след като приятелката ѝ беше признала, че е убила собствената си сестра,

Емили се надяваше, че Али ще осъзнае какво е направила и ще изкупи вината си. Любовта ѝ към Али беше толкова силна, че тя остави вратата на къщата в Поконос отворена, вместо да я залости и да остави бъдещия им убиец да изгори вътре.

Известно време тя пазеше това в тайна, но предишната седмица най-накрая каза на приятелките си. Сега всички започваха да вярват на онова, което Емили знаеше през цялото време: че Истинската Али не е мъртва и че тя е техният Нов А. Което означаваше, че тя е била свидетелка на всичките им извършени през лятото престъпления, включително отмъкването на бебето на Емили от болницата и от ръцете на Гейл Ригс, която момичето смяташе за луда и която вече беше мъртва. Али сигурно беше отишла и в Ямайка и може би тя беше истинската убийца на Табита. Това може би означаваше, че е била и на круизния кораб. Как така не я бяха забелязали? Как така *никой* не я беше видял?

Пръстът на Емили се поколеба над бутона за изтриване. След като А. беше заплашил живота на бебето ѝ, тя най-накрая успя да намрази Истинската Али. Въпреки това не можеше да се насили да изтрие единствената нейна снимка, с която разполагаше. Емили въздъхна, превъртя до края галерията си със снимки и погледна фотографията на друго момиче, за което беше доста сигурна, че обича. Джордан гледаше усмихнато в обектива. Тялото ѝ бе озарено от силното пуерториканско слънце, а синята вода се простираше зад гърба ѝ. Емили докосна екрана с надеждата, че ще получи възможността поне още веднъж да почувства меката буза на Джордан.

— Готина е. — Продавачката с обръсната глава гледаше през рамото на Емили към снимката на Джордан. — Това ли е приятелката ти?

Емили се усмихна срамежливо.

— Може да се каже.

Момичето се подсмихна с крайчето на устата си.

— Какво означава това?

Емили пусна телефона в джоба си. *Означава, че е бегълка. Означава, че тя скочи от парапета на един круизен кораб на Бермудите, за да избяга от ФБР, а аз нямам представа къде се намира сега и дали изобщо ще я видя отново.*

Тя се запъти към секцията с обувки, която миришеше силно на кожа и гума. Никога нямаше да забрави онези последни няколко минути, в които двете с Джордан бяха заедно. В миналия си живот Джордан се казваше Катрин Делонг, Модния крадец, момичето, което беше откраднало лодки, коли и самолети. Когато Емили я срещна, тя тъкмо беше избягала от затвора и беше променила името си, готова за ново начало. Агентите от ФБР, които сигурно бяха предупредени от Истинската Али / Новия А., подгониха и двете момичета към перилата на кораба. Джордан беше погледнала за последен път Емили, след което беше скочила в залива, за да избяга отново.

Когато Емили се върна вкъщи, тя получи пощенска картичка от Джордан. *Пак ще се видим.* Емили умираше от желание да ѝ напише отговор, но Джордан не беше толкова глупава, че да даде обратен адрес. Където и да се намираше — Тайланд, Бразилия, някой малък остров край бреговете на Испания — дано да се криеше добре, за да избегне срещата с ченгетата.

Емили поглади с пръсти гладката кожа на чифт „Док Мартенс“ и в този миг ѝ хрумна нещо. Тя отново извади телефона си, отвори Туитър и влезе в акаунта си. След това копира писмото от комитета и го пусна в нов туит. *„Балът е след две седмици — написа Емили отдолу. — Ще ми се да можех да заведа моята истинска любов“.*

Когато натисна бутона за изпращане, почувства как я изпълва задоволство. Надяваше се Джордан да види написаното и да разбере какво означава. И макар че сигурно нямаше да отговори, поне щеше да знае, че Емили мисли за нея.

Когато секунда по-късно телефонът ѝ изжука, сърцето ѝ подскочи — *нима Джордан е отговорила?* Но писмото беше от някого, наречен специален агент Джасмин Фуджи. *Трябва да поговорим за Табита Кларк.*

Погледът на Емили се замъгли. Ръмжащите гласове, които пееха песента, гърмяща от тонколониите в магазина, внезапно започнаха да ѝ звучат като лай на злобни кучета. Тя се сви в ъгъла и отвори писмото.

Уважаема госпожице Фийлдс. Аз съм специалният агент, който отговаря за разследването на убийството на Табита Кларк. Името ви присъства в списъка с гости на

курорта „Скалите“ в Негрил, Ямайка, по същото време, когато и госпожица Кларк се е намирала там. Процедурата изисква да разпитам всички, за да придобия по-добра представа за онова, което се е случило онази вечер. Моля ви, свържете се с мен по най-бързия начин.

Искрено ваша,

специален агент Джасмин Фуджи.

— Емили? — Майка ѝ я гледаше, стиснала под мишница чантата си от изкуствена крокодилска кожа. — Добре ли си?

Емили облиза пресъхналите си устни. В никакъв случай нямаше да намери смелост да говори с полицайката. Джасмин Фуджи веднага щеше да разбере, че лъже.

Госпожа Фийлдс я хвана за ръката.

— Толкова си бледа. Да излезем на въздух.

Улицата миришеше на автомобилни газове и вкиснала бира от близкия бар. Емили дишаше тежко, опитвайки се да се успокои, че това не е голям проблем. Но всъщност *беше*. Тя не можеше да излъже федерален агент.

Пиук.

Емили погледна замаяно екрана на телефона си. Като по поръчка се беше появил есемес от непознат номер. Емили ахна и прочете съобщението.

Почакай само да кажа на агент Фуджи, че двете с приятелката ти сте идеални една за друга — и двете сте хладнокръвни престъпници.

А.

4. НИКОЙ НЕ ЗНАЕ КАКВО НАПРАВИ АРИА МИНАЛОТО ЛЯТО

— Давай, Ноъл, давай! — изкрещя Ариа Монтгомъри от страничната линия на игрището за лакрос през обедната почивка на следващия ден. Приятелят ѝ Ноъл Кан се втурна по тревата и се опита да вкара петия си пореден гол. Ариа затаи дъх и топката влетя в мрежата.

— Да! — изпищя тя и двете с Хана плеснаха ръцете си триумфално. Отборът по лакрос събираше пари за местния приют за бездомници и хората залагаха благотворително на това кой играч ще вкара най-много топки за по-малко от минута. Естествено, Ариа беше заложила десет долара на Ноъл.

Щом минутата изчете — Ноъл беше на второ място след Джим Фрийд — той изтича при нея.

— Беше невероятен! — изписка Ариа, обвивайки шията му с ръце.

— Благодаря, скъпа. — Ноъл я целуна продължително и силно, карайки краката ѝ да изтръпнат. Макар двамата да излизаха повече от година, пеперудите в корема ѝ се появяваха всеки път, когато тя усетеше леко лимоновата му, леко потна миризма след тренировки.

Хана, която тъкмо беше поздравила собствения си приятел, братът на Ариа, Майк, смушка Ноъл.

— Не мога да повярвам, че успя да превърнеш Ариа в лакрос-запалянко. Дори не съм си и помисляла, че това е възможно.

Ноъл се поклони подигравателно.

— Вложих много труд, но си заслужаваше.

— Оу, благодаря! — Ариа придърпа по-плътно жилетката си на гърдите. Беше доста хладно за края на април и надвисналите сиви облаци обещаваха дъжд. Хана беше права: ако в началото на миналата година някой ѝ беше казал, че през обедната почивка ще гледа

благотворителен мач по лакрос, вместо, примерно, да работи върху някоя скулптура, тя щеше да се скъса от смях. А ако този някой ѝ беше казал, че щеше да ходи с Ноъл Кан, тя направо щеше да падне от стола. В седми клас, докато беше приятелка с Али, Ариа адски си падаше по него, но когато той предпочете Али, тя се закле, че повече няма да го погледне. А когато се върна след трите години, прекарани в Исландия, тя вече не беше от момчетата, които биха се срещали с играч на лакрос. Или поне така си мислеше.

Треньорът наду свирката си. Ноъл грабна стика си, целуна отново Ариа и двамата с Майк изтичаха към средата на терена, където се събираше отборът им. Сърцето на Ариа замря, докато гледаше силния му, изправен гръб и стегнатите прасци. Когато момчетата се канеха да си признаят на полицаите за убийството на Табита, единственото, за което си мислеше Ариа бе, че никога повече няма да види Ноъл — никога няма да го целуне, да държи ръката му, дори да лежи на дивана и да го слуша как шумно хрупа претцели. И макар тогава момчетата да не си бяха признали, тя все още имаше усещането, че времето с него е взето назаем.

След като момчетата се отдалечиха достатъчно, Ариа се прокашля.

— Получих едно странно съобщение вчера.

Тя показа на Хана екрана на телефона си.

Името ви беше в списъка с гости на курорта „Скалите“ по същото време, когато е била убита Табита Кларк... Трябва да поговорим колкото се може по-скоро... Ще се радвам, ако ми сътрудничите.

Хана кимна.

— И аз получих такова. Както и Спенсър, и Емили — и Майк — отвърна тя. — А Ноъл? — Момчетата бяха заедно с тях на почивката в Ямайка.

Ариа се вцепени, поглеждайки към Ноъл. Той тъкмо се беше метнал на гръба на Мейсън Байърс и Мейсън се въртеше, опитвайки се да го свали.

— Ами не съм го питала — рече тя с тих глас. — Но Ноъл не ни е виждал да разговаряме с Табита. И двамата с Майк със сигурност не са видели... нали се сещаш. Едва ли ще кажат нещо нередно.

Още преди да го изрече, тя разбра, че не си вярва. По време на пътуването Ноъл не беше обърнал никакво внимание на Табита, освен веднъж, когато каза, че му се струвала някак позната. След това, когато тялото ѝ беше изхвърлено на брега и се появи във всички новинарски емисии, Ноъл често сменяше канала, като обикновено дори не се сещаше, че са били в Ямайка по същото време, когато и тя е била там. Едва напоследък започна да следи историята. Сега, всеки път, когато лицето ѝ се появяваше на екрана на телевизора, той го поглеждаше с любопитство и казваше: „Тя не ти ли *напомня* за някого?“. Ами ако беше забелязал колко нервна стана Ариа, когато се разчу за историята с Табита? Ами ако невинно намекваше, че Табита му напомня за *Али*? Имаше толкова много начини Ноъл да я замеси без да иска, по невнимание, в престъплението.

Ариа разтърси ръцете си. Ноъл сигурно ще разговаря с агента най-много няколко минути. Пък и все пак момичетата *не бяха* убили Табита — А. я беше пребил с тояга на брега.

Но, разбира се, *те* бяха единствените, които го знаеха.

— Трябва ли да се срещнем с агент Фуджи? — попита Хана.

— И без това не можем да откажем. — Ариа загриза нокът. — Може би трябва да се срещнем всички заедно с нея. Поне тогава ще ѝ разкажем едно и също.

Тогава Хана подаде телефона си на Ариа.

— Получих и това.

Ариа прочете съобщението.

Само загубенячки могат да се състезават със загубенячки. Опитай се да спечелиш и ще загубиш не само моето уважение — ще разкажа на агент Фуджи за всичките ти гадни малки лъжи.

А.

— Майк се опитваше да ме убеди да се кандидатирам за майска кралица — прошепна Хана. — И тогава се появи Чейси Бледсоу и

изглеждаше великолепно.

— Видях я! — възкликна Ариа. — Изглежда малко... като боядисана с пистолет, не мислиш ли?

Хана сви рамене.

— Не знам. Странното е, че А. изпрати това буквално в момента, когато видях преобразената Чейси... *сякаш ме беше наблюдавал*. В „Рив Гош“ имаше толкова много деца, но не видях никой да изпраща есемес.

— А. е навсякъде — прошепна Ариа, потрепервайки. Те бяха подозирали различни хора, че са Новия А., но всеки път се оказваха в задънена улица — в един от случаите дори с труп в краката — или биваха наранявани. Като Греъм, момчето, с което Ариа се беше сприятелила по време на пътуването — той се беше оказал бившият приятел на Табита. Известно време Ариа се беше притеснявала, че Греъм може би е А. — той определено имаше мотив, а и беше започнал да се държи толкова странно с настояванията си, че трябва да й каже нещо. Сега тя знаеше, че той е искал да й каже, че някой я наблюдава. Но А. беше взривил бомбата, преди момчето да успее да й каже кой... може би защото А. не искаше Греъм да разкрие самоличността му.

— Получавала ли си нови послания от А.? — Хана прибра телефона в джоба си.

Ариа поклати глава, после показа на Хана един нов айфон, прибран в розов, неопренов калъф.

— Но може би защото имам това. Номерът му не може да се проследи.

— Добре си го измислила — каза Хана. Тя погледна нервно към игрището. — Смяташ ли, че А. може да ни натопи за убийството на Табита?

Ариа облиза устните си. А. притежаваше онези ужасни снимки от онази нощ, на които момичетата се намираха на покрива на курорта. А кой знае какво още не им беше показвал.

Тя се канеше да отговори, когато внезапно тонколоните, монтирани над пейките, пропукаха.

— Внимание! — отекна нечий глас. Последваха шумно кашляне и подсмърчане. Беше директорът Апълтън. Незнайно защо той винаги се прокашляше в микрофона, издавайки звуци, които приличаха на оригване.

— До всички абитуриенти! Имам вълнуващи новини! — каза Апълтън. — Вече имаме номинациите за нашите майски крал и кралица! За крал са Джоузеф Кетчъм и Ноъл Кан!

Всички, които бяха насядали по пейките, заликуваха. Хана сбута Ариа, а момчетата на игрището започнаха да пляскаат Ноъл по гърба по онзи небрежен начин, който казваше „да се преструваме, че балът не означава нищо, макар че всъщност означава много“.

— А за кралица — продължи Апълтън, — имаме Хана Мерин...

Хана се усмихна нервно. Ариа стисна ръката ѝ.

— ... и Чейси Бледсоу! — завърши Апълтън.

Последваха ръкопляскания. Двама души се намръщиха и попитаха коя е Чейси — сякаш не бяха ходили заедно на училище още от детската градина. Хана сви устни.

— Нали не се притесняваш, че Чейси наистина може да спечели? — попита Ариа.

— Не мога да се състезавам! — Хана хвана един щръкнал конец на полата си. — В никакъв случай няма да ви зарежа, за да стана майска кралица.

Говорителите отново пропукаха.

— Що се отнася до отговорника за декорирането на бала — заяви Апълтън, — имаме много кандидати. Веднага щом направим своя избор, ще го обявим.

Тълпата се размърмори. Хана погледна към Ариа.

— Ти кандидатства ли?

— Искях, но забравих — каза Ариа разочаровано. „Роузууд дей“ приемаше своя отговорник за декорите на бала много сериозно — онези, които кандидатстваха, трябваше да попълнят заявление от десет страници, в което да изложат идеите си и да представят скици на декора. Трябваше да го предадат месеци предварително, а някои кандидати дори прилагаха дигитални портфолия и клипове, в които обясняваха защо искат да бъдат избрани — но хората, които досега бяха печелили титлата, непрекъснато се хвалеха колко забавно е било. Освен дизайна на декора, отговорникът поддържаше и блог на бала и правеше снимки на шантавите, но наистина специални бални ритуали, като например голямата конга-върволица и снимките на краля и кралицата в гробището до хотел „Четири сезона“ във Филадельфия,

където всяка година се провеждаше събитието. Ариа беше дотолкова погълната от А., че беше пропуснала крайния срок за кандидатстване.

— Но аз мога да ви съобщя, че сме решили каква да бъде темата! — продължи Апълтън. — Ученическият съвет се спря на... *Звездна нощ!*

Учениците се развикаха радостно. Хана се облегна на оградата.

— Това е доста добра тема, не мислиш ли?

Ариа просто гледаше Хана, а кръвта се беше отдръпнала от лицето ѝ. Сега като се замислеше, добре че не беше кандидатствала. Това беше *ужасна* тема.

— Какво? — Хана примигна. — Могат да направят големи платна от картините на Ван Гог и... ох!

Картината. Ариа буквално можеше да види как мисълта проблясва като неонов знак в главата на Хана. Двете не бяха разговаряли за онази нощ... но това не означаваше, че Ариа я е забравила. Очевидно това се отнасяше и за Хана.

Ариа притисна длан към очите си. Пътуването до Исландия беше истински провал от самото начало. Близко два часа седяха на пистата, преди да отлетят. След това нито една от дебитните им карти не беше приета на летището Кефлавик, затова трябваше да съберат всичките си пътнически чекове и да вземат автобус от летището, вместо такси. Резервацията им в хотела пропадна и оттам ги упътиха до един пансион по-надолу на същата улица, който беше влажен, миришеше на риба и беше толкова малък и претъпкан, че четиримата трябваше да делят една стая.

После Ноъл започна да се оплаква от всичко — колко странен вкус имало млякото, джакузито в задния двор сигурно било пълно с бактерии, как юрганът дразнел кожата му. Ариа приписа всичко това на умората от летенето и часовата разлика, но на следващия ден той продължи да мрънка. И на по-следващия. Не изглеждаше особено впечатлен от романтичните им разходки из града. Не похвали отличната местна бира. Не се впечатли дори от музея на penisите. Намираше местните коне за абсурдни, а когато Ариа му показва прекрасната планина Еся в далечината, Ноъл каза:

— Ех, Скалистите са по-красиви.

Майк се включи в играта, заявявайки, че баровете в града изглеждат още по-скапани от предишния път, когато са живели тук.

Когато Хана започна да се оплаква от липсата на бутици, Ариа се прибра в спалнята, зарови лице във възглавницата си и закрещя. „Типични роузуудчани“, помисли си горчиво тя.

През последната им нощ там въздухът вече пращеше от напрежение и всички слязоха в бара надолу по улицата, за да изпуснат парата. Когато Ариа се настани до един рошав, очилат младеж с емо брадичка, на име Олаф, който подхвана разговор за един исландски поет, когото Ариа обожаваше, тя едва не го прегърна от облекчение. Ето най-после някой, който познаваше живота извън Роузууд. Някой, който харесваше интересна музика, имаше свое собствено пони и обичаше Исландия колкото я обичаше и тя.

Ноъл и Майк, естествено, решиха, че той е смешен. Наричаха го Гейлоф зад гърба му — на висок глас, разбира се — пиеха шот след шот от шнапса „Черната смърт“, разказваха глупави вицове и се държаха толкова американски и идиотски, че на Ариа ѝ се прииска да не е толкова очевидно, че е с тях. После се опитаха да се намесят в разговора на Ариа с Олаф.

— Ти се занимаваш с изкуство? — рече фъфлейки Ноъл на Олаф. — Хей, и аз харесвам изкуството.

Олаф повдигна вежди.

— Кой е любимият ти художник?

На Ариа ѝ се искаше да се скрие някъде. Ноъл можеше да говори само за футбол. За изкуство? *Трагедия*.

— Ами, онази картина със спиралите и неясните звезди — отвърна Ноъл. — От онзи пич, който си отрязал ухото?

— Ван Гог ли имаш предвид? — Олаф го произнесе *Ван Гок*.

Ноъл се подсмихна на произношението му, но не каза нищо.

— Чухте ли, че една тайна негова картина е скрита в едно имение недалеч оттук? Някакъв немски барон я откраднал от един богат еврейин по време на Холограма.

Той каза *Холограм*, вместо *Холокост*. Ариа закри очите си с ръка.

— Къде си чул тази идиотия? — промърмори ужасена тя.

— Всъщност го чух от *него*. — Ноъл посочи с палец към Олаф.

Олаф повдигна вежди.

— Не съм бил аз.

— Ами *някой* беше — отвърна завалено Ноъл. После се удари по гърдите, което го накара да изгуби равновесие и да се катурне от стола.

Майк се смя гръмогласно и продължително, докато барманът не ги изгледа предупредително. Сигурно си мислеше: „Боже, писна ми от американски хлапета“.

Но след това Олаф докосна ръката на Ариа.

— Но той е прав. В едно имение недалеч оттук има картина — предварителна скица на „Звездна нощ“. Никой не я виждал.

— Наистина ли? — повдигна вежди Ариа.

— Наистина. — Олаф погледна замислено през прозореца. — Жената, която притежава къщата, е много свидлива за парите и вещите си. Говори се, че има всякакви безценни предмети в тази къща, които би трябвало да са в музеите, но тя ги иска само за себе си.

— Това е абсурдно. — Ариа постави ръце на хълбоците си. — Това е най-буржоазното нещо, което съм чувала. Масите заслужават да се насладят на великото изкуство точно толкова, колкото и богатите хора.

— Съгласен съм — отвърна Олаф. — Подобно изкуство трябва да принадлежи на света, а не само на един човек.

Ариа кимна категорично.

— То трябва да е *свободно*.

— Свободно? — изкиска се Ноъл от пода. — Това не е тигър в клетка, Ариа.

Но очите на Олаф проблеснаха.

— Това е най-красивото нещо, което съм чувал някога — каза той с прелестния си исландски акцент.

В следващия миг, докато се усети, тя вече се беше облегла на стената извън бара, брадата на Олаф дращеше лицето ѝ, а устните му търсеха нейните. Когато вратата изскърца, те бързо се разделиха. На прага се появи фигура и сърцето на Ариа спря. *Ноъл?*

Всъщност навън беше излязла Хана. Щом ги видя, тя се спря с отвратено изражение на лицето.

— Моля те — каза умолително Ариа, отстъпвайки встрани от Олаф. — Не казвай на никого!

Силният звук на свирка откъсна Ариа от спомена. Тя погледна към Хана и я видя да гризе ноктите си така, сякаш бяха направени от шоколад. Долу на игрището Ноъл се смееше на нещо с Джим Фрийд. Той сигурно не си спомняше разговора от онази нощ — беше много пиян. Слава богу, че нямаше представа какво още се беше случило

тогава — никой не знаеше, освен Хана. Понякога, в мрачни моменти, Ариа се осмеляваше да си мисли за Олаф. В новините така и не съобщиха, че са го хванали — тя предположи, че той и картината все още са някъде там. Но как беше успял да избяга от имението? Къде беше отишъл?

Пиук.

Ариа погледна надолу и се намръщи. На екрана на новия ѝ телефон се беше появило съобщение за нов есемес. Само че тя все още не беше дала номера му на никого.

Сърцето ѝ заби ускорено. Тя нервно отвори съобщението. То съдържаше снимка на обгърнатия от пламъци круизен кораб. Придружаваше я кратък текст.

Какво пламенно пътуване, Ариа — сигурен съм, че най-доброто ти приятелче Греъм също смята така. По-добре се надявай да не се събуди!

А.

5.

НЕКА РАЗПИТИТЕ ДА ЗАПОЧНАТ

Сряда следобед Спенсър стоеше пред голямото огледало в спалнята си и оглеждаше отражението си. Само след няколко минути агент Фуджи щеше да дойде да ги разпитва и Спенсър не можеше да си спомни последния път, когато толкова се беше притеснявала какво да облече.

Дали раираният блейзър не беше официален? Тя се намръщи, съблече го и изпробва една розова блуза, която обаче я направи да изглежда като голямо блокче розова дъвка. Трябваше ѝ нещо ежедневно, но сериозно. Момичето от съседния вход — не, *умното* момиче от съседния вход. Някой прилежен, който никога, ама никога не нарушава закона.

Погледът ѝ се плъзна по лъскавата, перленосива рокля на Зак Поусън, която висеше в калъфа си на закачалката. Етикетът ѝ все още стоеше на нея, но сърце не ѝ даваше да я върне в магазина. Два дни покъсно болката от отхвърлянето на Рифър все още не утихваше. Спенсър му беше изпратила няколко жалостиви съобщения, молейки за нов разговор. Може би не беше разбрала правилно какво е имал предвид, когато ѝ беше казал, че не трябва да се обвързват сериозно. Може пък да е променил мнението си. Но Рифър не ѝ отговори и тя започна да се чувства глупава и отчаяна. Реши, че онова, от което има нужда, е кавалер за бала, който да я поразее малко. Но кой? Всички приемливи момчета бяха заети още отпреди месеци. Спенсър се замисли дали да не се обади на предишното си гадже Андрю Кембъл, който се беше дипломирал по-рано и сега учеше в университета „Корнел“, но двамата не бяха разговаряли от миналата пролет.

На вратата се позвъни и тя съблече блузата, бързо се преоблече и слезе по стълбите издокарана в синя оксфордска рима и тесни панталони в цвят каки. На верандата стояха Ариа, Емили и Хана, които подскачаха и трепереха като три бутилки кола върху клатеща се маса. Трите влязоха бързо вътре.

— Трябва да направим нещо — каза Хана.

— Мисля, че А. чете имейлите ми — проплака в същото време Емили.

— Аз получих есемес на *нерегистриран* телефон — избъбри Ариа.

— Чакайте малко. — Спенсър се спря на прага на дневната. — Започнете отначало.

Всяко момиче ѝ обясни, че през последните четирийсет и осем часа е получило съобщение от А. Също като Спенсър, всичките бяха заплашени, че ще бъдат издадени на полицията, а няколко споменаваха агент Фуджи по име. Случилото се с Ариа беше особено тревожно — само за няколко часа А. беше успял да се сдобие с *нерегистрирания* ѝ номер.

— Да не би А. да има връзка във „Веризон“? — проплака тя. — Освен това смятам, че той се опитва да ни натопи за Грeъм. Все едно аз съм виновна за експлозията.

— А. се опита да направи същото и с Гейл — каза Емили. — Ние се намирахме на нейната алея, когато беше застреляна. Убедена съм, че А. крие по нещо в ръкава си за всяка една ситуация.

— Не забравяй, че А. заплаши, че ще ни убие — додаде Хана.

— Това е пълен абсурд! Сякаш А. е навсякъде. — Спенсър се сети, че беше получила есемес почти в същата минута, когато Рифър си тръгна. Как беше успял А. да разбере? Спенсър се намираше в собствения си дом. Сякаш А. беше напълнил къщата с подслушвателни устройства.

Тя примигна. Беше ли възможно това? Спенсър надникна в ъглите на стаята, провери под диваните, по горните первази. Изправеният на задните си крака кон от крещящата картина, представяща Гражданската война, която господин Пенитисъл беше закачил в коридора, ѝ се хилеше.

Внезапно я осени една идея.

— Елате — заповяда тя на останалите през рамо и тръгна към задния двор. Момичетата тръгнаха след нея. Навън беше мокро и мрачно, въздухът миришеше на прясно окосена трева и на блатистия поток, който течеше в близката гора. Голям син брезент покриваше басейна. Зловеща омара се стелеше над дърветата, израсли на мястото на някогашния реновиран хамбар на семейство Хейстингс — който

Али беше изгорила. Вляво се издигаше някогашната къща на семейство Дилорентис, макар единственото нещо, което да напомняше, че те са живели там, бе големият камък в средата на задния двор, който така и не бяха изкопали — новото семейство, което се беше нанесло там, бе премахнало всички предишни следи от тяхното пребиваване, включително старата веранда, а на тротоара пред къщата вече го нямаше и олтарчето на Али. Спенсър отиде до навеса, който господин Пенитисъл беше монтирал преди няколко седмици, отключи вратата и се огледа. На стената, вляво, беше облежната една оранжева духалка за листа. Тя я грабна, отнесе я до средата на двора и я включи. Трите ѝ приятелки я гледаха така, сякаш беше полудяла, но в лудостта ѝ имаше система. Когато Спенсър насочи тръбата към земята, косите на всички се развяха. Въздухът се изпълни с вредния мирис на бензин. Най-хубавата и най-важна част от цялата работа беше оглушителният шум, който вдигаше машината. Никой, дори А., нямаше да успее да ги чуе сега.

Спенсър даде знак на момичетата да се приближат.

— На това трябва да се сложи край — рече гневно тя. — Ако А. винаги знае къде се намираме, значи ни подслушва по някакъв начин. Той се опитва да ни припише всички тези престъпления, които не сме извършили, и ако не действаме бързо, може и да успее.

— Какво да правим? — опита се Хана да надвика рева на духалката.

— Предлагам да се покроем — обяви Спенсър. — Да се отървем от сегашните си телефони и телефонни номера. Ако се появи спешен случай, при който е необходим телефон, можем да си вземем някой за еднократна употреба, но не трябва да си казваме нищо важно по телефона или на гласова поща. Трябва да използваме позивни.

— Като например да казваме точно обратното — предложи Емили.

— Идеално — отвърна Спенсър. — И не трябва да даваме номерата им на никой, освен на родителите ни.

Ариа се размърда притеснено.

— Ами на гаджетата?

Спенсър поклати глава.

— Твърде е рисковано.

Ариа се намръщи.

— Ноъл няма да каже на никого.

— Но може да остави телефона си някъде, където А. да го види. Освен това ще трябва да му обясняваш защо си си взела еднократен телефон.

— А как да му обясня защо изобщо не използвам телефон? — попита Ариа, сложила ръце на кръста си.

Спенсър я погледна отчаяно.

— Не знам! Кажу ми, че се готвиш за някакъв училищен проект за живота без технологии.

— Ами електронната поща? — попита Хана.

— Можем да използваме училищните ни имейли за учене — може и да носим с нас старите телефони, но да използваме само безплатния безжичен интернет. Почти съм сигурна, че той не може да се проследи по същия начин като предплатения. Не трябва да използваме и интернета на домашните ни компютри — доколкото ни е известно, А. е успял да ги хакне. Трябва да използваме компютри, които не са свързани с нас и на които със сигурност няма инсталиран никакъв шпионски софтуер.

Емили погледна към мястото, където някога се беше намирал хамбарът.

— Всичко това звучи добре и ще свърши работа, ако не искаме А. да знае къде се намираме сега. Но въпреки това той може да ни натопи за миналото.

— Това е втората част от плана ми — извика Спенсър над шума от духалката. — Веднага, щом стане възможно, трябва да отидем на някое наистина тайно и безопасно място, да седнем и да решим кой може да е А. Сигурно има всякакви улики, за които дори не сме се замисляли. А сега, след като знаем какво се е случило в нощта на пожара, А. би могла да е Истинската Али.

Духалката за листа изпърпори. Дърветата в дъното на двора се разлюляха и за миг на Спенсър ѝ се стори, че зърна между тях някаква фигура.

— Идеята ми се струва добра — рече Хана. — Къде ще отидем?

Всички се замислиха. Спенсър отмести поглед към светлината, която струеше от кабинета на господин Пенитисъл в къщата.

— Онзи ден господин Пенитисъл ми каза, че в каталожната му къща в Крествю има паник-стая. Тези места не са ли звукоизолирани?

— Така мисля — отвърна Хана. — Понякога имат и видеонаблюдение, за да можеш да виждаш дали има някой в имота ти.

— Идеално — рече Емили. — На такова място никой няма да ни чуе.

Ариа потрепна.

— Крествю не е далеч оттук, нали? В Хоупуел?

— Да — каза Спенсър. Хоупуел беше градче на около петнайсетина минути с кола от Роузууд. — И съм сигурна, че ще успея да открадна ключа от къщата. — В кабинета си господин Пенитисъл пазеше дубликати от ключовете на всички имоти. Трябваше само да открие този, който ѝ трябваше.

Очите на Емили проблеснаха.

— Заедно ли ще отидем?

Спенсър яростно тръсна глава.

— Трябва да пътуваме поотделно, за да объркаме А. Най-добре ще е, ако използваме и различни превозни средства — автобус, влак или кола.

Ариа задълба с крак земята.

— Има обществен транспорт до Хоупуел.

— И ако някои от нас отидат с колите си, трябва да тръгнат по различни маршрути — каза Емили. — А. няма да знае коя от нас да последва. А ако усетим, че някой ни следи, можем да ускорим или да отбием, да направим бърз завой и може би да го хванем в крачка. Така ще можем да го видим кой е.

— Страхотно — рече Спенсър и погледна сериозно останалите. — Какво ще кажете за утре вечер?

Всички кимнаха утвърдително. Тогава Спенсър зърна черния седан, който се приближаваше по дългата алея. Стомахът ѝ се сви. *Време е за шоу.*

Колата спря пред къщата. Една висока, слаба жена с дълга, вълниста коса и резки черти на лицето тръгна към входната врата. Когато забеляза Спенсър и останалите момичета в задния двор, тя се спря и махна с ръка.

— Госпожице Хейстингс? — Тя погледна с любопитство към духалката за листа. — Имате работа по двора?

Спенсър изключи духалката и я пусна на земята. После тръгна към къщата по мократа трева.

— Нещо такова.

Жената протегна ръка.

— Аз съм Джасмин Фуджи. — После огледа останалите с големите си, сиви очи. — Нека позная. Хана, Ариа и Емили — каза тя, сочейки поред момичетата. Но пък това не беше кой знае колко трудно — предишната година, след предполагаемата смърт на Истинската Али, четирите се бяха появили на корицата на списание „Пийпъл“. Дори беше излъчен телевизионен филм „Малка сладка убийца“, в който се описваше как Истинската Али бе измъчвала и едва не беше убила момичетата.

Когато никой не ѝ отговори, жената се прокашля.

— Какво ще кажете да влезем вътре и да поговорим?

Спенсър ги въведе през кухнята, опитвайки се нервно да преговори всичко. После четирите се наредиха една до друга на дивана в дневната. Ариа започна да си играе с пискюла на една от възглавниците. Емили кръстосваше и изпъваше краката си. Косите на всички приличаха на птиче гнездо в ремонт, разрошени от духалката за листа.

Фуджи седна срещу тях върху раирания фотьойл, извади една жълта тетрадка и я отвори на празна страница. Ноктите ѝ бяха безупречно поддържани и лакирани в розово.

— Така. Добре. Първо, благодаря ви, че се съгласихте да се видим. Това е просто формалност, но ви благодаря за сътрудничеството.

— Няма проблем — отвърна Спенсър с най-зрелия си, професионален глас. Искаше ѝ се да се сети къде да дение ръцете си.

— Имената ви се появиха в списъка с гости на курорта „Скалите“ в Ямайка по същото време, когато е била убита Табита Кларк — каза Фуджи, поглеждайки към друг лист хартия. — От двайсет и трети до трийсети март. Можете ли да го потвърдите?

— Да. — Гласът на Спенсър прегракна и тя започна отначало. — Да. Бяхме там. Отидохме на почивка по време на пролетната ваканция заедно с много други наши съученици.

Фуджи ѝ се усмихна напрегнато.

— Сигурно е било хубаво.

Спенсър потрепна. Като че ли долови горчивина в гласа ѝ. Сякаш си мислеше, *„Сигурно е било хубаво за вас, разглезени богати*

момичета. Смятате, че всичко ще ви се размине?“ Но след това Фуджи посочи картината с акварели на пасторална ферма, която висеше на стената на верандата.

— Баба ми имаше също такава, само че по-голяма.

— О, страхотно. Винаги съм харесвала тази картина — отвърна бързо Спенсър. „Успокой се“, смъмри се тя на ум.

— Така. — Фуджи извади чифт очила от чантата си и ги сложи на носа си, след което отново прегледа записките си. — Среца ли сте госпожица Кларк, докато бяхте отседнали там?

Спенсър се спогледа с останалите. Предишната вечер бяха обсъдили това набързо, докато разговаряха по телефона, но внезапно съзнанието ѝ се оказа празно.

— Може да се каже — отвърна тя след момент. — Разменихме няколко думи, нищо важно.

Фуджи свали очилата си и пъхна едната от дръжките в устата си.

— Можете ли да ми кажете за какво?

Стомахът на Спенсър се сви.

— Тя мислеше, че ѝ изглеждаме познати. Като отдавна изгубени сестри.

Фуджи наведе главата си на една страна. Обещите ѝ във формата на капки се разклатиха.

— Това е доста странно.

Спенсър сви рамене.

— Беше пила доста.

Фиджи записа нещо в тетрадката си и се обърна към другите момичета.

— А вие спомняте ли си Табита?

Емили кимна.

— Танцувахме наблизко. — Тя преглътна тежко.

Фуджи се обърна към Хана и Ариа и двете отговориха, че са се разминавали с Табита, но не са разговаряли по-сериозно. Фуджи не ги накара да обясняват по-подробно за какво са говорили, затова Емили не спомена странно познатата гривна, която Табита носеше, Ариа не каза нито дума за това как Табита беше намекнала, че баща ѝ изневерява, а Хана не ѝ каза, че Табита е знаела за миналото ѝ като загубенячка.

Всички отговаряха отчетливо. Ако Спенсър наблюдаваше отстрани разговора, момичетата щяха да ѝ се сторят искрени. Малко стреснати и тихи, но това беше нормално: момиче, с което са се срещали, е било убито само на няколко метра от мястото, където са спели.

Фуджи сложи капачката на химикала си.

— Като че ли много хора ми казват едно и също нещо — Табита очевидно се е появила онази нощ, поговорила е с доста хора. Всички си я спомнят, но никой не може да я свърже с никого. — Тя остави тетрадката си на масата и срещна погледите им. — Освен това чух, че сте се намирали на онзи круизен кораб, който се взриви.

— Точно така — изграчи Спенсър.

— И чух, че сте били до къщата на Гейл Ригс, когато е била убита. — Тя седеше и ги гледаше, без да мига.

Хана кимна леко с глава. Емили се изкашля.

— Винаги се намираме на погрешното място в погрешното време — каза Спенсър.

— Като че ли сте изкарали две доста трудни години, момичета. — На лицето на Фуджи се появи тъжна усмивка. — Маниаците по теориите на конспирациите сигурно са във възторг от вас. Може да кажат, че сте прокълнати.

Момичетата се засмяха, макар смехът им да бе безжизнен и пресилен. Когато Фуджи ги изгледа многозначително, всичките настръхнаха. Ами ако А. вече ѝ беше разказал всичко? Ами ако тя просто си играеше с тях и ги чакаше да се подхлъзнат?

Но тогава жената притисна длан към тетрадката си и се изправи.

— Благодаря ви за отделеното време, момичета. Ако се сетите още нещо, обадете ми се.

Спенсър бързо скочи.

— Ще ви изпратя.

Фуджи се сбогува с нея на прага, прекоси пътеката и се качи в колата си. Когато даде на заден ход и излезе от алеята, Спенсър се обърна към приятелките си, които продължаваха да седят стреснати на дивана.

Хана първа наруши мълчанието.

— Мислех, че направо ще ни арестува.

— Знам. — Ариа се облегна назад върху възглавничките. — Бях убедена, че знае повече, отколкото разкрива.

Пиук.

Това беше телефонът на Спенсър. Гърбовете на всички момичета се изпънаха като струни. Скоро пропя и телефонът на Емили. После изжува този на Хана. Телефонът на Ариа издаде леко подсвирване. Екраните им проблеснаха и на тях се появи съобщението за нов есемес.

Спенсър си пое дълбоко дъх и го отвори.

Много обичам пресни лъжи в чудесния пролетен следобед. Чудя се дали агент Фуджи се чувства по същия начин...

А.

Спенсър затвори очи. Тихичко изписка и хвърли телефона си към другия край на стаята; той се разби в малката масичка. Батерията излетя настрани и се плъзна по пода. Момичето изгледа останалите.

— Утре?

— Утре — изръмжа Ариа. Емили и Хана също кимнаха утвърдително.

Това беше единствената им надежда. Веднъж завинаги щяха да разрешат загадката.

6. КОНФЕРЕНТНА СТАЯ

В четвъртък, след като би последният звънец, Хана забърза към паркинга. Голямата кожена чанта се удряше в хълбока ѝ. Когато чу някой да вика името ѝ, тя се обърна. На тротоара стоеше Чейси Бледсоу и се усмихваше нетърпеливо, като всеки сантиметър от някога обсипаната ѝ с белези кожа сега сияеше злоещо.

— Снимаме клипове за кампанията — пропя Чейси. — Няма ли да дойдеш?

Хана погледна към паркинга, след което отново се обърна към Чейси.

— Ами, не мога.

Чейси изглеждаше разочарована.

— Искаш ли да им кажа да определят друг ден?

Хана прехапа устната си. Повече от всичко на света искаше да направи клип, който да е милион пъти по-добър от всичко, което можеше да сътвори Чейси. Но след това се сети за есемеса от А., в който я предупреждаваше за кампанията. Болеше я да вижда всичките разлепени по стените плакати с надпис „ГЛАСУВАЙТЕ ЗА ЧЕЙСИ“, когато самата тя не можеше да закачи дори един „ДА ИЗБЕРЕМ ХАНА ЗА МАЙСКА КРАЛИЦА“. Ами ако Чейси спечели с голяма преднина? Хана ще бъде унижена.

— Не се притеснявай. Имам среща, която не мога да пропусна — отвърна тя. — Малко е трудно за обясняване. Но ти желая успех.

— Ама... — започна Чейси, но Хана просто ѝ махна с ръка, обърна се и се затича нагоре по хълма към колата си. Преди да се качи, тя нахлупи една черна плетена шапка на главата си и се уви в черния шлифер, който беше скътала в багажника на приуса. Време беше да мине в режим „тайна мисия“.

Тя се качи в колата, изстреля се от паркинга — добре де, толкова бързо, колкото можеше да се изстрелва един приус — и пое по магистралата. Хвърли в жабката новия предплатен телефон, който

беше купила в „Рейдио шак“, и погледна към джипиеса на колата. Следващият завой беше след няколко мили, но какъв беше този черен джип, който я следваше? Тя погледна с присвити очи в огледалото за обратно виждане, опитвайки се да различи лицето на шофьора. Стъклата бяха затъмнени. Сърцето ѝ заби ускорено. Черните джипове в Роузууд бяха страшно много — всеки можеше да е зад волана.

Тя сви в следващата отбивка. *Изчисляване на новия курс*, обяви джипиесът. Джипът я последва. Хана намали на един знак стоп, след което зави наляво. Джипът направи същото.

— О, господи — прошепна Хана. А. ли беше това?

Момичето забеляза напред един магазин „Уауа“ и отби в паркинга му. Джипът мина покрай нея. Хана потърси химикал, за да запише номера му, но преди да успее да разчете последните две букви, колата се изгуби от погледа ѝ. Тя превключи на задна скорост и се върна на магистралата. Когато отново се вля в трафика, черният джип вече не се виждаше никъде. Искаше ѝ се да може да се обади на Майк и да му каже колко я бива. Но Майк дори не знаеше номера на новия ѝ телефон, ужасна грозотия, за която сърце не ѝ даде дори да ѝ купи калъфче на Тори Бърч.

След двацетина минути, още три подозрителни автомобила и няколко заблуждаващи отбивки Хана сви по тихата алея на една огромна, излята като от калъп къща. В далечината проблясваше ръчно изработен басейн — дори закръглените, пъстроцветни патета, които плаваха в него, изглеждаха като модели. Неколцина атлетично изглеждащи хора разхождаха кучетата си, макар да беше започнало да вали. Хана спря на дългата алея на номер единайсет, забелязвайки, че вътре свети лампа.

Тя слезе от колата и отиде на пръсти до вратата. В носа я удари силен боров аромат. За квартал в гъстонаселения Мейн Лайн, тук цареше зловеща тишина, като единствените звуци бяха чуруликане, пропукване на клонки и пърхания.

Преди да успее да натисне звънеца, една ръка я хвана изотзад. Тя се накани да изкрещи, но втора ръка, облечена в черна ръкавица, затисна устата ѝ.

— Шшт — прошепна Спенсър, сваляйки качулката от главата си.
— Не ти ли казах да не влизаш през входната врата?

— Забравих — отвърна Хана раздражено. Беше се измъкнала от четири опашки! Не можеха да очакват от нея да помни *всичко*.

Спенсър я вкара през един страничен вход във фойе, което миришеше на препарат за чистене и свещи с аромат на канела. После я поведе надолу по стълбите към обзаведения сутерен, където имаше игрална стая, изба и домашно кино. Вляво се виждаше тежка желязна врата с дръжка като на банков сейф. Спенсър я отвори.

— Влизай — прошепна тя и избута Хана вътре така, сякаш ѝ беше зложница.

Момичето примигна под приглушената светлина. Стаята имаше дебели, солидни стени. Вътре бяха подредени малък диван, няколко стола, масичка в ъгъла, редом с библиотека, в която бяха подредени няколко списания и настолни игри. На две от стените имаше екрани, върху които се прожектираха кадрите от двете наблюдателни камери — монтирани на предната фасада и отзад. Известно време Хана ги наблюдава. Дърветата се поклащаха напред-назад. Едно зайче изскочи пред едната камера.

На единия екран се появи такси, което влезе в алеята. От колата се измъкна Ариа, облечена в същия черен суичър като Спенсър, и се промъкна към къщата. Спенсър се появи на екрана и поведе Ариа към същия вход, откъдето бе вкарала и Хана.

Емили пристигна няколко минути по-късно. След това Спенсър разгъна голямо парче картон и го залепи за затворената врата.

— Така. Да започваме.

Тя извади черен маркер от чантата си и написа едно голямо А. най-отгоре на картоната.

— Какво знаем досега? — попита тя.

Хана затупа с крак.

— Ами, А. е убил Табита. Значи е някой, който е бил в Ямайка.

Ямайка, написа Спенсър.

— Какво друго?

— Как мислите, А. приятел ли е на Табита, или враг? — попита Емили. — Аз бих казала, че е враг, защото нали я уби, но пък може би той точно това иска да си мислим.

Ариа кимна.

— А. се е намирал на брега, значи е знаел, че Табита ще се качи на покрива, за да разговаря с нас. Смяташ ли, че А. е накарал Табита да

ни каже всички онези неща, които толкова приличаха на нещо, което Али би казала? Като например как вие приличате на отдавна изгубени сестри, Спенс? Или как някога си била пълна, Хана?

— Може би. Сигурно пак той е дал на Табита онази гривна — отвърна Хана. — Но защо някой ще иска да си мислим, че Табита е Али?

— За да погъделичка любопитството ни, така че със *сигурност* да се качим на покрива с нея, когато ни повика? — каза Ариа. — А след това... какво? Да организира нещата така, че да блъснем Табита отгоре? Как би могъл да знае, че ще се случи точно така? А. не може да чете мисли.

— Това, че Табита падна, може да е станало напълно случайно — реши Хана. — Ами ако всъщност А. е искал Табита да блъсне *мен*? Но вместо това Ариа излезе напред и бутна нея. Всичко се е объркало, докато А. не е решил как да оправи нещата. Той е убил Табита, когато е паднала и след това е стоварил вината върху нас.

Спенсър сложи капачката на маркера.

— Предполагам, че точно това се е случило. Но кой би могъл да извърши нещо такова?

Емили погледна към момичетата.

— Не смятате ли, че отговорът е очевиден?

Хана преглътна тежко.

— Истинската Али?

Емили се размърда на дивана.

— Има логика в това. Първо, тя познава слабостите ни — няма да е проблем да каже на Табита какво да говори. Искане да си отмъсти веднъж завинаги. *И* е ясно откъде може да познава Табита — срещнали са се в Убежището. Но как е успяла да накара Табита да свърши всичко това — което дори би могло да доведе до убийството ѝ? Какво би спечелила Табита от това? Мислите ли, че ѝ е платила?

— Семейството на Табита е богато. — Хана се наведе към екраните. — Освен това Али *има* ли пари? Дори да притежава някаква попечителска сметка, тя не може да тегли от нея — сигурна съм, че сметките ѝ се наблюдават, стига семейството ѝ вече да не е изтеглило парите от тях.

— Може би някой друг ѝ дава пари — каза Спенсър, докато прехвърляше маркера от ръка в ръка.

Настъпи тишина. В паник-стаята беше толкова тихо, че Хана можеше да чуе тиктакането на картието на Спенсър.

— Това обаче не обяснява защо Али я е пребила до смърт — каза тя. — Искам да кажа, че някой *може* да я е видял. Поела е голям риск.

Ариа си пое дъх.

— Някой може да е видял Истинската Али, *точка*. Как така *никой* не я е забелязал в Ямайка? Не ви ли се струва странно?

— Това ни връща към въпроса с парите — каза Спенсър и написа думата *пари* на картоната. — Сега, като се замислих, семейство Дилорентис определено нямаха пари. Когато разкрих, че Али и Кортни са ми полусестри, част от историята беше, че семейство Дилорентис са разорени — сигурно заради плащането на огромните болнични сметки през годините. Тогава откъде Али е намерила пари, за да отиде в Ямайка? И ако тя е А., как се е върнала обратно в Роузууд, за да ни шпионира толкова успешно?

— И да отиде на круиза — додаде Ариа. — За всичко това са нужни пари.

— Сигурно някой я финансира — заключи Хана. — Това е единственото възможно нещо — не само заради парите, а и заради другото. Тя просто не може да бъде на няколко места едновременно. Това просто не е възможно.

— Значи си има помощник — каза Спенсър. — Точно както си мислехме.

Хана кимна.

— Честно, кой може да каже, че Али изобщо *някога* е работила сама? Може би някой ѝ е помогнал да изтеглят тялото на Иън от гората в нощта, когато го намерихме. Помните ли колко бързо изчезна?

Тя потрепери, спомняйки си онази студена, зловеща нощ. Бяха се натъкнали на подпухналото, посиняло тяло и бяха хукнали обратно, за да извикат полицаи Уайлдън, но когато се върнаха, откриха само отгъпкана трева. Мисълта за това често я глождеше. Али беше силна, но не достатъчно, че да извлече високо метър и деветдесет и тежащо осемдесет и два килограма момче от местопрестъплението за по-малко от десет минути.

Спенсър седна на дивана.

— Освен това някой трябва да ѝ е помогнал да качи Иън по стълбите и да го прибере в килера в къщата край Поконос. Сигурно

точно той е отвлякъл Мелиса.

— И е убил Джена Кавана — каза Хана, размърдвайки се въодушевено на дивана.

— И е запалил пожара в задния двор на Спенсър — додаде Ариа. Момичетата се спогледаха. Сега всичко им изглеждаше толкова ясно. Али не беше свръхчовек. Разбира се, че имаше помощник. Но кой би бил толкова луд, че да ѝ помага?

— Очевидно трябва да е някой, който я обича — обади се Ариа със слаб гласец.

Спенсър написа думата *любов* на картоната.

— Някой приятел или гадже, нали?

— Да, бе. — Емили като че ли се беше засегнала. — Би могъл да бъде всеки.

Хана се облегна назад и се замисли.

— Така, Истинската Али е прекарала доста време в Убежището. Значи може да е някой, с когото се е запознала там.

— Като Греъм, например? — попита Емили, поглеждайки към Ариа.

Ариа сви рамене.

— Греъм като че ли се интересуваше повече от Табита, отколкото от Али. Освен това ми каза, че никога не е посещавал Убежището. А и не мисля, че той е А. — нали е в кома отпреди новите съобщения, които получихме.

— Може би Али е написала последните есемеси — предположи Спенсър, записвайки върху листа името на Греъм — за всеки случай.

— И евентуално е напълнила къщите ни с подслушвателни устройства? Не съм убедена. — Ариа подви краката си под дупето. — Освен това А. заплашва да ни натопи за нараняването на Греъм. Готова съм да се обзаложа, че Греъм е *видял* помощника на Али. Обзалагам се, че точно това е искал да ми каже в котелното.

Хана се надигна.

— Но Али е имала доста добри приятели в Убежището. Помните ли Айрис, нейната съквартирантка? Докато бях там, тя непрекъснато говореше за Али — е, наричаше я Кортни.

— О, това е добро. — Спенсър написа името на Айрис под Греъм.

След това Хана потупа с пръст по устните си.

— Въпреки това не съм убедена, че Айрис може да е помощникът на Али. Тя беше в Убежището по времето, когато Иън беше убит. Освен това не знам как би успяла да се измъкне, за да закарат тялото му до Поконос. Също трябва да намерим начин да проверим дали е била там по време на ваканцията ни в Ямайка.

— И все пак тя сигурно знае нещо. — Спенсър отново се обърна към списъка. — Кой друг?

— Не можем да изключим Джейсън — обади се Ариа.

Хана се намръщи.

— Братът на Али? Наистина ли смяташ, че ѝ е помагал?

— Кой знае? — Ариа сви рамене. — Това семейство е доста странно.

Хана повдигна вежди, докато Спенсър записваше името на листа. Невероятно, че Ариа беше направила това предложение — тя цял живот си беше падала по Джейсън.

— Ами Каси, приятелката на Али от отбора по хоккей на трева? — попита Спенсър. — Помните ли, че преди да умре, Али не спираше да се хвали с Каси? Как ходела по купоните на гимназистите? Как Каси била най-яката? Как Каси щяла да бъде най-добрата ѝ приятелка завинаги?

Емили не изглеждаше особено убедена.

— Миналата коледа я срещнах и тя си изглеждаше наред. Освен това беше приятелка на *нашата* Али, а не на Истинската.

Спенсър се плесна по челото.

— Вярно. Боже, толкова е трудно да се помни всичко.

Момичетата записаха още няколко имена, включително Дарън Уайлдън и Мелиса, само защото двамата бяха замесени в историята с Али от началото до края. Но те изобщо не им изглеждаха като вероятни заподозрени. Спенсър се почеса по брадичката.

— Все още имам усещането, че пропускаме нещо важно. Може би помощникът на Али е пред очите ни, а ние не го виждаме. Има ли някой друг, освен нас четирите, който през цялото време да е бил наоколо? При смъртта на Иън, на Джена, при пожарите, Ямайка, онова лято, винаги?

Хана се прокашля.

— Ами, сецям се за двама души, но не мисля, че някой от тях може да е помощник на Али.

— Кой? — очите на Спенсър се разшириха.

— Майк. — Хана погледна виновно към Ариа. — И... Ноъл.

Ариа избухна в смях.

— Никога и за милион години.

Маркерът на Спенсър се поколеба над хартията.

— Все пак не бива да отхвърляме никого.

Тя написа името на Ноъл в дъното и отново затвори маркера.

Ариа се намръщи.

— Защо не написа и името на Майк?

Спенсър подгъна едното си коляно.

— Наистина ли смяташ, че брат ти е способен да ти причини това?

Ариа сви устни.

— Ами, може би не. Освен това Майк е идиот.

Хана тихичко изписка.

— Хей! Той е приятелят ми!

— Ами Ноъл е *моят* приятел. — Ариа се взря в момичетата напрегнато. — Знаете ли, мацки, това е лудост. Само защото Ноъл е винаги с нас, не означава, че е виновен — това е просто ужасно съвпадение.

— Знаем — увери я Спенсър. — Просто трябва да запишем всички. Нали това е целта на тази среща. Сигурно след някой ден ще го зачеркнем от списъка. — Тя отново се обърна към него. — Това е добро начало, не мислите ли? Трябва да проучим някои от тези хора. Греъм, Айрис — тук има добри улики.

Емили погледна към Хана.

— Ти трябва да поемеш Греъм. Нали си била доброволка в клиниката — може да успееш да си върнеш работата.

Хана скочи от дивана.

— Не искам отново да се връщам там!

— Ем е права, Хана — рече Спенсър. — Ще изглежда напълно нормално. Нали искаш да разрешим загадката?

В устата на Хана се появи горчив вкус. Тя си спомни ужасната миризма на антисептици в клиниката. Жълтите петна от урина върху дюшеците. Срещите с Шон, бившето ѝ гадже. Но пък това беше за предпочитане пред отиването в Убежището. С нейния късмет току-виж я затворили там отново.

— Ще го направя — промърмори тя.

— А аз ще говоря с Айрис — предложи Емили. Тя погледна към Хана. — Мислиш ли, че все още е в Убежището?

Хана затвори очи, припомняйки си последния път, когато бяха отишли в психиатричната клиника, за да разпитат Келси Пиърс, момичето, което Спенсър беше натопила за притежание на наркотици и което по-късно едва не я бутна от ръба на каменоломната „Плаващия човек“.

— Не си спомням да съм я виждала — промърмори тя.

Спенсър погледна към камерите. Моравата беше празна.

— Аз тръгвам по петите на Истинската Али. Може би има начин да я намеря. Може би пропускаме нещо. Ако я открием, можем да приключим с всичко това още по-бързо.

— А аз какво ще разследвам? — попита Ариа, навивайки кичур коса около пръста си.

Спенсър пристъпи смутено от крак на крак.

— Ами можеш да провериш Ноъл. Просто за да го махнем от списъка.

Очите на Ариа проблеснаха.

— Ноъл *не* е А.!

— Знам — отвърна Спенсър. — Но все пак можеш да огледаш стаята му. Да се убедиш, че няма втори телефон или таен имейл акаунт. Не че би си направил, разбира се.

Ариа изглеждаше нещастна.

— Ако връзката ми се провали заради това, вината ще е ваша.

Те обсъдиха още няколко възможности, съгласуваха плановете си. След още около петнайсетина минути сметнаха, че са направили всичко възможно за момента. Спенсър се изправи и се протегна.

Хана отново се обърна към камерите. Картината беше черно-бяла и в единия ъгъл на задната морава се появи нещо. Тя рязко си пое дъх. Дали някой току-що не се беше скрил зад едно дърво?

Тя скочи, вперила поглед в размазания образ. Беше трудно да се разбере дали това е човек, животно или просто няма нищо. Тя погледна към екрана на телефона си. Нямаше никакви съобщения.

Ариа, Спенсър и Емили също гледаха в телефоните си. Сякаш очакваха А. да им изпрати съобщение, в което да пише нещо като

„Пипнах ви!“ или „Наистина ли смятате, че сте по-умни от мен?“. Мина една минута. После още една. Накрая Спенсър въздъхна:

— Мисля, че всичко е наред.

Хана затвори очи. През целия си живот се беше борила да не е невидима за останалите, да не е никой. Но точно в този момент това ѝ се струваше като най-хубавото усещане на света.

7.

НОВАТА ГОСТЕНКА НА ЕМИЛИ

Макар Емили да беше посещавала „Убежището“ в Адисън-Стивънс само веднъж, когато навлезе в автомобилната алея, тя изпита обезпокояващото чувство, че всичко тук ѝ е странно познато. Със сигурно беше виждала сивата тухлена сграда в сънищата си. Незнайно защо несъзнателно беше драскала скици на високите готически прозорци в полетата на тетрадката си.

Тя паркира на мястото за посетители и се опита да забави дишането си. Беше избягала от последния си час по свободно избираема подготовка, за да отиде в Убежището. Мисълта, че Истинската Али беше прекарала няколко години тук, обмисляйки различни начини да ги убие, караше стомаха ѝ да се свива. Ами ако помощникът на Али също се намираще зад тези стени? Ами ако двамата бяха се срещали в мрачната дневна, за да заговорничат как да съспят Емили, Хана, Спенсър и Ариа? Емили се вгледа във фигурите, които минаваха по коридора със стъклени стени. „Ако следващият човек, който мине оттам, е жена, всичко ще мине добре“, помисли си тя.

В следващия миг по коридора премина висок мъж, облечен в сако от туид, с велурени кръпки на лактите. *Това* изобщо не беше окуражаващо.

Но тя трябваше да се справи. Изпъвайки рамене, Емили слезе от колата и тръгна към двукрилата врата. По-рано през деня тя се обади в болницата и попита дали може да посети Айрис Тейлър. Сестрата ѝ отговори, че Айрис може да приема посетители следобед, и така Емили разбра, че момичето все още е пациентка там. Но когато продължи да подпитва от колко време Айрис е в Убежището — искаше да я изключи от списъка със заподозрени помощници на Али — сестрата отказа да ѝ даде информация.

Един порив на вятъра блъсна Емили в гърба и повдигна пешовете на палтото ѝ. Преди да влезе в сградата, тя извади телефона

си и след кратко колебание се логна в Туитър. Да, това означаваше, че нарушава правилото за неизползване на интернет, но все пак *трябваше* да провери. Поканата за бала и съобщението ѝ бяха там, но никой не беше отговорил или споделил статуса ѝ. Защо Емили си мислеше, че Джордан изобщо щеше да го види?

Тя затвори очи и се опита да си представи с какво се занимава Джордан в този момент. Дали седи в някое италианско кафене, сложила големи слънчеви очила на носа си? Или се е изпънала на пясъка в някой пуст тропически плаж? Емили копнееше да седи до нея и да ѝ разбърква кафето или да я плиска с морска пяна. Копнежът беше толкова силен, че направо усети физическа болка.

Тя въздъхна леко и влезе в мраморното фоайе. Една жена, облечена в бяла лабораторна престилка, я посрещна с широка усмивка.

— Дойдох да видя Айрис Тейлър — каза Емили. — Името ми е Хедър Мърфи. — Това бе измисленото ѝ име; тя го беше използвала, докато работеше като сервитьорка през лятото, когато беше бременна. Гейл Ригс, жената, която едва не получи бебето ѝ, я познаваше под това име... докато не се намеси А.

Жената се усмихна.

— Сега ще ѝ съобщя.

С жест на ръката тя я упъти към пациентското отделение. Емили вървеше бавно, събирайки смелост, и потрепери, когато чу тежкото изцракане на резето на вратата, отделяща фоайето от отделението. Коридорът беше тих, покрит с изцапан бежов килим и миришеше на хотдог. От една от стаите се разнесе вледеняващ кикот. Покрай нея мина едно момиче с разрошена коса, запътено в противоположната посока. Когато хвана Емили, че я гледа, тя впери в нея безизразния си поглед.

— *Па!* — извика момичето. Емили подскочи и то се разсмя.

Емили бутна двукрилата врата на дневната. По стените се виждаха същите престорено весели балони и звезди, направени от гланцови блокчета, които момичетата бяха видели предишния път при посещението си при Келси. На един рафт бяха подредени изтъркани кутии с пъзели, а в един метален шкаф се виждаха няколко книги. Върху телевизора имаше табела с надпис „НЯМА КАБЕЛНА“.

Когато Емили затвори вратата зад гърба си, няколко момичета, облечени с бели пижами, се обърнаха напрегнато към нея, може би с

надеждата, че тя е дошла на посещение при някоя от тях. Едно дебело момиче, което имаше отчетливо плешиво петно на главата си, се опита да се усмихне, но усмивката ѝ приличаше повече на гримаса. Едно крехко на вид, бледо момиче наведе главата си и промърмори нещо. Емили се огледа, търсейки Келси, но не я видя никъде. Тя беше твърде притеснена, за да попита сестрата дали Келси все още е тук.

След това Емили зърна в ъгъла едно момиче с платиненоруса коса. Тя отговаряше на описанието, което Хана ѝ беше дала за Айрис. Емили се прокашля и я повика по име. Момичето, което едва ли тежеше повече от четирийсет килограма, се обърна рязко и изглежда продължително и многозначително Емили.

— Името ти не е Хедър Мърфи — каза тя сухо и остро. Когато се изправи, бялата пижама увисна около хълбоците ѝ. — Ти си една от *нейните* приятелки, нали? — Айрис се приближи към Емили. Дъхът ѝ миришеше на кисели бонбони. — На онази кучка, която открадна живота на Алисън.

Емили потрепна. Тя усещаше как погледите на всички в стаята се забиват в нея, но не искаше да им окаже удоволствието да изглежда притеснена.

— Точно така, аз съм Емили — каза тя. — Бях приятелка на Кортни. — Все още ѝ звучеше много странно да нарича Тяхната Али Кортни. — А аз чух, че ти си била приятелка на Али — и съквартирантка. Искам да ти задам няколко въпроса за нея. Можем ли някъде да поговорим насаме?

Айрис скръсти ръце на гърдите си. За момент Емили беше сигурна, че ще ѝ откаже, но после момичето сви рамене.

— Не знам какво бих могла да ти разкажа за нея, но добре, нека да поговорим.

После се завъртя на пети и тръгна към вратата. Емили я последва, опитвайки се да игнорира любопитните погледи. Зачуди се дали изобщо им е *позволено* да напускат дневната, но наоколо не се виждаха никакви сестри, никой, който да може да им попречи.

Айрис тръгна по коридора и отвори една врата до противопожарния изход. Вътре имаше две неоправени еднакви легла. Над едното имаше плакати на тийн изпълнители — Джъстин Бийбър и няколко звезди на Дисни ченъл — а по него имаше най-различни розови плюшени животни. Другото легло беше голо и безлично, като в

хотелска стая. Айрис се тръсна върху него и погледна презрително към плакатите на Бийбър.

— Новата ми съквартирантка е *такава* смотанячка. — След това ясниите ѝ зелени очи се обърнаха към Емили. — И така. Какво искаш да знаеш за Али?

Емили се настани върху надраскания рипсен стол.

— Мисля, че тя все още е жива.

Айрис изсумтя.

— Глупости. Тя е била затворена във взривената къща.

— Може и да не е.

Айрис кръстоса крака. Кокалестите ѝ колене изпъкнаха под тънката пижама.

— Ченгетата знаят ли го?

Емили поклати глава.

— Решихме сами да се опитаме да я намерим.

— Защо?

Емили заби поглед в дигиталния часовник, който висеше на стената. Как да го каже така, че да прозвучи нормално? Айрис нямаше вид на идиот; щом беше разбрала, че Истинската Али е умряла в къщата, значи сигурно е научила, че освен това ги е тормозела, представяйки се за А. Защо иначе ще искат да я намерят, ако не са решили завинаги да я спрат? Все пак Емили говореше за приятелката на Айрис. Тя едва ли щеше да се съгласи да я предаде.

— Забрави, всъщност не ме интересува — рече Айрис, сякаш усетила колебанието на Емили. След това светлината в погледа ѝ се завърна. Тя се наведе към Емили. Внезапното ѝ приближаване накара момичето да потрепне. Макар Айрис да беше дребничка, от нея струеше гневна енергия.

— Какво искаш да знаеш? — попита тя. — Мога да ти разкажа всякакви неща за нея.

— Наистина ли? — Емили се изпъна на стола.

— Аха. Но ще го направя само при едно условие. Да ме измъкнеш оттук.

Емили се засмя нервно.

— *Оттук?*

Айрис кимна.

— Вече казах на сестрите, че имам болна баба в болницата. Това е единствената причина да пуснат някой да излезе отгук за няколко дни — да посети болен роднина или да отиде на погребение. Голямо щастие, а? — Тя завъртя очи. — Просто чакам удобна възможност — и познай какво? Ти се появяваш. Сега върви отвън на рецепцията и им кажи, че си ми братовчедка и си дошла, за да ме вземеш, за да отидем при баба.

— Баба?

— Трябва да бъдем убедителни! — В гласа на Айрис се долавяше гняв.

— И после какво? — Емили постепенно осъзнаваше, че Айрис говори сериозно. — Вкъщи ли искаш да се прибереш?

— Всъщност си мислех да остана с теб.

— С мен?

Айрис скръсти ръце на гърдите си.

— Никакви въпроси, ясно ли е? Четири години без прекъсване съм затворена в тази дупка. Не можеш да си представиш какво е. Знам доста невероятни неща за Али, но ти няма да чуеш и думичка, освен ако не ми помогнеш. Навита ли си?

Емили загриза нокътя на палеца си.

— Чакай малко. Тук си от цели четири години?

Айрис посочи папката, която стоеше в пластмасово пликче, закрепено към вратата.

— Ако искаш, прегледай досието ми.

Тя не отместваше поглед от Емили. След кратко колебание момичето отиде до вратата, извади папката и прегледа съдържанието ѝ. Вътре наистина имаше данни за Айрис отпреди четири години. Никъде не беше отбелязвано, че е била изписвана, дори за уикенда. Айрис казваше истината.

Емили пусна папката в плика. Щом Айрис е прекарала последните четири години тук, без да е излизала навън, значи нямаше как да е помагала на Али, да е убила всичките онези хора миналата зима и Табита в Ямайка през пролетта. Тя се почувства по-добре и се прокашля.

— Нали не искаш да си отмъстиш на никого навън? Ако ти помогна да излезеш, няма да се развилнеееш?

Айрис се намръщи.

— Подобни хора *никога* не ги пускат навън. Защо, мислиш, Алисън *никога* не се прибра у дома?

Емили *никога* не се беше замисляла за това.

— Добре — рече тихо тя. Айрис можеше да остане няколко дни у тях. Ако това означаваше да научи повече неща за Али — за А. — щеше да си заслужава.

Но когато тръгна по коридора към фойето, краката ѝ продължаваха да треперят. Иззад бюрото ѝ се усмихна същата жена, която я беше посрещнала.

— Тъъ, забравих да спомена — започна Емили с треперещ глас. — Аз съм братовчедка на Айрис. Ще я заведа да види баба ни.

Тя реши, че администраторката няма да ѝ се върже, но след няколко бързи проверки и разговор с отговорничката на Айрис, Емили получи разрешение да я отведе. Когато Айрис се появи във фойето, тя беше облечена с дънки, които ѝ бяха малко къси, сякаш ги беше купувала няколко години по-рано. Заедно с розовата парка и голямата кожена чанта, тя изглеждаше някак... смотано, като момиче, което винаги седи само в кафенето.

Двете излязоха заедно от болницата. Тревата шумолеше под краката им, докато вървяха към паркинга. Навън беше толкова тихо, че Емили можеше да чуе собственото си нервно, накъсано дишане. Тя се огледа, убедена, че А. ги наблюдава отнякъде, но на пътя или в алеята не се виждаше нито една кола. Единственият звук, който се чуваше, бе бълбукането на фонтана, издигнат в памет на Табита Кларк.

— Да се махаме, ку-учко! — извика Айрис, когато Емили отключи волвото. Тя се настани на пасажерското място, затръшна силно вратата и измъкна смачкан лист хартия от джоба си. — Така. Първа спирка, бар „Метрополитън“ във Филадельфия.

— *Моля?* — Емили я зяпна изненадано. — Защо ще ходим там?

Айрис ѝ подаде листчето. На него имаше нещо като списък, надраскан с разкривен почерк. *Да пия коктейли в бар „Метрополитън“. Да се направя, че яздя динозаврите в института „Франклин“. Да изтичам по стъпалата на Художествената галерия като Роки. Да намеря Трип.*

— Това са нещата, които от четири години искам да направя. И ти ще ми помогнеш да ги осъществя.

— *Всичките?* — изблея Емили, оглеждайки списъка. В него имаше поне петдесет точки.

Айрис повдигна вежда.

— Всяко едно от тях, ако искаш да получиш информацията за Али.

— Добре — отвърна тихо Емили. Нищо не можеше да я убеди да си затвори устата толкова добре, колкото обещанието да научи тайните на Али. И тя имаше усещането, че Айрис е наясно с това.

Емили запали двигателя, стиснала зъби. *Правя го за добра кауза, правя го за добра кауза.* Въпреки това гърлото ѝ беше пресъхнало. Тя погледна към екрана на телефона си, убедена, че А. е изпратил есемес, в който я заплашва, че това няма да ѝ се размине.

Но там нямаше нищо.

8.

ЧУДОВИЩЕТО В ГАРДЕРОБА

Последният час за деня на Ариа беше редактиране на статии, който се провеждаше в журналистическото депо. Макар че училищният вестник беше качен в интернет преди векове, сградата все още миришеше на мастило и вестникарска хартия. Стените бяха украсени със стари заглавия за важни събития в „Роузууд дей“, всичко — от 1982 година, когато момчешкият футболен отбор на „Роузууд дей“ беше спечелил щатския шампионат, до стоте дървета, които бяха засадени около училището в памет на жертвите на атентата от 11 септември.

Десет минути след началото на часа Ноъл се промъкна през задната врата.

— Къде беше? — попита го Ариа, когато той се плъзна на стола до нея.

Ноъл сви рамене.

— Опитвах се да ти изпратя есемес, но получих съобщение, че телефонът ти е изключен.

Ариа заби поглед в жлебовете на бюрото си.

— Нали ти казах, че тази седмица зарязвам технологиите заради един научен проект. — Лъжата я накара да се чувства неудобно. Ноъл нямаше да се върже задълго на *тази* история.

Тонколоните пропукаха и познатото прокашляне подсказа, че директорът Апълтън се кани да говори.

— Ученици? — прогърмя гласът му. — Ще си пуснете ли училищния канал? Имаме няколко важни новини, свързани с майския бал.

Учителят, господин Тремънт, завъртя очи, но послушно включи телевизора, който висеше на стената до черната дъска. На екрана се появи Пени Дийтц, водещата на сутрешните новини.

— Добър ден, ученици на „Роузууд дей“ — пропя тя. Бузите ѝ сияеха повече от обичайното. — Майският бал приближава и днес ще

видим някои от кандидатите за крал и кралица на бала. Първо кралиците. Все още не сме получили клипа на Хана Мерин, затова нека да чуем Чейси Бледсоу.

Ноъл се намръщи.

— Не мога да повярвам, че вчера Хана не е направила клипа.

Ариа погледна настрани. *Беше заета със срещата ни в тайната стая, където се опитвахме да открием кой е А.*

На екрана се появи Чейси Бледсоу и започна свръхентузиазирано да говори за това колко е поласкана, че е номинирана и че утре организира тематична вечеря със спагети на тема „Гласувайте за Чейси“ в местното заведение „Маслинен градина“, собственост на чичо ѝ.

След това дойде ред на кандидатите за крал на бала. Когато на екрана се появи Ноъл, сърцето на Ариа се разтуптя от гордост. Косата му беше сресана назад, разкривайки ясните му зелени очи. Черната риза, която беше облякъл, допълваше маслиновата му кожа.

Ариа го смушка игриво.

— Нищо чудно, че всички момичета те искат.

Ноъл се усмихна лениво.

— Но аз получих най-добрата.

Ариа стисна ръката му, но усмивката ѝ бързо се стопи и тя извърна глава. Предишния ден Спенсър го беше включила в списъка със заподозрени... и Ариа ѝ беше позволила да го направи. Това бе достатъчно, за да я накара да се почувства омърсена и засрамена.

Спенсър беше пращала през целия ден на Ариа съобщения с въпроса дали вече е попитала нещо Ноъл. Но какво да го попита, по дяволите? *Хей, ти ли уби в Ямайка едно момиче, което се правеше на Алисън, и опитали се после да ни го припишеш?* Не осъзнаваше ли Спенсър, че това щеше да е краят на връзката ѝ с Ноъл — единственото хубаво нещо, което ѝ се беше случило напоследък?

Как изобщо приятелките ѝ могат да си помислят, че Ноъл помага на Али? Добре, той беше с тях в Ямайка — възможно е да е видял момичетата на покрива с Табита. Но беше абсолютно невъзможно той да ѝ е казал репликите на Али. Нима наистина вярвах, че той е убил Табита на брега? Ноъл гонеше паяците от къщата си, вместо да ги смачка. Не искаше да ходи в общинския кучкарник, защото казваше, че ще отведе всички кучета със себе си вкъщи.

Да, той беше познавал Али — и двете Алита. Дори в края на седми клас известно време беше излизал с Тяхната Али, но тя беше скъсала с него след две срещи, може би защото харесваше Иън Томас.

Когато Ариа отново вдигна глава, на екрана се беше появила Пени.

— Освен това ще ви съобщя вълнуващата новина за това кой е избран за отговорник по декорацията на бала. На тайна среща с учителския състав на „Роузууд дей“, учениците и нашите щедри спонсори, беше решено, че тази година главният отговорник за осъществяването на темата „Звездна нощ“ ще бъде... Ариа Монтгомъри!

Всички се обърнаха и зяпнаха Ариа. Тя примигна, вперила поглед в телевизора. Пред очите ѝ се завъртяха спиралите от „Звездна нощ“ на Ван Гог, придружавани от техно парче. След това се появи нейна снимка от предишната година. „АРИА МОНТГОМЪРИ — пишеше най-отдолу. — ОТГОВОРНИК ЗА ДЕКОРИТЕ НА МАЙСКИЯ БАЛ“.

— Поздравления! — Девън Арлис я потупа по гърба. — Адски ти завиждам.

— Мога ли да ти помагам? — попита въодушевено Колийн Бебрис, макар че тя беше едва второкурсничка.

— Това е страхотно! — Пред очите на Ариа се появи лицето на Ноъл. — Винаги си искала да бъдеш отговорничка по декорите, нали?

— Н-но аз не съм кандидатствала — изтърси Ариа.

Ноъл се намръщи.

— Не искаше ли?

Ариа преглътна с усилие.

— Аз... — Не много отдавна умираше от желание да стане отговорник. Но сега последното нещо, с което искаше да се занимава, бе да създава огромен стенопис на „Звездната нощ“.

Мислите ѝ се върнаха към онази нощ в Исландия. След като Хана я хвана да се целува с Олаф, тримата се върнаха, залитайки, в бара. Ариа беше сигурна, че веднага щом стъпи вътре, Ноъл щеше да разбере... но той си приказваше с две руси мацки от Полша. Момичетата караха него и Майк да произнасят разни думи с американски акцент; всеки път, когато Ноъл казваше нещо, момичетата

се смееха и тръскаха гърдите си. Изобщо пукаше ли му дали Ариа се е хванала с някой друг? Дали тя изобщо означаваше нещо за него?

Онази нощ тя искаше да докаже нещо на себе си. Че все още е част от този свят. Че все още е Исландската Ариа. Тя хвана Олаф за ръката и прошепна:

— Нека да откраднем онази картина, която е заключена в имението.

Олаф примигна.

— Сериозно ли говориш?

— Да! — Ариа подскочи. — Ще бъдем крадци на изкуство! Ще се обадим на вестниците и ще кажем, че сме я спасили, за да я изложим в музей! Може да направим наш собствен музей!

Олаф се усмихна и край очите му се образуваха бръчици.

— Толкова си сладка, когато се развълнуваш.

— Тук не става въпрос дали съм сладка или не! — извика Ариа. — Ще го направиш ли?

Олаф погледна към Ноъл, сякаш искаше да каже: „Нали няма да повикаш и приятеля си?“. След това сви рамене.

— Какво пък, по дяволите.

Двамата изчакаха още един час — по това време Ноъл вече беше започнал да говори нечленоразделно и заедно с Майк и Хана се приготвяха да се връщат в пансиона. Ариа тръгна с него, но след това каза, че е забравила нещо в бара и трябва да се върне. Ноъл отиде, залитайки, до леглото, без дори да я попита какво. Ариа изтича в съседната уличка, където Олаф я чакаше в джипа си. Той я взе в прегръдките си; дъхът му миришеше сладко, а не на алкохол — Ариа внезапно осъзна, че младежът цяла вечер беше стоял на една бира.

— Това е наистина невероятно — прошепна той.

— Знам — отвърна Ариа, но се отдръпна от него. Беше *твърде* пияна — дори за целувки.

Поеха по неравните улици на Рейкявик. С едната си ръка Олаф шофираше, а другата беше поставил на коляното на Ариа. Когато пред очите им се появи каменната ограда на върха на хълма, Ариа направо ахна. По прозорците на масивната каменна сграда имаше стъклописи. На покрива се въртеше ветропоказател. Къщата имаше гаргойли, кулички с орнаменти и богато украсени арки — изобщо не приличаше на спортните, семпли домове в града.

Паркираха на известно разстояние от къщата и слязоха от колата. Макар да беше два часа сутринта, вратите и прозорците се виждаха ясно под светлината на среднощното слънце.

— Погледни — прошепна Олаф, сочейки към широко отворения прозорец на първия етаж. Сякаш онзи, който живееше вътре, просто плачеше да бъде ограбен.

Ариа гледаше как краката му изчезват през отвора. Секунда по-късно главата му се подаде над перваза.

— Идваш ли?

Ариа също се промъкна в къщата. Вътре миришеше на мухъл и по пода имаше тънък слой прах. Мебелите във всяка стая бяха покрити с чаршафи. В ъгъла шумно тиктакаше старинен часовник с махало. По стените висяха картини в позлатени рамки, но повечето бяха по-абстрактни от „Звездна нощ“, само кубове и линии, а на една, доколкото можеше да види Ариа, имаше само сини заврънкулки.

Олаф се изгуби надолу по коридора и Ариа го последва. Когато надникна в един малък, сумрачен кабинет, тя видя платно със средна големина с познатите спирали и звезди. Ариа ахна и отстъпи назад; виеше ѝ се свят от изпития алкохол. Тя примигна, чудейки се дали не си въобразява всичко това. Момичето в действителност не вярваше, че ще открият картината.

— Олаф! — извика тя, прескочи диванчето в средата на стаята и докосна рамката с двете си ръце. Картината лесно се откачи от кукичката. Ариа я стисна здраво с двете си ръце. Тя миришеше на платно и прах. Момичето се взря в нея и едва успя да различи подписа *Ван Гог* в единия ъгъл.

Това бързо я накара да изтрезнее. Тя стискаше картината в изпънатите си ръце, сякаш платното току-що ѝ беше изсъскало. *Мамка* му, изпищя гръмко някакъв глас в главата ѝ. Тя държеше в ръцете си истински *Ван Гог*. Да не беше полудяла?

— Супер! — разнесе се гласът на Олаф откъм прага. Той ѝ махна да се приближи до него, но краката ѝ просто отказваха да я слушат. Тя тихичко проплака, хвърли му картината и се отдалечи, залитайки.

— Ариа? — извика Олаф след нея. — Къде отиваш? — И тогава се включиха алармите.

Разнесе се звънецът, отбелязващ края на часа, и Ариа подскочи. Ноъл я гледаше заинтригувано, но всички останали в класа се бяха

върнали към заниманията си. Господин Тремънт отвори вратата и учениците се изсипаха навън. Ариа ги последва, все още замаяна. Щом излезе на тревата, всички веднага я заобиколиха.

— Поздравления, Ариа! — каза Рийви Донахю, едно от момичетата в комитета по организацията на бала.

— Добър удар! — пропя Мей Андерсън, потупвайки Ариа по ръката.

Райли Улфи изсумтя.

— Знаеш, че я избраха само защото ходи с Ноъл — прошепна шумно тя на Наоми Циглър.

Ариа примигна със замъглените си очи, долавяйки истината в думите на Райли.

— Ти имаш ли нещо общо с това? — попита тя, обръщайки се към Ноъл.

Той изкриви устни с виновно изражение на лицето.

— Мислех си, че ще се зарадваш. Знаех, че не си кандидатствала... затова подадох молба вместо теб, като използвах някои от твоите артпроекти.

Ариа преглътна тежко. Тя знаеше, че трябва да е трогната, но единственото, което изпитваше, беше паника.

— Просто напоследък доста неща ми се струпаха — промърмори тя след известно колебание.

— Какви, например? — попита Ноъл.

— Например... — Тя се огледа и снижи гласа си. — Разпитвах ме за смъртта на онова момиче в Ямайка.

Ноъл сви рамене.

— Да, и мен ме разпитвах. Какво те притеснява в това?

Ариа го погледна и пулсът ѝ се ускори.

— Разговарял си с агент Фуджи? И какво ти каза тя?

Двамата стигнаха до главната сграда. Деца притичваха покрай тях в коридора. Някой шумно затръшна вратичката на гардеробчето си. Ноъл набра кода на ключалката си, избягвайки погледа ѝ.

— Не знам. Казах ѝ, че съм виждал Табита, но не съм разговарял с нея. И определено не съм видял как някой ѝ разбива черепа на брега.

— Само *това* ли си ѝ казал?

Ноъл издърпа един учебник от рафтчето си. Един мускул до окото му потрепна.

— Да. Защо? Какво става?

Тя облиза устните си. Ако продължеше да го разпитва така, щеше да изглежда наистина, ама наистина виновна.

— Просто съм изнервена — успя да промълви момичето. — След всичко онова с Али... просто ми е трудно да разговарям с ченгетата.

Ноъл затръшна вратата на гардеробчето си и я докосна по ръката.

— Но всичко това свърши. Дамата от ФБР няма да те притеснява повече — тя каза, че и мен няма да ме търси. Гадно е, че сме били там, когато някой е умрял, но нали не сме я убивали ние.

Гърдите на Ариа я стегнаха нервно.

— Аха — отвърна тя със слаб глас.

Внезапно изпита силно желание да се махне оттук. Целуна Ноъл забързано.

— Много се радвам, че ме избрах за отговорник по декорите, наистина. Много ти благодаря. Но сега трябва да вървя.

Достатъчни й бяха само десет минути, за да стигне до дома на майка си, и през целия път, докато караше, Ариа се опитваше да не мисли за нищо. Тя измина бързо алеята и пхна ключа си в ключалката. Но преди да успее да го завърти, вратата се отвори. Обикновено я заключваха и с резето.

— Ехо? — извика Ариа в коридора. Никакъв отговор. Тя надникна в кухнята, в задния двор, след това в спалните. Майка й Ила я нямаше.

Последно погледна в спалнята си и кръвта й изстина. Там, на леглото, лежеше парче от вестник, което не беше оставяла сутринта. Тя го грабна и погледна думите, които изпъкваха в горната част на листа. Те бяха на исландски. Долната част от страницата беше преведена на английски: *Издирваният мъж от Рейкявик е изчезнал. Подозират убийство.*

Когато Ариа видя лицето на снимката, тя ахна. *Олаф.*

Момичето преглътна тежко и се зачете в статията. *Олаф Гундерсон, двацет и една годишен, изчезна от дома си в покрайнините на Рейкявик в нощта на четвърти януари.*

Сякаш всичко се беше случило преди векове. Ариа се опита да си спомни. Нямаше представа какво беше правила на четвърти януари. Сигурно си беше почивала — все още бяха във ваканция. Скучаеше без Ноъл — семейството му беше отишло в Швейцария на ски.

Тя продължи да чете. *Заподозрян е в незаконна дейност, защото апартаментът на господин Гундерсон е бил претършуван и на пода е имало кръв. След проведените от полицията разпити, местните са заявили, че предишната вечер господин Гундерсон, който е бил „нещо като отшелник“, е участвал в шумна свада, макар да не са успели да идентифицират другия участник в спора.*

Миналото лято господин Гундерсон беше обвинен в нахлуване в имението „Бренън“ и кражбата на картината „Звездна нощ“ на художника Винсент Ван Гог, макар че при първоначалните разпити господин Гундерсон твърдеше, че не е направил нищо такова. При претърсването на дома му картината не се появи и една от теориите гласи, че господин Гундерсон я е взел със себе си след нападението. Обявено е всенародно издирване както на трупа му, така и на безценната творба, но все още нищо не е открито.

Зави й се свят.

Тогава забеляза надрасканите с червено думи в самия край на листа. *Погледни в дрешника.* Някой беше нарисувал голяма дебела стрелка, сякаш Ариа не знаеше къде се намира дрешникът й.

Треперейки, тя се обърна и тръгна към затворената врата на дрешника. Някой беше влизал в дома й. Може би все още беше тук. Трябваше ли да се обади в полицията? И да им каже... *какво?*

Тя стигна до вратата и я отвори. Ризите и роклите й висяха на закачалки. Обувките й лежаха подредени на стойката им. Но там, на прашния дървен под, имаше навито на руло платно. Ариа го вдигна с треперещи пръсти и свали ластичето, с което беше прихванато. Пред очите й се разгъна познатата картина, освободена от тежката си рамка. Видя характерните спирали и приличащите на комети звезди. И там, в ъгълчето, видя познатия подпис, който накара дъхът й да спре: *ВАН ГОГ.*

Тя изпусна картината на пода. Когато платното отскочи от прашното дърво, отнякъде се изсипа малко късче хартия. То падна с надписа нагоре и Ариа успя да го прочете, без дори да го докосва с пръст:

Скъпа Ариа,
Не действа ли видът на качествено изкуство
наистина освобождаващо?

А.

9. СПЕНСЪР НИКОГА НЕ Е ОБИЧАЛА ПРАВИЛАТА...

Спенсър надникна през еркерния прозорец на каталожната къща в Чествю. Над дърветата, от другата страна на улицата се издигаше каменна макменшгън^[1]. Една патица се придвижваше, поклащайки се, в посока към водата. По пътя премина кола, но не забави ход, за да свие към къщата.

Тя не искаше да се връща отново тук — достатъчни ѝ бяха притесненията първия път, когато открадна ключа от господин Пенитисъл. Освен това трябваше да пише есе по история, имаше домашно по математика и няколко потенциални кавалери за бала, на които трябваше да се обади — като например Джеф Гроув от екипа на годишника, макар че идеята не я въодушевяваше особено, и, разбира се, Андрю, въпреки че можеше да си представи тона на гласа му, сякаш казва „знаех си, че пак ще ме потърсиш“, макар той да беше онзи, който я заряза. Но сутринта Ариа се беше обадила на временните телефони на момичетата и им беше казала „Не пак“. Така че отново трябваше да се съберат в паник-стаята.

Останалите още не бяха пристигнали, така че тя се настани върху новия, все още миришец на кожа диван в стандартно обзаведената дневна, и впери поглед в стария си телефон, на който беше извадила картата и го използваше само за интернет. Спенсър си пое дълбоко дъх и написа „АЛИСЪН ДИЛОРЕНТИС ТЕОРИИ НА КОНСПИРАЦИЯТА“.

Поколеба се за миг, преди да натисне бутона за търсене. Мразеше да рови из интернет за информация за Али, но нямаше други възможности. Беше отишла с колата си до изоставената къща в Ярмът, където бяха живели семейство Дилорентис, когато „Кортни“ се беше върнала. Обиколи целия имот пеша. Терасата беше поддържана чиста.

В гаража имаше една кофа за отпадъци, но Спенсър не можа да влезе, за да провери какво има в нея.

Тя натисна бутона за търсене. Веднага се появиха резултатите в Гугъл. „НЕРАЗГАДАНИ КОНСПИРАЦИИ ВЪВ ФИЛАДЕЛФИЯ“, беше заглавието на първата страница, след което следваше описание: „РЕДОВЕН ИЗТОЧНИК НА «ФИЛАДЕЛФИЯ СЕНТИНЪЛ», «РОУЗУУД ГАЗЕТ» И «ЯРМЪТ ЯРДАРМ»“. Спенсър цъкна върху връзката и блогът бавно се зареди. На главната страница имаше снимка на статуята на Роки пред Художествената галерия във Филаделфия. „НАИСТИНА ЛИ Е ПРОКЪЛНАТ РОКИ? — пишеше под снимката. — ЧЕТЕТЕ ЗА ТОВА, КАКТО И ЗА ДРУГИ КОНСПИРАТИВНИ ТЕОРИИ, СВЪРЗАНИ С ФИЛАДЕЛФИЯ“.

Тя цъкна върху връзката. Имаше материали за Филаделфийския експеримент — разказ за това как през 1943 година един боен кораб, акостирал в пристанището на града, изчезва мистериозно — хората бяха сигурни, че в ход е правителствен план за превръщането на бойни кораби в невидими. Отдолу имаше публикации за полигамията и хомосексуалните забежки на Бен Франклин, за това, че Бетси Рос е работела почасово като мадам, докато е шиела американски знамена, а върху Камбаната на свободата има тайни надписи от извънземни. Под всичко *това* се намираха по-новите конспиративни теории, включително отвличането на дъщерята на един богаташ през 1970 година. Тук бяха добавени връзки към полицейски доклади и дори публикация от някакъв биограф, който беше написал книга за престъплението. Най-накрая, в самия край на страницата, се намираше шантавата история за Алисън Дилорентис и близначката ѝ Кортни.

С треперещи пръсти Спенсър цъкна върху връзката. „ЗАЩО АЛИСЪН ДИЛОРЕНТИС МОЖЕ ДА НЕ Е МЪРТВА“, гласеше заглавието в блога. Датата беше от месец април, предишната година, скоро след пожара в Поконос. Публикацията включваше полицейски доклад за пожара и преценката на съдебния лекар, че в останките не са открити кости. Освен това имаше малко информация и за „Радли“, където беше живяла Тяхната Али, и за „Убежището“, включени бяха медицински и полицейски документи, до които повечето хора нямаха достъп. Спенсър дори откри късчета информация за живота на семейство Дилорентис *преди* да се преместят в Роузууд; тогава те не се бяха наричали Дилорентис, а *Дей-Дилорентис*. Може би бяха

премахнали първата част от фамилията си в опит да избягат от миналото.

Когато Спенсър успя да прегледа всички връзки и снимки, вече й се виеше свят. Който и да бе човекът, водещ този блог, той действаше напълно законно. Сигурно работата по някои от тези случаи му беше отворила доста врати, беше му осигурила доста връзки. Тя се зачуди какво ли *още* би могъл да знае.

Блогът не съдържаше убедителни доказателства в подкрепа на твърдението, че Али не е мъртва, нито подсказваше къде може да е отишла, но последната публикация все пак беше от доста отдавна. Спенсър провери за нещо по-скорошно, но не намери. Но блогът все още се поддържаше; последната публикация беше свързана със слуховете, че супермаркетите „Уауа“ в региона са управлявани от рицар-тамплиер. Спенсър цъкна върху връзката, обозначена „ЗА МЕН“. Там пишеше, че блогът се поддържа от ненаситен изследовател, на име Чейс М., но вместо снимка беше прикрепен тиф на котка, която бие шамарчета на друга котка. Когато лапата й докосваше бузата на другата котка, се разнасяше звучна имитация на пляскане.

Дочу се пропукване. Спенсър вдигна глава. Ами ако А. беше тук? Тя се втренчи в празната улица, докато зрението й не се замъгли.

След това цъкна върху връзката за контакт и написа имейл в отворения формуляр.

Аз съм свързана със случая „Алисън Дилорентис“. Сега не мога да ви кажа името си, но ще го направя, ако се срещнем, за да поговорим. С нетърпение очаквам да разбера дали имате повече информация за нея.

Подписа се „Загрижен гражданин на Роузууд“. На мястото, където трябваше да впише електронната си поща, тя използва тази, която беше създала сутринта. Паролата й беше толкова безсмислена и невъзможна за разгадаване, че тя почти я забрави в мига, в който я измисли.

— Спенсър?

Лицето на Ариа се появи от другата страна на прозореца. Спенсър изскочи през вратата и я придърпа вътре. Секунда по-късно пред къщата спря такси и навън се измъкна Хана. Емили пристигна със собствената си кола почти по същото време. Спенсър ги поведе по коридора и отвори тежката врата на паник-стаята. Видеомониторите проблясваха. Стаята миришеше леко на пуканки от последния път, когато бяха идвали. Спенсър измъкна списъка с потенциалните помощници на Али и отново го залепи на вратата. Пред очите ѝ се появиха останалите имена. *Айрис. Дарън Уайлдън. Джейсън. Греъм. Ноъл.*

— Дано има полза от това събиране — изръмжа Емили, докато събличаше якето си. — Трябваше да оставя Айрис сама вкъщи. Кой знае какви глупости ще наприказва на нашите.

— Айрис е у вас? — каза Хана, вперила поглед в нея.

Емили кимна, след което им обясни как Айрис я е предупредила, че ще ѝ даде информация за Али само ако Емили я измъкне за малко от клиниката.

— Казах на родителите ми, че тя е ученичка от бедно семейство във Филаделфия, която преминава през доста тежък период у дома, затова съм я приела вкъщи като част от програмата за взаимопомощ на „Роузууд дей“ Не мога да повярвам, че се хванаха.

Спенсър погледна към Ариа.

— И какво се е случило?

Ариа измъкна от чантата си от кожа на як два листа. Единият приличаше на статия от вестник. Вторият беше бележка, написана на ръка. Спенсър веднага разпозна почерка.

Ариа показа статията на Хана.

— Познаваш ли това момче?

Хана поклати глава, но след това лицето ѝ преbledня.

— Чакай. Това не е ли... О-олаф? — заекна тя. Погледът ѝ пробяга по статията. — Той е изчезнал?

Ариа кимна.

— Случило се е през януари.

— Кой е Олаф? — попита Емили, прегърнала краката си през коленете.

— Едно момче, с което се запознах в Исландия. — Ариа преглътна тежко.

Хана наведе главата си.

— Не само се запозна с него.

— Добре де, може да се каже, че се свалихме — промърмори Ариа. — Бях много пияна.

Спенсър вдигна изненадано вежди. Ариа изглеждаше много щастлива с Ноъл — Спенсър никога не би предположила, че ще му изневери.

Една врана кацна близо до камерата и тялото ѝ изпълни монитора. Спенсър погледна към надписа върху малкия лист хартия, който Ариа беше намерила. *Не действа ли видът на качествено изкуство наистина освобождаващо?*

— Какво означава това?

Ариа се огледа нервно.

— Ами двамата с Олаф не само се свалихме. Освен това... откраднахме една картина заедно.

Спенсър примигна.

— Вие какво?

— Каква картина? — ахна Емили, притиснала длан към устата си.

Спенсър се опита да слуша, докато Ариа обясняваше какво се беше случило, но умът ѝ се вцепени в мига, щом чу името *Ван Гог*.

— Защо не знам за това? — рече задъхано тя. След това погледна към Хана, която гледеше виновно. — *Ти си знаела?*

— Не съм *искала* да знам — отвърна Хана и скръсти ръце на гърдите си. — Тя ми се обади, изпаднала в паника, когато пристигна полицията — аз я прибрах. Но решихме да си мълчим.

— Реших, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре — обади се тихо Ариа, усуквайки около пръста си подгъва на пуловера. — И известно време всичко беше наред — ченгетата така и не хванаха Олаф, картината така и не беше открита и никой никога не я свърза с мен. Но когато вчера се прибрах у дома след училище, на леглото ми лежеше тази статия и картината се намираше в дрешника ми. Сигурна съм, че А. я е пъхнал там.

Сърцето на Спенсър спря.

— В *дрешника* ти има безценен Ван Гог?!

Очите на Ариа се напълниха със сълзи.

— В статията пише, че властите не са могли да намерят картината, когато са претърсили дома на Олаф. Али сигурно е отишла там, убила е Олаф — в статията пише, че навсякъде по пода е имало кръв — преместила е някъде трупа му, претършувала е мястото и е взела картината. След което я е донесла тук.

Хана се намръщи.

— Не съм убедена, че Али би могла да свърши всичко това. Как се е сдобила с паспорт? А и Олаф е висок над метър и осемдесет. Също както в случая с Иън — Али не е достатъчно силна, за да го удуши сама.

Ариа сви рамене.

— Тогава сигурно помощникът ѝ го е направил. Това не променя факта, че Отбор А. е убил Олаф, за да се добере до картината. Сега е достатъчно само едно навременно обаждане от А. и целият специален отряд на полицията ще се изсипе на моравата ми.

— Леле — прошепна Емили.

— Може пък да я върнеш анонимно — предложи Хана, увивайки нервно кичур коса около пръста си.

Спенсър се ококори.

— Кражбата на произведения на изкуството е сериозно престъпление. Може да си била записана от охранителната камера. Възможно е сериозно да загазиш.

— А покрай мен ще загазите и вие — извика Ариа. — Вече всички знаете какво съм направила. Знаете къде се намира откраднатата картина. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ако искате, можете да ме предадете. Напълно ще ви разбере.

Емили докосна ръката ѝ.

— Няма да направим нищо такова.

— Ще намерим начин да се оправим, без никой от нас да загази, нали? — додаде Спенсър. — Просто не мога да разбера как А. е *узнал* какво си направила.

— Предполагам, че просто ни се последвал в Исландия — заключи Хана.

— И ме е следил до имението? — Ариа повдигна ръце към тавана. — На пътя нямаше никакви други коли, освен нашата, докато не се появи полицията. Предполагам, че може да е вървял пеша, но...

— Ами ако ме е подслушал, докато разговарях с теб? — прекъсна я Хана.

Ариа дръпна кичур коса пред лицето си.

— Смяташ, че А. е бил отседнал в пансиона ни?

Спенсър се облегна назад и затвори очи. Главата ѝ пулсираше и тя почувства, как в нея се надига познатата стара паника, която я бе връхлитала толкова пъти в миналото. Как може А. да се намира на толкова много места едновременно? Как е възможно да знае *всичко*?

След това отвори очи.

— Ариа, може би А. е бил отседнал в *твоята* стая.

Гласът ѝ сигурно беше прозвучал многозначително, защото Ариа сви устни.

— Ноъл *не* е А.!

— Сигурна ли си? — Спенсър разпери ръце. — Ариа, Ноъл е бил навсякъде, където ни се случваха лоши неща. В Ямайка. На круизния кораб. Сега и в Исландия. Наистина ли смяташ, че това е просто съвпадение?

— Ноъл беше мъртво пиян онази нощ — възрази Ариа, но в гласа ѝ се промъкнаха пискливи нотки.

Спенсър закрочи напред-назад из малката стая.

— Може просто да се е преструвал. Хана, спомняш ли си къде беше Ноъл, докато ти разговаряше с Ариа?

Хана пхна ръце в джобовете си; светлината от дигиталния часовник на стената освети лицето ѝ в червено.

— Ами, когато се събудих, той не беше в леглото. Не го видях и в коридора, където бях през по-голямата част от разговора ни. Но влезе през задната врата, когато се прибрахме. Каза, че пушел джойнт, но изобщо не миришеше на трева.

Очите на Ариа пламнаха.

— Сега и ти ли се обърна срещу мен?

— Разбира се, че не! — отвърна Хана. — Но, Ариа, наистина е странно.

Спенсър се размърда в стола си.

— Помните ли, колко странно се държеше Ноъл, когато „Кортни“ се върна в Роузууд? — попита тя. — Беше в групата ѝ за поддръжка. Настояваше да бъдете приятелки. А ти ги хвана да се натискат на бала по случай свети Валентин...

Ариа се плесна по хълбоците.

— Али го беше *притиснала*! Ноъл не искаше да я целува. Тя просто направи да изглежда така, че го е направил.

— Сигурна ли си? — попита Спенсър. — Точно тази целувка те накара да се качиш в колата и да дойдеш с нас в Поконос. Ами ако Ноъл е бил замесен?

Ариа зяпна.

— Не мога да повярвам.

Един от наблюдателните монитори угасна. Погледите на всички се насочиха към него. Разнесе се жужене, но след това образът се появи. Дворът беше празен. Няколко листа полетяха към камерата, но това беше всичко.

Спенсър поклати глава.

— Съжалявам, Ариа. И аз не искам да е Ноъл. Просто ми се иска да можем окончателно да го отхвърлим. В статията пише, че Олаф е бил убит в началото на януари. Знаеш ли къде е бил Ноъл по това време?

Ариа прокара език по зъбите си.

— В Швейцария. Семейството му замина на ски. Той ме покани, но аз предпочетох да си остана у дома и да прекарам известно време с Лола.

— *Сигурна* ли си, че са отишли на ски? Швейцария не е чак толкова далеч от Исландия.

Ариа удари с юмрук по дивана.

— Той качи тонове снимки във Фейсбук! Наистина ли смятате, че Ноъл е отлетял до Исландия, убил е младежа и се е върнал на следващия ден, ни лук ял, ни лук мирисал? Наистина ли смятате, че е чак *толкова* добър лъжец?

— Просто виж дали не можеш да намериш билет от лифт или нещо подобно с дата четвърти януари, става ли? И го попитай къде е бил вчера, когато картината е била оставена в дома ти. Сигурно е станало, докато сме били на училище. Така че Ноъл би трябвало да ти отговори, че е бил в осмия час или нещо такова, и една камара хора ще го потвърдят.

По лицето на Ариа премина разтревожено изражение, но тя поклати глава.

— Няма да разпитвам приятеля си. Ако разбере защо му задавам тези въпроси, ще ме зарече.

— Никой не иска да скъсвате — каза бързо Емили.

— Виж какво, ние ще видим какво можем да открием — каза Спенсър, облягайки се на стената. — Дотогава не прави нищо с картината, Ариа.

Устата на Ариа се изкриви в едно изненадано „О“.

— Нима трябва да продължавам да я държа в дрешника?

— Просто я скрий. — Спенсър погледна към Хана. — Какво стана с клиниката по изгаряния?

Хана въздъхна.

— *Хич* не ми се иска отново да се запиша доброволка. Но утре ще разговарям с бащата на Шон.

— Ами Айрис? — обърна се Спенсър към Емили.

Емили прехапа долната си устна.

— Все още не съм научила нищо за Али. Но Айрис е прекарала четири години без прекъсване в Убежището, така че просто няма как да е помощничка на Али.

— Добре. — Спенсър се изправи, махна капачето на черния маркер, който беше донесла, и задраска името на Айрис от списъка. — Да се надяваме, че тя ще ти каже кой всъщност е този помощник.

Ариа облегна ръце на хълбоците си.

— А *твое* разследване как върви, Спенсър? — попита тя с горчив глас. — Защо още не си проследила Али?

Спенсър настръхна.

— Ами, работя по въпроса. — Тя усещаше погледа на Ариа върху себе си, но просто не знаеше какво друго да каже.

Момичетата загасиха лампите в паник-стаята. Тъй като Спенсър беше дошла с колата си, тя предложи да закара по домовете им онези, които бяха дошли с такси. Докато излизаха през вратата на паник-стаята, Спенсър впери поглед в изправения гръб на Ариа и се зачуди какви ли мисли се въртят в главата ѝ. Чувстваше се някак... предадена. След всичко, което се беше случило, след като А. ги беше тормозил с толкова много неща, как можеше Ариа да си мълчи за картината? А сега Олаф, който и да беше той, беше изчезнал и може би дори беше мъртъв. Ариа беше права: те всичките можеха да попаднат в затвора

заради това, че са знаели къде е скрита откраднатата картина и не са съобщили за това в полицията.

Зън.

Това беше старият телефон на Спенсър, който все още беше свързан с безжичния интернет. Тя предпазливо погледна към екрана. Беше получила имейл в новосъздадената си поща. Подателят беше **ФИЛАДЕЛФИЙСКИ КОНСПИРАТИВНИ ТЕОРИИ**.

Тя погледна към приятелките си. Хана надничаше през прозореца. Ариа се взираше в нищото, изгубена в своя си свят. Емили гледаше в собствения си телефон с безизразно лице. Навела глава, Спенсър отвори писмото и прочете двете изречения.

Определено трябва да поговорим. Има доста неща,
които трябва да научите.

Спенсър натисна бутона за отговор.

На разположение съм по всяко време, написа тя. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

[1] Макменшън — големи, нови луксозни къщи в американските квартали, които изпъкват над съседните имоти. — Б.пр. ↑

10.

СЪЩО КАКТО ЕДНО ВРЕМЕ

Когато Хана спря приуса на паркинга на рехабилитационната клиника по изгаряния „Уилям Атлантик“, небето се беше смрачило. Тя угаси двигателя и погледна към ниската, ултрамодерна сграда. Наистина ли смяташе да направи това? Част от нея искаше да се обади на Спенсър и да си изпроси друга мисия.

Старият ѝ телефон изпиука, съобщавайки ѝ за ново съобщение в училищната поща. Подател беше Чейси Бледсоу: ИЗБЕРЕТЕ ЧЕЙСИ ЗА МАЙСКА КРАЛИЦА!

Хана стисна телефона между дланите си; толкова ѝ се искаше и тя да може да изпраца такива съобщения. Как иначе хората щяха да разберат колко невероятна кралица щеше да се получи от нея? Освен това тя беше дочула, че като част от темата „Звездна нощ“, короната на кралицата щеше да бъде още по-обсипана със скъпоценни камъни от обичайното.

„Звездна нощ“. Стомахът ѝ се сви. Какво злоещо съвпадение — картината, която Ариа открадна, беше тазгодишната тема на абитуриентския бал; ако изобщо беше съвпадение. А. трябваше само да подскаже на ченгетата, че картината се намира в дрешника на Ариа, и е нея беше свършено. И макар че полицаите нямаше да знаят, че Спенсър и Емили са наясно с кражбата, те щяха да се сдобият с разпечатките от разговорите на Хана през онази нощ в Исландия. Тя също щеше да бъде съсипана. Кой знае, може би А. щеше да успее дори да я натопи за убийството на Олаф.

Какво всъщност намери Ариа в това момче? Брадата му беше неприятна. Шапката, която носеше, приличаше на извадена от контейнер за отпадъци. Но Ариа винаги си беше падала по подобни гръндж типове — Хана дори се изненада, когато тя тръгна с Ноъл. Никой от двамата не беше от типа хора, който харесваше другият — няколко момчета от отбора по лакрос дори се шегуваха, че Ноъл излиза с Ариа, защото баща ѝ Байрън има достъп до качествена трева.

Хана беше почти сигурна, че това не е истина, но ако Ноъл наистина имаше някакъв скрит мотив, за да тръгне с Ариа? Ами ако някой го беше накарал да го направи? Някой като... Али? Възможно ли беше Ноъл да е помощникът на Али?

Тази мисъл въобще не ѝ харесваше, но беше напълно възможно Али да си има помощник. Възможно бе и Ноъл да е този помощник — и за това имаше доста причини. В началото на шести клас, която Истинската Али все още беше в града и Хана все още беше някогашната загубенячка, най-добрият ѝ приятел беше Скот Чин. Скот още тогава си беше признал, че е гей, падаше си адски по Ноъл и ревнуваше от всичките му приятелки.

— Какво намира той в Алисън Дилорентис? — проплака той един ден, по време на обедната почивка, когато видя как Ноъл и Али нещо се кискат на специалната маса. — Тя има толкова грубо лице. Всичко останало в нея е красиво... *с изключение на лицето.*

Хана завъртя очи.

— Тя няма грубо лице. — Алисън беше най-красивото момиче на света. Беше участвала като модел в пролетните и есенните шоута в мола „Кинг Джеймс“ и се носеше слух, че дори е била избрана от една голяма агенция в Ню Йорк.

— О, моля ти се, напротив. — Скот сбърчи веждите си, които, подозираше Хана, той редовно скубеше. — Чудя се дали Ноъл затваря очите си, когато се натиска с нея.

Хана остави на масата сандвича си с фъстъчено масло и мармалад.

— Смяташ ли, че наистина се натискат? — Целуването ѝ се струваше толкова екзотично. Тя не можеше да повярва, че децата на нейната възраст наистина го правят.

— О, да — кимна Скот. — Видях ги в гората, зад игралната площадка.

Хана въздъхна, връщайки се в настоящето, и бутна двукрилата врата. Внезапно, като приливна вълна, я заля познатата миризма на марля, антисептик и нещо, което можеше да бъде описано само като изгоряла кожа. Тя се огледа, отбелязвайки изкуствените цветя по масите и окачените по стените картини на пациенти. Всичко си беше съвсем същото като последния път, когато беше тук — включително чинията с ментови бонбонки върху бюрото на регистратурата. Тя

внезапно си спомни как точно в това фойе се беше натъкнала на Мона. Тя се беше държала странно и резервирано относно причината за идването ѝ тук — не си беше признала, че лекува изгарянията си, получени от номера с нещастен край, който Али, Хана и останалите бяха скроили на Тоби Кавана. През цялото време, докато бяха приятелки, Хана така и не разбра, че онази вечер Мона е била у семейство Кавана, видяла е как Али изстрелва фойерверките към дървесната къщичка, станала е свидетелка на ослепяването на Джена, може би дори е чула как Али и Тоби се бяха карали след това. Естествено, цялото ѝ мълчание е било нарочно.

— Хана?

Тя вдигна глава и видя кръглите бузи, пламтящи сини очи и добродушна усмивка на Шон Ейкърд. Той стоеше на прага на един от кабинетите, облечен в синя колосана риза, която изглеждаше като извадена право от гардероба на баща му.

— Здравсти, радвам се да те видя! — каза Шон. — Защо не влезеш да поговорим?

Хана въртеше в ръцете си кутията с хартиени кърпички, която лежеше на регистратурата.

— Чакам за среща с баща ти.

Шон забарабани с пръсти по касата на вратата.

— Не. Срещата ти е с мен.

Хана силно се ухапа по вътрешността на бузата. Не беше разговаряла с Шон, откакто отношенията им се бяха разпаднали сред огън и жупел предишната година. Напоследък той излизаше с Кейт. Адски странна ситуация.

Тя сви рамене, последва Шон в стаята и седна на дивана. Шон се настани зад бюрото, което беше засипано с купчини хартия, монитор с плосък екран и празни чаши от кафе. На рафта зад гърба му беше поставен един плюшен Елмо. Имаше снимка на Шон, който се ръкува с губернатора на Пенсилвания.

— Тук ли работиш сега? — попита объркано Хана.

— Само през уикендите, помагам на татко. — Шон оправи една разпиляна купчинка от листове. — Напоследък сме претърпели — две от местните болници затвориха отделенията си за изгаряния заради бюджетни съкращения. — Той въздъхна тежко и погледна към Хана. — Как е Майк?

Хана примигна, изненадана.

— Ами добре е.

Споменаването на Майк я смути. Той не знаеше за идването ѝ тук; никога, ама никога нямаше да разбере защо се е върнала да се моли да я вземат на старата ѝ работа. Всяка история, която му беше разказвала за това място, беше по-гадна от предишната. Хана му беше казала, че за днес има час при фризьорката си, за да репетират прическата за бала, но на него му стигаше само да се обади в салона, за да я хване в лъжа.

— Добре — усмихна се Шон. — Значи наистина искаш да се върнеш?

Хана се вцепени.

— Срам ме е, че съкратих доброволческата си работа тук — излъга тя. — След всичко, което ми се случи, мисля, че би трябвало да се реванширам, нали?

Шон повдигна едната си вежда.

— Нали тук изобщо не ти харесваше?

Хана долепи дланите на двете си ръце, опитвайки се да изглежда откровена.

— Промених се. Доброволната помощ означава много за мен. Всъщност в момента тук лежи един мой приятел, с когото се запознах на круиза. Греъм Прат?

Шон се облегна назад.

— Да, Греъм пристигна преди няколко дни. — Той тъжно поклати глава. — Този круиз е бил истински кошмар. Чух и какво се е случило с вас... за спасителната лодка. Някой хора твърдят, че е било опит за самоубийство.

Хана не удостои тази забележка с отговор.

— Самата евакуация беше страшна... а след това се изгубихме в морето. Когато едва не се удавих, получих нещо като просветление — животът е твърде кратък, трябва да направя нещо значимо. Затова... моля те, позволи ми да помогна.

Шон почука с гумичката на молива си по бюрото.

— Баща ми каза, че можеш отново да помагаш, стига да работиш здраво.

— Мога да се справя!

— Добре — отвърна Шон. Той протегна ръка на Хана и тя я разтърси. Внезапно изражението му стана тъжно. — Знаеш ли, така и не ти казах колко ужасно се чувствам заради цялата история с Али.

— О, тъъ, благодаря.

— Дори не мога да си представя какво ти е било — продължи Шон.

Очите на Хана се напълниха със сълзи. Едно беше някой приятел, родител, напълно непознат да изкаже съчувствието си, но в начина, по който го беше показал Шон, имаше едновременно нещо трогателно и странно.

— Благодаря — промърмори тя.

Шон пристъпи напред, обгърна я с ръцете си и леко я притисна към себе си. Той миришеше познато на канела, дезодорант и потпурите, които майка му щедро използваше из цялата къща. Това беше позната миризма, утешителна миризма. Внезапно Хана разбра, че вече не го мрази толкова.

Тя излезе от кабинета му и отиде в стаята на персонала, където съблече роклята си на Рейчъл Зоуи и обувчиците от змийска кожа и се преоблече в ужасна, грамадна престилка, която миришеше на повръщано. След това се запъти отново към кабинета на Шон.

— Госпожице Мерин? — Иззад ъгъла се появи жена, облечена в розова престилка. — Аз съм Кели, една от главните сестри. Тук съм, за да ви покажа задачите ви.

— Кели е една от най-добрите — рече с гордост Шон.

— Какво искате да направя? — попита живо Хана.

— Какво ще кажете за подлогите? — попита Кели.

Хана потрепна, но нямаше намерение да се оплаква докато Шон стоеше наблизо.

— Обожавам ги.

— Страхотно тогава! — Кели вдигна юмрук във въздуха. — Сега ще ви покажа какво ще правите.

Кели ѝ помогна с първата подлога, като остави Хана да отнесе пълното с урина нещо по коридора. Край нея мина един санитар, запътил се в обратната посока. Хана не можа да се сдържи и го зяпна — той беше висок, строен и изключително красив, с бръсната глава и сияещи сини очи.

— Здравсти — каза той на Хана, кокорейки се в бюста ѝ.

— З-здрасти — отвърна му тя, заеквайки, след което проследи погледа му. Той не гледаше в бюста ѝ, а в подлогата. Урината се плискаше настрани, в опасна близост до престилката ѝ. Тя изписка и едва не изпусна нещото на пода.

Кели се изкиска.

— Джеф *винаги* въздейства по този начин на хората.

Те продължиха към следващата стая. Шон беше прав, че клиниката е претъпкана: накъдето и да погледнеш, тя виждаше жертви на изгаряния. В коридорите. Натъпкани по трима в стая. Имаше легло дори в една от чакалните.

— Това законно ли е? — попита Хана, като едва не се спъна в нечий болничен монитор.

Кели сви рамене.

— Докато не бъде готово новото крило, просто няма къде да настаняваме всички.

След това тя ѝ показа с мимика, че отива да пуши и каза, че се връща скоро. Хана се върна в склада, за да вземе чиста подлога. Нещо зад гърба ѝ привлече погледа ѝ. В стаята на сестрите нямаше никой. Всички столове бяха празни.

Тя отиде на пръсти до бюрото и надникна в компютърната конзола. Програмата показваше списък на пациентите в клиниката и съответните номера на стаите им. *Бинго*. Хана повлече мишката надолу по страницата. ГРЕЪМ ПРАТ. Според документа той се намираше в стая 142, малко по-нататък по коридора.

Тя се измъкна иззад бюрото точно когато Кели се появи иззад ъгъла, миришейки на пепелник.

— Хайде, скъпа, време е за бърсане на подове.

Хана добави сапун в кофата и тръгна по коридора. Докато минаваше покрай стаите, тя гледаше номерата на вратите им: 132... 134... 138... ето я и нея, стая 142. Това всъщност не беше точно стая, а по-скоро малък ъгъл на коридора, отделен със завеса.

Тя затаи дъх и надникна вътре. На леглото лежеше момче с бинтована глава и шия. Очите му бяха здраво затворени, в ръцете му и устата като змии се промъкваха тръбички. Бибипкаха няколко апарата. Ледена тръпка пробяга по тялото на Хана. Ето на какво беше способен А. Сигурно беше издала някакъв странен звук, защото Кели положи ръка на рамото ѝ.

— Това ли е приятелят ти? Чух те да говориш за него с Шон.
Хана погледна към примигващите лампички на мониторите.

— Д-да — рече тя, чувствайки се леко притеснена заради лъжата.

— Как е той?

Краищата на устните на Кели увиснаха надолу.

— Свестява се и отново изпада в безсъзнание.

— Казал ли е нещо?

Кели сви рамене.

— Не. Защо?

За части от секундата тя погледна някак подозрително към Хана.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита тя с невинен глас.

— Ако започне да се събужда и не съм тук, ще ми се обадиш ли вкъщи? Искам да му кажа нещо наистина важно. Което не успях да му кажа, преди да се случи това.

Погледът на Кели омекна.

— Той наистина е важен за теб, а? — Тя леко я стисна за ръката.

— Съгласна съм.

След това Кели отново се изгуби някъде. Хана остана на мястото си, вперила поглед във фигурата, която лежеше на леглото. Мониторите на Греъм бибипкаха равномерно. Гърдите му се надигаха и се спускаха. Внезапно клепачите му потрепнаха и устните му помръднаха.

Хана се наведе над леглото му.

— Греъм? — прошепна тя. — Тук ли си? — *Видя ли кой е А.?*, попита тя мислено.

От устните на Греъм се разнесе леко пуфтене. Клепачите му отново потрепнаха и след това той отново застина неподвижно. Хана се отдръпна от леглото с разтуптяно сърце. Греъм щеше да се събуди скоро. Тя го *чувстваше*.

От тръбата на вентилацията се разнесе писклив кикот. Хана се вцепени и погледна надолу по коридора. Пациентите лежах неподвижно. На пода блестеше водата от мопа. Всичко беше толкова неподвижно и тихо, че за секунда Хана се почувства така, сякаш беше мъртва.

Тя потрепери. Ако с приятелките си не успееха скоро да открият А. и помощника му, нищо чудно и това да стане.

11.

СПЛОТЯВАНЕ НА СЕМЕЙСТВОТО

Веднага, щом Емили влезе в „Сакс Пето авеню“ в мола „Кинг Джеймс“, пред нея цъфна едно слабо като карфица момиче, стиснало в ръката си стъклен пулверизатор във формата на цвете.

— Искате ли да опитате новата Цветна бомба?

— Абсолютно — настоя Айрис, избута Емили от пътя си и протегна невъзможно слабата си ръка с изпъкнали сини вени. — Сега и ти, Емили.

Емили сви рамене и се подчини. След като момичето пръсна от плодовия аромат върху китката ѝ, Айрис се обърна и погледна към някого зад гърба ѝ.

— Вие също трябва да го изпробвате, госпожо Фийлдс.

Емили рязко се обърна. Майка ѝ стоеше на входа, сваляйки прозрачната найлонова шапка против дъжд от главата си.

— М-мамо? — рече заеквайки тя. — Какво правиш тук?

Госпожа Фийлдс пъкна шапката във ватираната си чанта.

— Айрис ме покани. И тъй като ми е беше на път, реших, защо пък не? — След тези думи тя протегна ръка, за да получи пръсване от парфюма, и се усмихна топло на Айрис.

С всяка изминала секунда цялата история с Айрис караше Емили да откача все повече. Тя непрекъснато беше нащрек да не се обадят от „Убежището“ и да кажат: „Хм, да не би да сте ни откраднали пациентката?“. Освен това изобщо, изобщо, *изобщо* не ѝ харесваше това, че Айрис живее в дома ѝ — понякога дори оставаше сама, без Емили да е наблизо да я надзирава. Предишния ден, когато се прибра у дома след срещата в паник-стаята, тя не знаеше какво да очаква. Ами ако Айрис беше решила да разкаже на родителите ѝ всичко? Ами ако Айрис беше откачила и ги беше заклала с кухненския нож?

Вместо това откри момичето и родителите си седнали на дивана в дневната да гледат телевизия и да пият чай. Това някак си ѝ се стори

още по-ужасяващо. Айрис се държеше така, сякаш е член на семейството.

— Сигурна съм, че Айрис е уморена, мамо — избъбри ужасената Емили. — Денят беше дълъг и тя сигурно иска да си легне.

— Какви ги говориш? Бодра съм като кукуряк! — рече енергично Айрис, премествайки се по-близо до госпожа Фийлдс на дивана. Емили забеляза, че момичето похапва от любимите оризови хрупки на майка ѝ. *Никой* не ядеше тези неща — те винаги бяха твърди като камък и твърде мазни. Естествено, госпожа Фийлдс изглеждаше ужасно поласкана.

Сега Емили смушка Айрис в гърба.

— Защо си поканила майка ми? — промърмори тя.

Айрис сви невинно рамене.

— Тя е готина.

Да бе, да, помисли си Емили, очаквайки Айрис да завърти очи и да каже нещо гадно. Но тя не каза. Вместо това Айрис се обърна, увери се, че продавачката в магазина ѝ е обърнала гръб, а госпожа Фийлдс се е захласнала по мострите с гримове, след което грабна кутийката с парфюма „Цветна бомба“ и я пусна в ръкава на торбестия пуловер, който Емили ѝ беше заела. Емили протегна ръка, за да я спре, но Айрис само я стрелна с поглед, който казваше: „Знам какво правя“. Все пак нали затова бяха дошли в мола. „Да открадна разни работи от Сакс“ се намираше под номер шестнайсет в списъка на *Неща, които искам да направя, докато съм извън Убежището*. Може би имаше бонус точки заради това, че го прави пред майката на Емили.

Тя последва Айрис по ароматния коридор, който водеше към Модерната секция. Докато вървеше покрай чантите, някой я дръпна за ръката. Спенсър се беше свила зад една маса, отрупана е раници на Марк Джейкъбс.

— Псст! — прошепна тя.

Емили клекна до нея.

— Какво правиш тук?

Погледът на Спенсър се стрелкаше насам-натам.

— Направих си специална поръчка за бални обувки от Сакс. — Тя погледна към Айрис, която позираше пред едно трикрило огледало. — Каза ли ти вече нещо?

— Нищо от последния път, когато ме попита — изръмжа Емили.
— Бяхме заети.

— С какво?

Емили погледна към рекламата на парфюми от другата страна на пътечката. Момичето на снимката приличаше малко на Джордан, което накара сърцето ѝ да се свие.

— Ами след като я изкарах от Убежището и преди да се срещна с вас в паник-стаята, Айрис ме накара да отидем в града, за да може да се понатиска с един имитатор на Бен Франклин. След това, тази сутрин, трябваше да я откарам в старото ѝ училище. Тя искаше да се изкатери по въжето на пилона в средата на игрището и да удари месинговата камбана на върха му. — Приличаше на паяк, докато се катереше по въжето, а дънките, които Емили ѝ беше заела, бяха пристегнати на кръста ѝ с детско коланче.

— Оказа се, че учениците от гимназията са скрили трева на върха на пилона — продължи Емили. — Айрис се спусна долу с голяма кесия. Така че сега имам в дома си избягала пациентка на психиатрична клиника и торба с марихуана. Родителите ми направо ще откачат, ако разберат.

Веднага, щом изрече тези думи, тя осъзна колко абсурдно звучат. Родителите ѝ щяха да откачат още повече, ако узнаеха, че Емили пази тайната на Ариа за откраднатата безценна картина. *И* че е помогнала да блъснат едно момиче от покрива. *И* всичко останало.

Спенсър прехвърли тежестта си на другия крак.

— Значи не ти е казала *нищо* за Али?

Емили се огледа за Айрис и най-накрая забеляза русата ѝ глава край рафтовете с миниполи.

— Работя по въпроса. — Предишната вечер беше подпитала Айрис за Али, но тя ѝ беше отговорила, че все още не е направила нищо, за да заслужи информацията. Когато Емили я попита както точно трябва да направи, за да получи ценната информация, момичето отметна косата си през рамо, сви рамене и каза:

— Ще знам, когато го видя.

— Значи А. не знае, че Айрис живее у вас, така ли? — прошепна Спенсър.

Емили стисна здраво чантичката си, гневна, че Айрис отново беше променила правилата. Вътре прошумоляха хартиените кърпички.

— Не.

— Какво да правим с картината?

От смесената миризма на различни парфюми Емили усети как започва да я боли глава.

— Не знам. Според теб какво трябва да направим?

Спенсър бавно поклати глава.

— Нямам представа.

Емили се втренчи в ясните сини очи на Спенсър. Все още не можеше да повярва, че Ариа е успяла толкова време да скрива тази тайна от тях, особено след като знаеше за всичко, което Спенсър, Емили и Хана бяха сторили през лятото. Но сега, когато се замисли, тя се досети, че около Коледа имаше няколко момента, в които Ариа се беше опитала да сподели: когато бяха у Спенсър на ежегодното ѝ парти, след като обърнаха няколко питиета, Ариа беше придърпала Емили настрана.

— Извърших нещо ужасно — беше прошепнала тя в ухото ѝ. — Направо не мога да се понасям.

Емили беше предположила, че приятелката ѝ има предвид Табита.

— Всяка от нас щеше да направи същото.

Ариа поклати глава, в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Ти не разбираш. Просто не разбираш. Онова, което сторих, ще съсипе *всичко* и...

— Ето те и теб! — разнесе се глас зад гърбовете им и внезапно ръката на Ноъл се отпусна върху рамото на Ариа. Лицето ѝ се изкриви в нещо, напомнящо усмивка. — Хей, искаш ли да дойдеш да се запознаеш с един приятел от лагера по лакрос? Не съм го виждал от векове! — каза Ноъл.

— Разбира се! — отвърна весело Ариа, но устните ѝ продължаваха да потреперват.

И просто ей така я отведе от Емили. Сега като се замислеше, той като че ли се опитваше да опази територията си. Сякаш Ариа беше негова собственост.

Но следващия път, когато двете се засякоха, Ариа беше весела и жизнерадостна. Ами ако точно тогава тя се беше опитвала да ѝ разкаже за Олаф? За кражбата на картината?

— Ооо! Тези са красиви!

Емили рязко се откъсна от спомените си, тъкмо навреме, за да види как Айрис показва на госпожа Фийлдс чифт синкавозелени дънки. Те бяха нулев номер — но Емили предположи, че въпреки това ще бъдат твърде големи за Айрис.

Тя се нареди да стане и да отиде при тях, но Спенсър я улови за ръката.

— Наистина ли смяташ, че Ноъл е бил на ски през уикенда, когато е бил убит Олаф?

В очите на Спенсър проблясваше решителност, също както когато тя, Али, Емили и останалите подреждаха пъзели на пода на Алината дневна в къщата в Поконос. Понякога си устройваха състезание и Спенсър, изпълнена с отчаяно желание да победи Али, пъхаше разни парчета дори на местата, където не си пасваха.

— Не съм сигурна, че още отсега трябва да започваме лов на вещици — отвърна бавно Емили.

— Но не смяташ ли, че Ноъл е идеалният кандидат? — прошепна Спенсър.

Емили затвори очи. Тя *не искаше* Ноъл да е идеалният кандидат. Това щеше да съсипе Ариа.

— Не знам — отвърна тя със слаб глас.

— Емили! — изграчи Айрис. Когато Емили погледна нагоре, Айрис се беше надвесила над тях.

Емили избута Спенсър от пътя си и се изправи.

— Здравсти! — извика тя, опитвайки се да се усмихне.

— Какво правиш на пода? — Айрис гледеше подозрително мястото, където току-що беше клечала Емили. За щастие Спенсър беше успяла да се измъкне навреме. След това Айрис притисна цял сноп копирени блузки към гърдите на Емили. — Пъхни това в чантата си. Махнала съм им електронните чипове.

Емили я погледна.

— Майка ми стои ей там! — Госпожа Фийлдс притискаше едно леопардово яке към тялото си и се въртеше наляво-надясно, оглеждайки се в огледалото.

Айрис се намръщи.

— И какво от това? Тя няма да ни види. — Момичето се приближи към нея. — Ако го направиш, ще ти кажа доста интересно нещо за Али.

— Добре — изръмжа Емили и грабна блузите от ръцете на Айрис. След като се огледа бързо, тя си пое дълбоко дъх и натика блузите дълбоко в спортния си сак, който от време на време използваше като дамска чанта. После отиде до майка си и я хвана за лакътя. — Тръгваме си вече.

— Толкова рано? — Госпожа Фийлдс изглеждаше разочарована. — Та ние тъкмо дойдохме тук! Това не е ли сладурско? — Тя показа на Емили леопардовото яке. — Искам да ти взема нещо специално.

— Много мило, но, тъъ, Айрис има интервю в четири и половина — каза Емили, повеждайки ги към изхода. — А е много важно — смятат да й дадат стипендия.

— Наистина ли? — Госпожа Фийлдс се усмихна на Айрис. — Къде?

— Вилянова — отвърна бързо Емили, преди Айрис да успее да изтърси някое измислено име — или да попита за какво, по дяволите, говори Емили. — Всъщност трябва да я откарам дотам. Така че по-добре да тръгваме.

Сърцето ѝ биеше бързо, докато минаваше покрай витрините край вратата. Когато пръстите ѝ обхванаха бравата, тя се напрегна, готова да посрещне воя на алармите — и гнева на майка си.

Но когато Емили мина бързо през втората врата и изскочи на тротоара, не се чу никакъв звук. Тялото ѝ беше плувнало в пот. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Тя не можеше да повярва, че Джордан редовно се е занимавала с това — и то с лодки и автомобили.

— Добре, до после, мамо — каза Емили и повлече Айрис към комбито.

— Беше ми ужасно приятно, момичета! — Госпожа Фийлдс изглеждаше толкова доволна, че Емили почти я съжали. Тя ѝ махна с ръка, докато жената се запъти към фамилия миниван. — Да го направим пак!

Сакът в ръката на Емили ѝ тежеше така, сякаш беше пълен с олово. Тя беше убедена, че всеки момент ще изскочи някой, ще я посочи с пръст и ще я накара да върне всичко. Едва когато седнаха в колата и потеглиха, тя успя да си поеме свободно дъх.

Айрис я срита в краката.

— Леле, каква си бързачка!

Емили стисна здраво волана.

— Не мога да повярвам, че ме накара да направя това, и то пред майка ми!

Айрис завъртя очи.

— Стига с тия драми.

— Аз изпълних моята част — рече настоятелно Емили. — Сега ти ми кажи нещо за Али.

Айрис потри длани.

— Какво искаш да знаеш?

Мислите на Емили се пръснаха в хиляда различни посоки. Тя не беше подготвена да задава въпроси.

— Али имаше ли си приятел?

Айрис прокара пръсти по една от току-що откраднатите блузи.

— Всички обожаваха Али. Момчета и момичета. Всички искаха част от нея.

— А имаше ли някой специален? Някой, който би направил всичко за нея?

Айрис се усмихна многозначително.

— Ти си една от онези, които са били влюбени в нея, нали?

Емили потрепна.

— Кой ти каза?

Айрис улови погледа ѝ.

— Али говореше за теб през цялото време, докато беше в Убежището. Разправяше: „Сестра ми има една приятелка на име Емили, която адски си пада по нея. Точно така ще я спечеля. Фасулска работа“.

Емили впери напрегнато поглед в осовата линия на магистралата, докато очертанията ѝ не се замъглиха. Точно така беше успяла Али да спечели Емили; беше я целунала толкова страстно, колкото Емили беше целунала Тяхната Али в дървесната къщичка в края на седми клас. След това Али ѝ беше казала, че винаги я е обичала, дори докато е била затворена в Убежището. И Емили, естествено, се беше хванала. Цял живот беше копняла да чуе тези думи.

— Оу, да не би да те разстроих? — попита Айрис, докосвайки Емили по ръката.

Емили бързо се дръпна встрани.

— Няма значение.

— Обичаш ли я още?

— Няма да разговарям за това с теб — сопна ѝ се Емили. — Но не, вече не я обичам. — В съзнанието ѝ отново се появи образът на Джордан и я изпълни тъга.

— Но след пожара в Поконос все още си я обичала, нали? Горедолу по същото време, когато къщата изгоря, някой вмъкна един айпад в Убежището и помня, че гледах доста репортажи. Видях лицето ти по новините. Изглеждаше съсипана, че тя може да е мъртва. Истинската ти любов... изчезнала. Сигурно е боляло.

Емили обърна толкова рязко глава към нея, че Айрис се сви от страх.

— Ти пък какво знаеш за истинската любов? — изръмжа момичето.

Долната устна на Айрис потрепери.

— Някога и аз бях влюбена.

Напрежението внезапно спадна. В очите на Айрис имаше сълзи. Тя сви устни толкова силно, че те почти се изгубиха. Емили правеше същото, когато се опитваше да се вземе в ръце.

Тя се обърна отново напред, чувствайки се зле заради избухването си.

— Извинявай — промърмори момичето. — Мислех, че ми се подиграваш. Искаш ли да поговорим за това?

Айрис подсмръкна.

— Няма да разговарям за това с теб — отвърна ѝ тя със същия тон, който беше използвала и Емили.

— *Туше* — рече тихо Емили.

Двете подминаха един супермаркет „Уауа“ и цветарски магазин, а след това и пътя, който водеше към дома на Ариа. Емили се опита да си представи човека, в който е била влюбена Айрис, но когато се помъчи да си обрисова лицето му, пред очите ѝ се появяваше единствено една голяма въпросителна.

— Добре, хубаво — наруши мълчанието Айрис. — Али имаше един специален човек. Момче.

Сърцето на Емили започна да бие по-бързо.

— Добре...

— През цялото време говореше за него. Бяха наистина близки.

Емили беше толкова развълнувана, че отби встрани и спря до банкетата. Край тях профучаваха коли. Тя дръпна ръчната спирачка и се обърна към Айрис.

— Той беше ли пациент в болницата? Или просто я посещаваше? Знаеш ли името му?

— Ей, ей, ей! — Айрис размаха пръст пред лицето ѝ. — Просто искаше да знаеш дали има приятел, а не и какво е името му. — Тя потупа Емили по бедрото. — Всяко нещо с времето си, скъпа. А сега, доколкото си спомням, има и други неща в списъка ми, които трябва да свършим, нали?

След това измъкна листчето от чантата си и се зачете в него. Емили прехапа силно устната си, опитвайки се да потисне раздражението си. Все пак нямаше друг избор, освен да играе играта на Айрис.

Особено, ако това щеше да я отведе до някои отговори. И до Али.

12.

ПЪРВО ЦЕЛУНИ, ПОСЛЕ СЕ ХВАЛИ

В понеделник Ариа стоеше в спортния салон на „Роузууд дей“. Пейките бяха прибрани, за да направят игрището за баскетбол още по-голямо, въздухът миришеше на гуменки, а примигващите флуоресцентни лампи ѝ пречеха да се концентрира. Шестте момичета от комитета по декорирането, всичките с дълги, лъскави коси, идеално загорели тела и еднакви равни обувчици на Тори Бърч, стояха в кръг около нея и чакаха инструкции. Ариа знаеше, че трябва да се чувства поласкана, че командва типични роузуудчанки, но вместо това едва успяваше да се овладее.

— Добре, значи темата е „Звездна нощ“ — каза тя с треперлив глас, стиснала в ръката си отворена книга от библиотеката, в която беше показана картината на Ван Гог. Достатъчно ѝ беше да я държи и да я сочи с пръст, за да се почувства като белязана. Сигурна беше, че момичетата знаят точно къде я крие в дрешника си — и точно какво е направила с нея.

Тя се закашля и продължи:

— Така, смятам да наема компания, която се е специализирала в изработката на скулптури от папиемаше и да поискам да ни направят голяма луна и звезди — тъй като трябва да сме готови до края на седмицата, ще имаме нужда от външна помощ. — Това му беше хубавото на „Роузууд дей“: имаха голям бюджет за декорациите. — Освен това се обадох на една фирма, която прави ръчно изработени покривки за маси и може да ни направи интересни покривала за столовете. Но със сигурност ще се наложи седем от нас да нарисуват поне една от фреските. Но си мислех по-скоро за заглавие от рода на „Нощно кафене“. Много по-романтично е, не мислите ли?

Една чипоноса блондинка на име Тара вдигна ръка.

— Ами темата ненапрасно е „Звездна нощ“ — каза тя с надменен, носов глас, поглеждайки презрително към високите до бедрата ботуши от изкуствена кожа на Ариа.

Останалите момичета се размърмориха одобрително.

— Да, предполагам, че сте прави — промърмори Ариа, макар мисълта да рисува фреска на „Звездна нощ“ я караше да потрепва. Чувстваше се така, сякаш на челото си имаше огромна мишена с надпис: „Хей, ченгета! Искате ли да знаете защо познавам толкова добре тази картина? Първата ѝ версия е в дрешника ми!“.

По предложение на Спенсър тя премести картината в дъното на дрешника си, зад една кутия със стари суичъри. Майка ѝ беше почукала на вратата, докато Ариа приключваше с подреждането.

— Какво правиш? — попита Ила, връхлитайки в стаята ѝ както обикновено.

— Не влизай! — изпищя Ариа, преди да се усети. — Чистя!

Ила се спря на прага.

— Ариа Монтгомъри и *чистене*? Не съм вярвала, че ще доживея този ден. — Тя подхвърли нещо в стаята. — Това пристигна днес за теб.

Беше писмо с адреса на Ариа, написан отпред, и нищо повече. За миг Ариа се уплаши, че А. отново ѝ е писал, но когато отвори плика, вътре се оказа покана да кандидатства за арт стипендия в Холандия следващата година. Което щеше да е страхотно... само че Ариа никога не би се отдалечила толкова много от Ноъл. Тя хвърли писмото в чекмеджето си и проследи с поглед отдалечаващата се по коридора фигура на майка ѝ. *Какъв провал*. Не само беше направила приятелките си виновни в съучастничество, но бе сторила същото и с майка си? Ако ченгетата откриеха картината, дали щяха да повярват, че Ила е нямала представа за съществуването ѝ?

И как, по дяволите, беше успял някой да влезе в къщата? Нямаше никакви следи от насилствено нахлуване, което означаваше, че е имал ключ. Байрън и Мередит имаха резервен ключ. Спенсър имаше ключ от времето, когато хранеше Поло, докато семейството на Ариа отсъстваше. Чистачката също имаше ключ.

Както и Ноъл.

Това, разбира се, не означаваше, че Ноъл е А. Макар тя вече да чуваше гласовете на останалите момичета в главата си: „Питай Ноъл къде е бил в деня, когато картината беше подхвърлена в дома ти“. Колко странно, че точно в този ден Ноъл беше останал до късно в часа си по журналистика. Ариа го попита къде е ходил, но той ѝ беше

отговорил уклончиво. „Ами огърлицата на Табита, която Ноъл е «намерил» на брега в Сейнт Мартин?“, щяха да кажат приятелките ѝ. „След малко повече ровене Ноъл може да е разбрал кой е Греъм — името и снимките му се срещаха навсякъде из сайта в памет на Табита. Или ако се намира във връзка с Али, тя може просто да му е разказала всичко, тъй като е била приятелка с Табита!“.

Ариа затвори очи. Само мисълта, че Ноъл беше приятел на „Кортни“ — или Истинската Али — я караше да трепери. Завръщането на „Кортни“ в Роузууд беше съпътствано от толкова много неща, които тя предпочиташе да забрави и връзката на Ноъл с нея беше едно от тях. Наистина бе странно съвпадението, че двамата бяха в една и съща група за подкрепа и Ноъл наистина беше подканял Ариа да даде шанс на „Кортни“. Ами ако е знаел през цялото време, че това бе Истинската Али, и ѝ беше помагал при осъществяването на плана ѝ?

— Земята вика Ариа! — разнесе се презрителен глас от ъгъла. Ариа се откъсна от мислите си и примигна. Момичетата от комитета се изкискаха.

Тя се насили да се усмихне, промърмори нещо за пресъздаването на картините на Ван Гог върху големи платна, използвайки поставен на високо проектор. Момичетата свиха рамене и се захванаха за работа: да събират материали и да издирват копия на картините в интернет. Ариа се чувстваше замаяна. Усещаше, че полудява. *Не* беше възможно Ноъл да е А. — той беше нейният приятел. Той не знаеше, че Кортни е Истинската Али. Не би могъл да ѝ причини това. Край на историята.

И като по поръчка две силни ръце я прегърнаха през кръста.

— Каква си лъжкиня — измърмори Ноъл в ямичката между шията и рамото ѝ.

Ариа се вцепени.

— К-какво?

Ноъл я вдигна във въздуха и я завъртя към себе си.

— Каза ми, че трябва да намериш някой да те откара, но после видях колата ти на паркинга... а теб намерих тук! — Той я хвана за ръката и хвърли едно око върху портрета на Ван Гог на екрана на лаптопа ѝ. — Да не ми изневеряваш с Винсент Ван Гог?

— Какво? Не! — Ариа едва не изпищя, а бузите ѝ пламнаха при думата „изневеряваш“.

— Знам. — Ноъл я погледна странно. — Просто те дразня.

Ариа почувства как сърцето ѝ постепенно се успокоява.

— Из-звинявай — заекна тя. — Забравих, че трябва да се срещнем за уточняване на декорите.

— Няма нищо. — Ноъл потърка носа си във вратлето ѝ. — За нищо на света не бих искал да пропуснеш тази среща. — После той я хвана за ръцете. — Значи си щастлива, че спечели, нали?

Погледът на Ариа се отмести към момичетата от комитета, които сега подреждаха платната за рисунките.

— Аха — промърмори тя, опитвайки се да прозвучи искрено.

Ноъл наведе глава.

— Това не ми прозвуча особено убедително.

Ариа се чувстваше замаяна. Тя погледна към Ноъл, след което се запъти към коридора.

— Трябва да те питам нещо. — Миг по-късно той я последва.

Наскоро измития под проблясваше и миришеше на лимон. Ариа можеше да се закълне, че през панорамните прозорци успя да зърне някой, който се скри зад журналистическото депо. Тя впери поглед натам, а сърцето ѝ се качи в гърлото. Никой не се появи. След това тя се обърна към Ноъл, който изглеждаше страхотно в спортния си суичър с емблемата на „Роузууд дей“.

— В деня, когато обявиха, че аз ще съм отговорника по декорите, ти остана до късно в училище.

Лицето на Ноъл се вкамени.

— И какво от това?

Дали не се държеше отбранително? *Виновно?* Ариа потърка с пръста на крака си едно несъществуващо петно на пода, обмисляйки как да зададе въпроса. *Къде беше?* щеше да прозвучи твърде подозрително; може би дори щеше да влоши нещата. Вместо това тя избъбри без да се замисли:

— Мислиш ли си често за Али? И за *двете* Али?

Ноъл примигна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами случилото се засегна и теб. Ти беше приятел с нея — и с двете. Някога... не знам, подозирал ли си нещо, след като Кортни и Али си размениха местата? Ами когато истинската Али се върна в Роузууд, след като Иън Томас умря?

Край окото на Ноъл потрепна мускулче.

— Аз... — Той замълча объркано. — Защо ме питаш тези неща?

Ариа преглътна тежко и погледна надолу по коридора към отворената врата на стаята по химия. Някой беше сложил маргаритка в една бунзенова лампа.

— Просто напоследък си мисля често за Али и Кортни. Всъщност за *теб* и Али — истинската Али. Нали се сещаш, за онзи път, когато се целунахте на бала по случай свети Валентин.

Ноъл отстъпи назад и обувките му изскърцаха по излъскания под.

— Представяш нещата по доста странен начин. Али *ме* целуна, забрави ли?

Ариа сви устни и не каза нищо.

Ноъл изръмжа гърлено.

— Това нали го обсъдихме вече? Тя направо ми се *нахвърли*.

Ариа зачопли ноктите си.

— Знаем, но ти се държеше толкова мило с нея. Не спираше да ме подтикваш да ѝ дам втори шанс. Заедно бяхте в групата за подкрепа. Ти...

Ноъл зяпна от изненада.

— Да не би да ме питаш дали съм я *харесвал*? Дали, как да го кажа, съм *знаел*?

Ариа го погледна.

— Може би. Да.

Край тях премина група ученици, които се кискаха и бутаха. Ноъл примигна. Почеса се по ухото. Но не отговори на въпроса ѝ. Ариа настръхна. Като че ли Ноъл се опитваше да реши по какъв начин да ѝ каже нещо. Но ако отговорът беше искрен, защо просто не го изрече?

Той раздрънка ключовете в джоба си.

— Не знам как внезапно реши да говориш за това. Или пък каква е връзката с това, че те избраха за отговорник по декорите — рече най-накрая момчето.

— Просто отговори на въпроса ми — каза Ариа. — Искам да ми кажеш, че тогава не си я харесвал.

— Не съм. — Раздразнението изчезна от лицето на Ноъл и той нежно я хвана за ръката. — Харесвах теб и никога не бих ти изневерил, дори с Кортни или Али, или която и да беше тя. Бях ужасен,

когато ме целуна. А когато разбрах, че е направила всичко, за да те накара да отидеш с нея в Поконос... — Той затвори очи и се намръщи. — Твърде ужасно е, за да мисля за това.

— Добре, добре — отвърна Ариа. Но гъделичкащото чувство не я напусна. Ноъл като че ли се държеше твърде мелодраматично, сякаш се преструваше или играеше роля. Но може би тя просто си мислеше така заради това, че Спенсър и останалите бяха породили тези подозрения в съзнанието ѝ.

Ариа се отдръпна от Ноъл и се обърна към вратата.

— Имам нужда от малко въздух. — Дали заради спомените от завръщането на Истинската Али или заради паниката, която я беше обзела при мисълта, че Ноъл я лъже, но Ариа се чувстваше така, сякаш не можеше да си поеме дъх.

Ноъл бе достатъчно съобразителен, за да не я последва навън. Ръмеше леко и силната миризма на трева погъделичка обонянието ѝ. Докато се изкачваше по хълма, тя видя паркираното в далечината кафяво семейно субару. Дори от такова разстояние Ариа успя да различи нещо, което беше пхнато под чистачката. Приличаше ѝ на бележка.

Момичето се затича. Измъкна изпод чистачката разпечатката, която беше подгизнала от мъглата, и я погледна, стиснала я с треперещите си пръсти. Това беше поредната вестникарска статия. *Разследването за изчезналата картина на Ван Гог е подновено.*

Ариа си пое дълбоко дъх. Ето я и картината „Звездна нощ“. Тя прочете текста. *Безценната картина на Ван Гог, собственост на барон Бренън, все още липсва и властите подновиха разследването на случая, след като един от заподозрените изчезна. Нови доказателства разкриват, че в кражбата са участвали двама души, а не един. Криминалистите работят по новите улики, сред които и едно анонимно обаждане...*

Листчето се изплъзна от пръстите на Ариа. На гърба на статията имаше нещо, надраскано на ръка. Почеркът беше същият като на бележката от предишния ден. Ариа прочете думите и облегна чело на колата, внезапно обхваната от ужасна слабост.

Ясна Звездице, светла звездице,

*първата звезда, която виждам тази вечер.
Ще ми се да можех, ще ми се да мога
да накарам ченгетата да спипат Ариа без бой.
С любов, А.*

13.

ЗАПОМНЯЩ СЕ РАЗГОВОР

— Искаш ли нещо? — попита зеленокосата, мляскаща дъвка сервитьорка с пиърсинг, надвесвайки се над бюрото на Спенсър. Тя ѝ предложи меню, което носеше надпис „ИНТЕРНЕТ КАФЕ БРЮХАУС“. Спенсър го взе, отвори го, но вътре откри само малка, средна и голяма чаша кафе. Погледна към чашите, които бяха подредени на рафтове зад бара. Те изглеждаха мръсни и прашни.

— Дали пък не предлагате кокосова вода? — попита с надежда тя.

Момичето завъртя очи.

— Ти как мислиш? — После ѝ обърна гръб и се отдалечи, а връзките на кубинките ѝ Док Мартенс пляскаха по пода.

Спенсър се огледа, запитвайки се отново какво търси тук. Интернет кафето „Брюхаус“ представляваше просто старомодно кафене, което се намиреше точно срещу гарата в Ярмът. Всеки влак, който минаваше оттам, разтрисаше старите стени, миризмата на застояло кафе изпълваше въздуха, столовете бяха разкривени и през тонколониите дънеше някаква дразнеща електронна музика. Но всички твърдяха, че това място има най-сигурния интернет в района, което означаваше, че не могат да проникнат никакви шпионски програми.

Докато Спенсър прибираше телефона си в чантата, пръстите ѝ одраскаха леко менюто с ястия за бала. Беше го получила на следобедната среща на ученическия съвет. Надписът „Звездна нощ“ бе написан с разкривени, наподобяващи почерка на Ван Гог букви, имаше и малко копие на прочутата картина в единия ъгъл. Спенсър го натика още по-навътре в чантата си. Ставаше ѝ лошо само при вида на спираловидните облаци. Тя беше успокоила Ариа, че ще решат този проблем, но дали щяха да се справят? Въпреки заплашителните бележки от А., дори да успеяха да намерят доказателство, че някой е влязъл незаконно в дома на Ариа и е подхвърлил вътре картината, дали

полицията щеше да повярва, че Ван Гог се е появил просто ей така в дрешника ѝ, без каквото и да е участие от нейна страна?

Но Спенсър просто не беше сигурна какво още могат да направят. Да подхвърлят картината на прага на някой музей щеше само да предизвика полемика — освен това отпечатъците от пръстите на Ариа сигурно бяха по цялото платно. Оставаше им само да намерят Али и съучастника ѝ и да ги накарат да си признаят всичко. По ирония на съдбата А. беше единственото им спасение от затвора.

На екрана на компютъра ѝ се отвори прозорчето на чата. *Тук съм, написа някой с никнейм МухаНаСтената. Това беше Чейс, разследващият блогър, с когото Спенсър се беше свързала предишния ден. Дватама се бяха уговорили да початят днес следобед, но Спенсър не беше сигурна дали той наистина ще се появи.*

Тя хвърли поглед през рамо. Всички останали гледаха в собствените си екрани, без да ѝ обръщат никакво внимание. Прозорчето мигаше в очакване. *И аз съм тук, написа в отговор тя. Харесва ми сайтът ти. Доста проучвания си направил.*

Благодаря, отвърна Чейс, добавяйки усмихнат емотикон. Та как ти е името?

Спенсър се поколеба. *Предпочитам все още да не го казвам. Опитвам се да си измисля никнейм.*

Момиче ли си или момче?

Момиче, написа Спенсър, чувствайки се така, сякаш попълваше профил в сайт за запознанства.

Какво ще кажеш за Бритни Спиърс?, появи се веднага отговорът.

Спенсър се отдръпна от екрана и се подсмихна. *Нали не ти е любимата певица?*

Не, по дяволите, отвърна Чейс. Просто беше първото нещо, което ми мина през ума.

Добре, нека да е Бритни Спиърс, написа Спенсър.

Значи те интересува случаят на Алисън?, попита той.

Спенсър преглътна тежко. *Може да се каже. Не се ли интересуват всички?*

Това определено е много странна история, гласеше новото съобщение. Нещо в цялата работа ми изглежда нередно. Просто все още не мога да разбера какво е то.

Сериозно ли разследваш какво се е случило?, попита Спенсър.

Това ми е хобито, написа Чейс. Тъй като разследването продължава, ченгетата ме помолиха да пазя подробностите в тайна, за да могат да хванат истинския убиец. Но когато разгадая всичко, така или иначе ще го публикувам тук.

Аз си мислех, че разследването е прекратено, написа Спенсър. Али е убила сестра си, нали?

Да, но има някои неясноти, отвърна Чейс. Като например дали Али е оцеляла в пожара. А полицията продължава да търси доказателства, че Али сама е убила Джена Кавана и Иън Томас.

Познаваше ли Алисън?, попита Спенсър.

Не, но нещо подобно се случи и на мен, затова се интересувам.

Какво искаш да кажеш?

Последва кратка пауза, след което прозорчето отново примигна. Следяха ме. Учех в едно училище с пансион за момчета и имах луд съквартирант. Направо беше обсебен от мен. Опита се да ме убие. Родителите му бяха тъпкани с пари, затова успяха да скрият случилото се от пресата.

Спенсър се облегна назад. Леле. Съжалявам. Пострада ли?

Отново последва пауза. Не искам да говоря за това.

Дали това означаваше, че преследвачът му го е наранил... или какво? Внезапно я изпълни адско любопитство. Тя отново цъкна върху връзката „ЗА НАС“ в сайта, но там беше само глупавото видео с котката.

Въпреки това Спенсър веднага го почувства близък. Тя определено знаеше какво е да те тормозят. Все още ли ти създава проблеми?, попита тя. Хората продължават ли да те гледат така, сякаш си... заразен или нещо подобно?

Абсолютно, отвърна Чейс. Загубих доста приятели заради това. Но правя и доста неща, за да го забравя. Освен че съм аматьор-частен детектив, си падам по сноуборд и китара. Освен това, дори да ти прозвучи смотано, участвам в летни състезания по строене на замъци от пясък.

Аз съм участвала в такава!, написа в отговор Спенсър. Двете с Мелиса се бяха записали в състезанието, докато прекарваха ваканцията си у баба им в Лонгбоут Кий, Флорида. Това, фактически, бе

единственото нещо, в което Спенсър успя да победи сестра си. *Станах четвърта!*

Браво — аз съм печелил няколко, отвърна Чейс. Всички смятат, че е смотаняшко — казват, че трябва да играя плажен волейбол или нещо такова. На екрана се появи емотикон, който завъртя очи. Но това ми е хоби още от дете. Все още ми харесва.

Ти завърши ли гимназия?, попита Спенсър.

Да, дипломирах се миналия юни, отвърна Чейс. Работих една година в биолоборатория в Сентър сити, преди да се запиша в колежа. Проучваме лекарства против рак.

Значи си умен, написа Спенсър, добавяйки усмихнат емотикон.

И ти ми изглеждаш доста умна, отвърна Чейс. Учиш ли в колеж?

Принстън, отвърна Спенсър. Пропусна частта, че всъщност все още не учи там.

Леле, умна на квадрат, беше отговорът на Чейс. Ако се съберем, комбинираното IQ в стаята ще излезе извън скалата.

Спенсър се изкиска. Той да не я сваляше?

Екранът отново проблесна. Но стига за мен, госпожице Спиърс — ти как си свързана с Алисън?

Спенсър се поколеба. Не беше сигурна колко може да му разкрие. Все пак никога не го беше виждала. И въпреки че полицаите не му разрешаваха да публикува нищо за случая, какво му пречеше да я разкрие? Просто съм една загрижена гражданка, която знае доста неща, отвърна най-после тя. Само това мога да ти кажа засега. Освен това имам причини да смятам, че е жива.

Чейс отговори бързо. Костите ѝ не са били открити в останките, нали? Също така можеха да намерят бижута и зъби. Но не е имало нищо. Мисля, че тя е успяла да се измъкне от къщата, преди да се взриви.

Определено, написа Спенсър. Искаше ѝ се да може да му каже, че Емили беше оставила вратата отворена за Али. Но полицията каза, че понякога костите се изпепеляват до такава степен, че не могат да се различат от останалото.

Може би, написа Чейс в отговор. Но това ми се струва твърде удобно обяснение — според мен тя все пак се е измъкнала.

И е направила какво?, написа Спенсър. Къщата е горяла. Дори да е успяла да се измъкне през задната врата, пак е щяла да пострада, нали? Дали е отишла в болница?

Чейс отговори веднага, сякаш бе предусетил въпроса. *Съмнявам се. Мисля, че е наела частна сестра да се грижи за нея. Освен това смятам, че има поне един приятел, който ѝ помага. Някой, който я е чакал в гората онази нощ, когато къщата е експлодирала. Някой, който я е отвел, за да ѝ осигури грижите, от които се е нуждаела.*

Някакъв мъж изсумтя зад гърба на Спенсър, но когато тя се обърна, той гледаше в екрана си. Тя отново се обърна, треперейки от предположенията на Чейс. Някой друг я е чакал в гората онази нощ. Това беше напълно възможно, особено ако се имаше предвид теорията им, че Али си имаше помощник.

Смяташ ли, че някой ѝ е помогнал да убие Иън Томас и Джена Кавана?, написа тя.

Абсолютно, отвърна Чейс. *Намерих малко информация и за частната медицинска сестра. Съмнява ме, че сестрата на Алисън е минала през работодател или медицинско лице, макар че лекарствата, които е намирала за Алисън, сигурно са били купувани от обикновена аптека. Имам приятел, който работи за веригата онлайн аптеки CVS. Той успя да се вмъкне в базата данни на всички аптеки в района. Има една в Сентър сити, която редовно получава заявки за големи количества бинтове и лекарства за промиване на рани. Освен това ми осигури видеонаблюдение над човека, който отнася продуктите.*

Пръстите на Спенсър летяха по клавиатурата. *Коя е тя?*

Мой приятел от една болница я идентифицира като Барбара Роджърс. Тя е около петдесетгодишна, но не можех да науча кой знае какво за нея, отвърна Чейс. И още нещо: става въпрос за лекарства. Али не може да се сдобива с рецепти, затова сигурно някой ги е намирал незаконно. Наскоро имаше кражба на лекарства в клиниката за изгаряния „Уилям Атлантик“ в Роузууд.

Спенсър ахна толкова силно, че една бледа, слаба жена с изрусена коса, която седеше през две конзоли от нея, я изгледа странно. Всичко се връзваше по ужасен начин.

Тя погледна часовника си и осъзна, че вече е станало доста късно — сигурно трябваше да си тръгва. Спенсър излезе от чата, като обеща

на Чейс, че скоро ще могат отново да поговорят.

Докато се изправяше, отнякъде се дочу звънък смях. Спенсър скочи от стола, но останалите хора продължаваха да се взират в екраните си. Барманката с пиърсинга се въртеше зад бара. Едно момиче, облечено в униформа на ФедЕкс, решаваше кръстословица на масата.

Спенсър извади телефона си, но установи, че не е получавала никакви есемеси. Погледна отново през прозореца към железопътната линия. За части от секундата от вътрешността на гарата я погледна някаква призрачна фигура. Сърцето ѝ спря. *Али?*

Покрай сградата профуча влак. Спенсър не мигна през цялото време, очаквайки отново да зърне фигурата до прозореца на гарата. Но когато най-после получи възможност, лицето беше изчезнало.

14. ХАНА Е НАЙ-ЯКАТА

Същия следобед Хана и Майк си почиваха на дивана в къщата на баща ѝ, гледайки епизод от „Паркове и отдих“ на дивиди. Тя беше пъхнала ръцете си в джобовете на суичъра му, а Майк беше увил обутите си с чорапи крака около босите нозе на Хана. Господин Мерин седеше зад стъклената врата на кабинета си и разговаряше с някого за сенаторската си кампания.

На вратата се позвъни. Хана и Майк се спогледаха и се намръщиха. Момичето отиде до вратата и надникна през стъклото. Отвън стоеше Чейси Бледсоу, изглеждаща перфектно в копринената си рокля и кафяви обувки, и държеше в ръцете си кутия със сладки. Хана погледна намръщено покритите си с петна панталони за йога с логото на Университета на Пенсилвания.

— Тъъ... здрасти? — рече тя, когато отвори вратата.

— Здравей, Хана! — Чейси се усмихна. — Бях в квартала и просто исках да ти кажа, че за мен наистина е чест да се състезавам с теб за кралица на бала.

Хана гледаше кутията в ръцете ѝ. През найлоновата ѝ обвивка се виждаха двайсет чинно подредени глазирани тарталетки. Върху всяка една от тях се четеше надписът ИЗБЕРЕТЕ ЧЕЙСИ ЗА КРАЛИЦА.

— О! — Чейси забеляза погледа ѝ и отвори капака на кутията. — Искаш ли една? Раздавам ги на потенциалните ми избиратели.

Хана изсумтя.

— Сигурно са пълни с бактерии на херпеса.

Чейси изглеждаше объркана.

— Нямам херпес.

Хана наведе главата си настрани.

— Тогава защо отсъства от училище цял месец?

Чейси примигна.

— Мама получи работа в Лос Анджелис, така че аз отидох с нея и си взех частен учител. Посещавах и най-различни страхотни спа-

салони — обзалагам се, че адски щяха да ти харесат, Хана.

Сега вече Хана *наистина* не изпитваше и капчица жалост към Чейси. Тя си взе една тарталетка, пропя, че ужасно се радва да види Чейси, след което затръшна вратата под носа ѝ. Обърна се и подаде тарталетката на Майк — тя със сигурност нямаше никакво намерение да я яде.

— *Това* беше много смотано.

Майк свали обвивката на тарталетката и отхапа голямо парче.

— Тя *наистина* се старее да спечели гласовете. Мислех си, че и ти ще се ангажираш повече.

Хана отметна кичур коса през рамото си.

— Май бях доста заета.

Майк отхапа още веднъж от тарталетката.

— С какво?

— Сериозно ли питаш? — Хана се тръсна на дивана. — Отказвам да водя кампания срещу Чейси. Ако не спечеля благодарение на външния си вид и популярността си, значи изобщо не заслужавам да спечеля.

Майк я гледаше и дъвчеше. Тя знаеше колко глупаво са прозвучали думите ѝ. Но какво друго можеше да му каже? *Хей, Майк, някакъв неизвестен психопат, който всъщност може да се окаже най-добрият ти приятел Ноъл, ми каза, че ако се състезавам, ще каже на ФБР, че убихме едно момиче.*

Майк седна на дивата и взе дистанционното.

— Как мина вчера в салона?

Хана примигна изненадано, опитвайки се да се да превключи.

— Какво?

— Нали вчера ти правиха пробна прическа за бала?

Вярно. Хана беше забравила тази лъжа.

— Ами добре мина.

Майк се наведе към нея и подуши главата ѝ.

— Нямах онзи плодов аромат, както обикновено, когато се връщаш от салона.

— Защото си измих косата тази сутрин. *Уф.* — Хана отдръпна главата си настрана. След това погледна часовника си и скочи. — *Мамка му.* Трябва да вървя. — Смяната ѝ в клиниката започваше след половин час.

— Сега пък къде? — оплака се Майк.

Хана се зачуди какво да му отговори, но главата ѝ беше празна. Тя грабна чантата си и излезе през входната врата.

— Трябва да свърша нещо за мама. До после.

Майк я последва до колата ѝ. Сигурно беше разбрал, че го лъже — и тя го знаеше. Хана облиза устните си, канейки се да му каже истината — или поне нещо близо до нея. Но когато завъртя ключа на примуса, радиото се включи на новините.

Търсенето на крадците на безценната картина на Ван Гог „Звездна нощ“ е подновено, пропя репортерът на фона на потракваща клавиатура. В началото полицията смяташе, че става въпрос само за един крадец, но сега разполага с нови улики, че престъпникът може би не е действал сам. Водещият продължи, че случилото се намира толкова широк отглас в района, защото барон Бренън, от когото е била открадната картината, е бил щедър спонсор на филаделфийската Художествена галерия.

Стомахът на Хана се сви. Дали тези нови улики не са били телефонно обаждане от А.? Колко ли време оставаше, преди той да започне да казва имена?

Тя погледна Майк и стисна здраво устните си. Да, тя го лъжеше. Но това беше за негово добро.

Когато петнайсет минути по-късно Хана влезе в клиниката по изгаряния, вътре беше тихо. Шон скочи от стола си и тръгна да я посрещне. Хана не можа да не забележи колко възрастен изглежда в панталоните си цвят каки и карираната си риза. Дори баща ѝ не се обличаше толкова смотано.

— Кели днес няма да бъде на работа — каза той, сбърчил разтревожено вежди. — Но ми каза, че си се справила много добре с подлогите — смяташ ли, че ще можеш да се справиш сама?

— Разбира се — сви рамене Хана.

— Страхотно. — Шон изглеждаше облекчен. — Много ти благодаря.

Той я потупа по ръката и се върна в кабинета си. Хана чу едно *пинг* зад гърба си, но фойето беше празно. Тя тръгна към стаята на персонала, отключи гардеробчето си и се преоблече в розовата

престилка, която беше поискала предишния ден. Харесваше я, защото имаше голям джоб отпред — идеалното място, където да държи телефона си.

След това грабна кофата с мопа и няколко подлоги от склада. Преди да започне, тя тръгна по коридора към леглото на Греъм. По-добре беше да му хвърли един поглед преди да започне работата си.

Параванът беше леко прибран настрани. Клепачите на Греъм потрепваха и от устата му се носеха пърлени, животински звуци. Над него се беше надвесила една сестра, която сменяше системата му. Когато усети присъствието на Хана, тя вдигна намръщено глава, но изражението ѝ омекна, щом забеляза униформата ѝ на доброволка.

— Събуди ли се вече? — попита Хана.

— Не още — промърмори сестрата. — Но се надявам и това да стане скоро.

Ръката на Хана неволно бутна крака на Греъм под завивката и тя бързо я дръпна настрани — той беше студен и твърд, като на труп.

— Пациентите говорят ли понякога, когато са в кома? Като например да казват имена или нещо друго?

— Обикновено не. — Сестрата заципа новата система към Стойката. След това погледна към Хана. — Как казваш, ти беше името?

— Няма значение — отвърна бързо Хана, скривайки се зад паравана.

Тя тръгна по коридора, претъпкан с легла, върху които лежах бинтовани пациенти. Покрай тях едва успяваше да мине инвалиден стол. Миришеше на урина и хлор и на всеки няколко секунди някой простенваше.

— Трудно е, а? — разнесе се женски глас.

Хана се обърна. От двете страни на коридора лежах пациенти. Изведнъж някой, чието лице бе увито в бинт, вдигна немощно ръката си.

— Здравсти — рече пациентката с дрезгав глас.

— Здравсти — отвърна смутено Хана, която не искаше да се приближава твърде до нея.

— Приятел ли ти е?

Пациентката, която имаше изрязани дупки в марлята, за да може да вижда, посочи към Греъм. Хана се изкашля смутено.

— Може да се каже.

— Когато пристигна, беше много зле — прошепна момичето. — Изобщо не беше идеален като мен. — Тя прокара ръка по тялото си в стил асистентка на фокусник, след което се засмя.

Хана се зачуди дали да се присъедини към смеха. Тя погледна към торбичката на катетъра, който излизаше от слабините на момичето, след което извърна очи.

— Няма проблем. И на мен не ми харесва да я гледам. — Момичето избута торбичката под завивките си. — Лекарите ми приказваха разни глупости, че е магическата торбичка на някаква фея и други такива. Все едно съм някоя седемгодишна. Повярвай ми, единствените феи, които съм виждала тук, е когато ми дават оксикодон.

Този път вече Хана се разсмя.

— Когато аз съм вземала оксикодон, никога не съм виждала феи — рече замислено тя, — но ми звучи страхотно.

— Може би защото не си имала на системата копче, което го вкарва директно във вените ти, когато имаш нужда. — Момичето ѝ показва малкото бутонче, прикрепено на въженце, което лежеше до него на леглото. — Не знаеше ли, че са обявени за аксесоар номер едно за тази пролет?

— Четох за това във „Воуг“ — изкиска се Хана. — Това копче Шанел ли е?

— Разбира се — отвърна момичето с високомерен тон. — Получава се след записване и чакане, но за мен — винаги най-доброто.

— Несъмнено — отвърна Хана, хилейки се.

— А това видя ли? Чорапи „Миу-миу“! — Момичето изпъна краката изпод одеялото. И наистина на тях бяха обути кашмирени чорапки с избродирано на пръстите Миу-миу лого.

— Откъде ги взе? — попита впечатлена Хана. Те изглеждаха топли и модни.

— Готиният санитар ми ги даде. Нали се сещаш, онзи с бръснатата глава?

Хана се опули. Тя беше сигурна, че момичето говори за младежа, върху който тя едва не бе разсипала подлогата предишния ден.

— *Наистина ли?*

Момичето се изсмя.

— Де да беше така. Страхотен е, нали? В дните, в които ме къпе, направо се *раждам*.

— Каква си късметлийка! — изписка Хана, но бързо затисна устата си с длан. Нима току-що бе нарекла една жертва на пожар *късметлийка*?

В коридора се разнесе звън и от говорителя се разнесе глас, който викаше един от лекарите.

— Как се казваш? — попита момичето. — Досега не съм те виждала — а аз щях да те запомня. Ти си най-яката доброволка, която сме имали.

— Благодаря — отвърна тихо Хана. — Името ми е Хана.

— Аз съм Кайла Кенеди. Може би като се измъкна оттук, ще се видим и ще купонясваме заедно.

Хана повдигна вежди.

— Да се измъкнеш оттук?

— О, да. — В гласа на Кайла прозвуча игрива нотка. — Разработила съм няколко тайни операции на ум. Смятам да се измъкна, докато никой не гледа и да се втурна като вихър към реалния свят.

Тя протегна превързаната си ръка. Хана колебливо я пое, после отново погледна към лицето на Кайла. Виждаше дългите мигли под превръзката, но не можеше да каже какъв е цветът на очите ѝ. Въпреки това се почувства добре, когато момичето каза, че е готина. След миг осъзна, че си мислеше същото и за Кайла.

— Хана? — Шон се появи в края на коридора. — Има разлята течност в съседния коридор. Ще се погрижиш ли?

Хана тежко въздъхна.

— По-добре да вървя — каза тя на Кайла.

— Не се притеснявай — отвърна момичето. Бинтованата ѝ ръка се блъсна в китката на Хана. — Надявам се, че пак ще се видим.

— Определено — отвърна Хана.

Тя се беше отдалечила само на няколко крачки, когато Кайла я повика по име. Хана се обърна. Девојката седеше леко надигната в леглото и сочеше към санитаря с бръснатата глава и страхотното тяло. Когато той мина покрай нея, тя се престори, че го плесва по задника. Хана се засмя толкова силно, че една възрастна дама, която лежеше в леглото си в коридора, подскочи и изписка. Хана и Кайла се погледнаха

многозначително — е, поне доколкото успя Кайла под превръзките си.
А след това започнаха да се смеят още по-силно.

15.

НАГОРЕ ПО ТЕЧЕНИЕТО БЕЗ ГРЕБЛО

Следобед на следващия ден Емили зави към мола „Кинг Джеймс“ с разтуптяно сърце. Когато огледа впечатляващите входни врати, тя не видя Айрис да я чака вътре, както се бяха разбрали.

Емили заби нокти в кожения калъф на волана. *Естествено*, че нямаше да е там. Кой идиот ще остави психично болен пациент в мола цял ден? Но тъй като Емили не искаше повече да изпуска часове, сутринта тя сключи сделка с Айрис: щеше да я остави в мола преди първия час, Айрис щеше да прекара деня както ѝ е приятно, а Емили щеше да мине да я прибере след последния звънец. След това щяха да отметнат още няколко неща от списъка на Айрис и в края на деня тя щеше да даде на Емили още някои късчета информация за Али. Поне така се надяваше Емили.

Айрис се съгласи за нула време. След като Емили я остави в мола, тя осъзна защо: автогарата се намираще съвсем наблизо надолу по улицата. Айрис сигурно смяташе да изчезне от града в мига, в който Емили потеглеше към училище. Беше я използвала само да се измъкне от Убежището, но повече нямаше нужда от нея.

Емили спря до тротоара със свит на топка стомах. На пейките пред входа не седеше никой. Не се забелязваха никакви хора и край металните пепелници. Но в този момент вратата се отвори и някой излезе на тротоара. Сред слънчевите лъчи изплува лицето на Айрис. Емили свали прозореца си.

— Ти си тук!

Айрис я изгледа странно.

— Че къде *другаде* да бъда?

Емили отключи вратите на колата и Айрис се качи вътре. Щом потеглиха, Емили погледна към сакчето в ръцете на Айрис.

— Да не си пазарувала?

— Може да се каже — пропя Айрис. Тя хвърли нещо в лицето на Емили. — За теб.

Емили погледна към кариания шал, който се свлече в скута ѝ. Той имаше етикет на Бърбери.

— *Истински ли е?*

— Надявам се — отвърна Айрис. — Взех един и за майка ти.

— Айрис... — Емили замълча. Отдавна си мечтаеше да се сдобие с шал Бърбери... но не и краден. И въпреки това беше трогната, че Айрис се е сетила за нея. *И за майка ѝ.*

— Светофарът светна зелено — обяви на гръмогласно Айрис. — Тук завий наляво.

Емили изпълни нареждането. Този път водеше към Делауеър. Тя стрелна с поглед Айрис.

— Къде отиваме, всъщност?

— До Кеплър Крийк — отвърна Айрис. — Искам да покарам водно колело.

Емили спря на следващия светофар.

— Не мисля, че сезонът им е настъпил още.

Айрис се намръщи.

— Тогава значи ще си откраднем едно.

Емили впери поглед в нея.

— Няма да крада водно колело.

Айрис я погледна предупредително.

— Стига де. Освен това няма да го крадем — само ще го вземем назаем.

Емили почувства как я изпълва копнеж. В Пуерто Рико двете с Джордан бяха взели назаем една красива лодка с прозрачно дъно — и изобщо не беше трудно, поне не за Джордан. Двете се бяха целунали за пръв път в открито море. Това беше най-публичната целувка с момиче за Емили — наоколо имаше най-различни други лодки, джетове и парти-кораби, с много хора на борда — и въпреки това тя не беше изпитала никакво неудобство. Джордан ѝ липсваше толкова много, че беше започнала да спи нощем с една от тениските, които ѝ беше заела по време на круиза. Ако си поемеше по-дълбоко дъх, все още можеше да усети жасминовия парфюм на Джордан.

Сигурно беше въздъхнала замечтано, защото Айрис се изкиска.

— За кого си мислиш? Някое момиче?

— Не — отвърна бързо Емили.

Айрис скръсти ръце на гърдите си.

— Можеш да ми кажеш. Няма да те съдя.

Емили почувства как се изчервява.

— Хубаво. Мислех си за едно момиче, което срещнах преди няколко седмици.

— Как се казва?

— Джордан.

Айрис кръстоса краката си, след което отново ги изпъна.

— Що за човек е тя?

Емили се усмихна, опитвайки се да измисли най-лесния начин, по който да опише Джордан.

— Забавна е. И смела. И красива.

— Тя ли е първото момиче, което си харесала след Али?

Емили намали, за да вземе следващия завой.

— За известно време миналата година си имах приятелка. Казва се Мая. Тя беше готина, но и малко напориста.

Айрис завъртя сребърния пръстен около пръста си.

— Сякаш отново си си паднала по Али.

Емили се засмя смутено, след което погледна към Айрис.

— Али държеше ли се напористо с теб?

Айрис нави кичур коса около пръста си.

— Предполагам. Тя винаги успяваше да ме изманипулира да върша разни неща, които не исках.

— Типично за нея — отвърна Емили. След това си спомни: двете говореха за две различни Али.

Стигнаха до едно Т-образно кръстовище и Айрис й каза да завие надясно.

— А ти ще ми разкажеш ли за твоето влюбване? — попита Емили, припомняйки си думите на Айрис от предишния ден.

Айрис изкриви устни.

— Отегчително е.

— Хайде де. Аз как ти разказах.

Колата премина покрай няколко къщи, преди Айрис отново да заговори.

— Той се казваше Трип — рече тихо момичето.

Емили кимна, припомняйки си списъка на Айрис. *Да намеря Трип*, пишеше в него.

— Той също беше пациент в Убежището — продължи Айрис. — Бяхме големи приятели и нещата определено се бяха насочили в романтична посока. Докато не го пуснаха. Той ми обеща да ме посещава всяка събота, но така и не се появи. А в Убежището не можеш да се обаждаш по телефона или да изпращаш имейли, така че нямах представа къде е отишъл. Повече не го видях. — Тя шумно изсумтя. — Но пък кой би искал да има приятелка, която е в лудницата?

— Значи нямаш представа какво му се е случило?

— Не. — Айрис навърза шала, която беше откраднала за майката на Емили, на множество възли. — Затова искам да го намеря. Той ми дължи обяснение.

Емили спря на един знак стоп и изчака две момичета да прекосят улицата.

— А ти как изобщо се озова в Убежището? — попита тя, подбирайки внимателно думите си.

Айрис се изсмя.

— Не е ли очевидно? — Тя прокара ръце по крехкото си, кльощаво тяло. — *Анорексична невроза*. Понякога решавам да не ям. В продължение на дни.

Емили примигна.

— И престоят ти там... помогна ли?

Айрис се надигна леко, след което отново се отпусна.

— В някои дни — да, в други — не. Терапевтката ми твърди, че съм започнала да не ям, за да привлека внимание. Татко ни изостави, докато бях съвсем малка. Мама трябваше да работи на няколко места, за да пи издържа, а след това започна да излиза с разни мъже, всеки по-лош от предишния. Вече не намираше време за мен. Когато започнах да ставам все по-слаба и по-слаба, тя най-после се сепна и ме забеляза. Но тогава се дехидратирах и се озовах в болницата заради недохранване. Лекарят ми беше изготвил цял план за мен и мама се опита за известно време да бъде до мен, но не успя да издържа. Така се озовах в Убежището. — Тя изцъка през зъби. — Моят дом далеч от дома.

— Тя ли плаща престоя ти в Убежището? — попита Емили.

Айрис се усмихна накриво.

— Новият ѝ приятел плаща. Той червив с пари — каква съм късметлийка!

Емили знаеше, че Айрис очаква от нея да се засмее, но всъщност не беше смешно. Мислейки си за майката на Айрис, тя се изпълни с благодарност към семейството си. Ами ако, вместо да глези Емили със сладолед и комикси, когато ѝ бяха направили операция за премахване на апендикса в шести клас, майка ѝ беше решила да я изпрати в някоя клиника? Дори изпращането ѝ в Айова, след като А. я беше издал, не продължи дълго: родителите ѝ бързо се осъзнаха и ѝ поискаха прошка.

На пътя се появи дървена табела с надпис: „ПАРК КЕПЛЪР КРИЙК“. Емили отби на паркинга и угаси двигателя. В далечината проблясваше езерото, но във водата нямаше никой; все още беше доста студено. Само неколцина рибари в карирани якета Улрич седяха от другата страна на езерото, вперили поглед в плувките си.

Айрис слезе от колата и огледа терена.

— Гадна работа — промърмори тя. — Сега какво ще правим?

Емили отиде до навеса, където сигурно държаха водните колела, но когато се опита да отвори, вратата се оказа здраво заключена.

— Искаш ли вместо това да направим нещо друго?

Айрис не отговори. Когато Емили се обърна, момичето стоеше до едно високо дъбово дърво, чиито клони все още бяха голи. На лицето ѝ бе изписано странно, заваяно изражение.

— Какво има? — попита Емили, приближавайки се до нея.

Айрис се обърна.

— Когато бях по-малка, обичах да идвам тук с приятелките ми. Докато двете с Али бяхме заедно в Убежището, открихме, че тя също е обичала да идва тук.

— Така ли? — попита Емили, навеждайки глава. В това нямаше смисъл — семейство Дилорентис имаха няколко лодки, но ходеха на езерото Пекс, което се намираше доста по-близо до Роузууд.

Айрис кимна.

— Тя каза, че тук страшно ѝ харесвало. С нетърпение очакваше да дойде, когато я пуснат от болницата.

Емили зарови маратонката си в купчина суха трева.

— Смяташ ли, че е дошла тук, след като са я пуснали?

— Със сигурност. — Айрис се облегна на дървото. — Дори си правеше планове. В Убежището не ни даваха да гледаме телевизия, но

научавахме разни неща. Дори сестрите искаха да знаят какво се е случило с убитата сестра на горката Кортни Дилорентис. Една от тях имаше портативно радио и ние се събрахме около него в кабинета ѝ, когато се разчу, че Иън Томас е бил арестуван. Али изглеждаше въодушевена и не спираше да поглежда часовника си. *Родителите ми идват, не спираше да повтаря тя. Просто го знам. Ще дойдат днес. А след това ще отида в парка Кеплър Крийк.* Нямахме представа откъде е толкова сигурна, че ще излезе.

— Знам откъде — намеси се Емили. — Родителите ѝ я скрили в Убежището, защото се страхували, че *тя* е убила сестра си — както и беше станало. Но когато арестуваха Иън, те си помислиха, че са направили ужасна грешка и веднага я освободиха.

— Това звучи смислено — отвърна Айрис. — Тя също изглеждаше радостна, че Иън е арестуван. Тогава си мислех, че се радва, че някой друг е заловен, но може би просто се е радвала, че някой друг е бил обвинен в нещо, което *тя* е направила.

— Чакай малко. — Подухна вятър и косата на Емили се развя пред лицето ѝ. — Ти не знаеше ли, че Али е убила Кортни?

Айрис я погледна ошашавено.

— Няма начин. — Момичето се обърна към дървото и обели част от кората му с нокът. — Както и да е, родителите ѝ наистина се появили същия ден, точно както беше предсказала. Докато подготвяха документите за изписването ѝ, Али събирала нещата си в стаята ни. Тогава отново спомена Кеплър Крийк. Каза нещо от сорта, че нещата се развиват страшно. *Ще отида в Кеплър Крийк веднага, щом изляза оттук. Ще се срещна с най-добрия си приятел. С нетърпение очаквам да го видя.*

Емили почувства как по гърба ѝ полазват ледени тръпки. *Го.*

— Значи е щяла да се види с момче. Нейният приятел?

— Така мисля.

— Значи приятелят ѝ не е бил пациент. Бил е навън.

Крайчетата на устните на Айрис се извиха в усмивка.

— Не си ли умница? Точно така. Наистина беше някой отвън. Той идваше често да я посещава. И се обзалагам, че точно той е издялал това.

Тя отстъпи от дървото и посочи към нещо върху кората му. Там бяха изрязани думите *Обичам Али Д.* и едно сърце. Отдолу имаше дата.

Месец ноември, предишната година, няколко дни, след като Иън беше арестуван.

Емили затаи дъх, мислейки си за времето, когато *тя* дялаше инициалите на Али върху дърветата. Само ако можеше човекът, който бе написал това, да бе оставил и своите инициали на дървото, както беше правила Емили. Тя докосна буквите, после се огледа в търсене на охранителни камери на близките снекбар и тоалетна. За съжаление нямаше никакви. Нищо не беше записало срещата на Али и човека, който и да беше той... но тя се беше случила. *Ще се срещна с най-добрия си приятел.* Кой беше той? Дали това момче се беше превърнало в помощника на Али, новия А.?

Тя улови Айрис за ръката.

— Моля те, кажи ми името му.

Айрис изглеждаше така, сякаш се колебае. За миг като че ли се наклони да го каже, но след това махна с ръка и се затича към брега.

— Хей, знам какво ще направим вместо карането на водно колело! — извика тя през рамо. — Ще се изкъпем голи!

След тези думи тя започна да съблича дрехите си, първо тениската, после обувките и чорапите, след това дънките, които всъщност бяха на Емили. Краката и ръцете ѝ изглеждаха толкова бледи. Гръбнакът ѝ изпъкваше отчетливо.

— Айрис! — възрази Емили, като се затича след нея към водата, събирайки по пътя захвърлените дрехи. — Ще измръзнеш!

Но Айрис вече беше скочила в езерото. Тя се появи на повърхността и изписка от студ, след което се засмя.

— Хайде, Емили! — извика тя. — Страхотна тръпка е!

Емили погледна Айрис, после се обърна и погледна към надписа на дървото. Наистина си беше тръпка да научи нещо ново за Али. А признанието на Айрис внезапно я накара да се изпълни с великодушие. Да се почувства смела и неуязвима. Тя съблече пуловера си през главата, изрита дънките настрани и влезе във водата, без да се интересува, че рибарите ги гледат. Между дърветата се мярна нещо и Емили се спря, настръхнала. *Али?* Думата замръзна на устните ѝ.

Но когато погледна отново, гората беше абсолютно неподвижна. Който и да ги беше наблюдавал, беше изчезнал.

16. СРЕЩА НА МОЗЪЦИ

Във вторник вечерта Спенсър седеше в кухнята заедно с Амилия; на масата пред тях бяха разтворени учебниците им, а от намаленото радио се лееше класическа музика. Спенсър обичаше да си пише домашните в кухнята. Оказа се, че това допада и на Амилия, което означаваше, че кухнята се беше превърнала в бойно поле.

На лаптопа на Спенсър изскочи прозорчето на чата. Беше Чейс. *Здрасти, Бритни.*

Спенсър се усмихна. Измисленият от Чейс никнейм просто й беше залепнал. Но тя се поколеба дали да му отговори. Едно беше да нарушаваш правилото за никакъв интернет, когато имаш свръхсигурна връзка, но А. сигурно беше натъпкал лаптопа й с шпионски софтуер още преди месеци.

Тя скочи от масата и изтича в кабинета на майка си, уединено местенце зад кухненския килер. На екрана на госпожа Хейстингс беше отворена страница за вегански рецепти. Спенсър го затвори, логна се в чата с никнейма на майка си, Руфъс и Беатрис — госпожа Хейстингс обичаше да използва месинджъра, за да изпраща на Спенсър съобщения, че вечерята е готова и други подобни неща. Откри ника на Чейс, приятели се е него и му каза, че е *Бритни*, само че използва акаунта на майка си, вместо своя.

След момент на екрана се появи ново съобщение от Чейс. *Две неща: първо, свързах се с Били Форд, за да разбера дали е имал контакти с Алисън, преди да бъде арестуван.*

Спенсър едва не изпусна бутилката си с кокосова вода. Били Форд беше мъжът, когото бяха натопили за убийството на Тяхната Али — той бе един от работниците, копали ямата, където бе открито тялото на Али. Хората си мислеха, че той е А. Ченгетата откриха снимки на Спенсър и останалите момичета в лаптопа, който намери в пикапа му. Но всъщност Истинската Али ги беше подхвърлила там.

Той каза ли ти нещо интересно?, попита Спенсър. Доколкото си спомняше, Били беше казал на ченгетата, че единственият път, когато беше видял Алисън — или по-точно Кортни — бе докато беше работил по беседката ѝ, когато момичетата бяха в седми клас. Той нямаше представа как Истинската Али беше вкарала онези файлове в лаптопа му.

Той ми каза, че няколко дни преди всичките тези неща да бъдат открити в пикапа му, някой от интернет компанията отишъл у тях и му предложил да му направи безплатно сканиране на компютъра. Може би той е помогнал да го натопят. Може би човекът е работил заедно с Алисън.

Очите на Спенсър грейнаха. Момче ли е било или момиче?

Той каза, че било момче. Но почти не си го спомня. Не би го разпознал в редичка.

Спенсър наведе глава. Поредната задънена улица.

Прозорчето замига отново. Второ, току-що получих няколко интересни снимки на Али и сестра ѝ, докато са били малки. Може те да направят връзката.

Спенсър погледна през рамо, за да проведе дали Амилия не наднича откъм кухнята. Къде ги намери?, написа тя.

Няма да повярваш с какви хора се сблъскваш, когато поддържаш блог за конспирации. Получавам всякакви странни неща, на всякакви теми. Тези ги получих от анонимен подател, но смятам, че са истински. Не е ли вълнуващо?

Спенсър отпи от кокосовата си вода. Всеки път, когато се появеше нещо анонимно, първата ѝ мисъл беше за А. Но защо му е да изпраща снимки на близначките Дилорентис на някакъв блог за конспирации?

Вълнуващо е, написа в отговор тя — и наистина го мислеше. Не само откриването на нови доказателства, но и разговорите с някой, който е също толкова погълнат от историята, колкото и самата Спенсър. И то не кой да е, а умен, интересен, забавен и заинтригуващ младеж. Не че Спенсър си падаше по него или нещо такова.

Добре, може би малко.

Мисълта за него беше толкова примамлива. Цялото разследване на Али, което бе извършил, трагичната история за преследването му, дори самият избор на думи, които използваше в разговорите им.

Предишната вечер беше използвал една толкова очарователно старомодна фраза, че Спенсър беше изпискала от удоволствие. Чейс беше умен и забавен... а и двамата искаха да спипат Али. Тя имаше усещането, че са нещо като двойка супергерои, свързани чрез интернет. Не можеше някъде в интернет да няма негова снимка, нали? Но предишната вечер Спенсър беше прекарала часове в търсене. Беше прегледала работата, която беше свършил заедно с полицията. Историята с преследването му. *Никъде* нямаше нито една негова снимка — разбира се, много щеше да помогне, ако знаеше името му.

Тя *трябваше* да се срещне с него.

Спенсър погледна към екрана и си пое дълбоко дъх. *Много ми се иска да ги видя*, написа тя. *Но не искам да ми ги пращаш по интернет. Смяташ ли, че можем да се срещнем лично?* Сигурно беше рисковано да разкрива самоличността си, но тя беше готова да поеме този риск.

Курсорът мигаше... и мигаше... и мигаше. Не се появи ново съобщение. Бузите на Спенсър пламтяха. Чувстваше се точно както в седми клас, когато двете с Али се състезаваха коя ще целуне повече момчета от по-горните класове. Спенсър беше отишла при Оливър Нолън, шампион по гребане на училище „Сейнт Франсис“ и го беше помолила да я целуне, а той направо я отрязва. Али ги беше наблюдавала — после се скъса да се смее.

На входната врата се почука. Спенсър скочи от стола на майка си, изтича през кухнята в коридора и надникна през страничното прозорче. На верандата стоеше Емили. Волвото ѝ беше паркирано до тротоара; на пасажерското място се виждаше русата глава на Айрис.

— Какво става? — прошепна Спенсър, когато отвори вратата.

Емили се огледа. След това избута Спенсър по коридора към мокрото помещение. Затвори вратата и включи вентилатора, който изтрака шумно и забръмча.

— Какво правиш? — Спенсър се намръщи на отражението на Емили в огледалото. — Ами Айрис?

— Няма проблем — увери я Емили. — Искях да съм сигурна, че никой няма да ни чуе. Току-що узнах, че Али е имала специален приятел — някой извън Убежището. Двамата се срещнали след като е била изписана, веднага след ареста на Иън. На едно дърво в парка Кеплър Крийк е изрязан надпис *Аз обичам Али Д.* и дата от миналата година.

— Парка Кеплър? — Спенсър се облегна на умивалника. — Това е почти в Делауеър.

Емили загриза палеца си.

— Знам. Може би приятелят ѝ е оттам. Али каза, че той е най-добрият ѝ приятел. Ами ако той ѝ помага?

Спенсър се замисли за онова, което ѝ беше казал Чейс за Били Форд: служителят на интернет компанията, който бе подхвърлил снимките в лаптопа му, също е бил момче.

— Тя не ти ли каза името му?

— Не. Но може би той ни е мразел също толкова силно, колкото и Али. Може да е бил ядосан, че сме вкарали Истинската Али в Убежището, а сме освободили Кортни. По всичко личи, че търсим момче, нали?

— Възможно е да е Джейсън — каза Спенсър. — Или Уайлдън. Или... чакай малко. — Тя изскочи навън, изтича нагоре по стълбите и грабна навития на руло списък, който бяха направили в паник-стаята; беше го скрила в една кутия под леглото си. Разви го върху умивалника и задраска имената на момичетата. Следващи в списъка бяха Джейсън и Уайлдън.

— Ако някой е бил ядосан, че Али е затворена в Убежището, то той трябва да я е познавал *отпреди* размяната с Кортни, нали? — промърмори Емили, докато гледаше списъка. — Джейсън очевидно отговаря на профила, но не мога да си го представя да убива заради нея.

— А аз си мисля същото за Уайлдън — промърмори Спенсър. — Той страстно мразеше Али — а и представяйки се за А., тя доста го унизи с онези амишки истории миналата година. — А. беше изпратил Емили на едно безплодно търсене сред амишите, където тя бе разкрила произхода на Уайлдън.

Емили кимна.

— Това определено беше нещо, което той не искаше да се разчува. Ако Уайлдън е помощникът на Али, не знам как ѝ е позволил да го стори.

Спенсър сложи една въпросителна до името на Джейсън и задраска Уайлдън. Двете момичета отново погледнаха към списъка.
Греъм. Ноъл.

Спенсър се взря в бледото отражение на Емили в огледалото.

— Напоследък разговаряла ли си с Ариа? — попита тихо тя.

— Тя не отговаря на обажданията ми. — Емили преглътна тежко. — Мисля, че е ядосана, защото ѝ зададохме толкова много въпроси за Ноъл.

— И на мен изобщо не ми е приятно — промълви Спенсър. — Но... — Тя замълча замислено. През последните няколко дни беше преровила всичките си спомени за Ноъл и се бяха появили някои доста притеснителни подробности. Като например как в деня след блъскането на Табита момичетата се бяха събрали в стаята на Спенсър, за да обсъдят какво да правят. Докато се тюхкаха, Спенсър чу някакви звуци от коридора. Тя надникна през шпионката и видя Ноъл да стои пред вратата, загледан в екрана на телефона си. Тя отвори рязко и го погледна.

— Мога ли да ти помогна?

— О! — Ноъл изглеждаше изненадан. — Просто исках да проверя дали Ариа е тук. Искам да я заведа на закуска.

Ариа беше изтичала при него и разговорът им беше приключил. Спенсър не се беше замисляла върху това — просто се радваше, че Ноъл не е чул нищо. Ами ако беше чул? Ами ако вече знаеше за какво говореха, защото предишната вечер е бил там?

— А с твоето търсене какво става? — прошепна Емили. — Откри ли вече нещо?

Спенсър се изпъна.

— Ами, ако Али наистина се е измъкнала от къщата след експлозията, възможно е да открием сестрата, която е наела, за да лекува изгарянията ѝ. Опитвам се да науча къде живее сестрата и какво знае.

— Леле. — В гласа на Емили прозвуча възхищение. — Как успя да разбереш всичко това?

— Ами, нали знаеш. — Спенсър нервно сгъваше и разгъваше една кърпа за ръце. В ушите ѝ вече прозвучаха думите на Емили, когато ѝ кажеше, че си кореспондира с един блогър, който поддържа сайт за конспирации: *Да не си се побъркала? Това е опасно!*

— Смяташ ли, че Али знае, че сме по петите ѝ? — прошепна Емили.

Спенсър взе една ароматна свещ, след което я върна на мястото ѝ.

— Надявам се, че не.

Емили погледна часовника си.

— По-добре да се връщам при Айрис преди да е решила да подкара колата без мен. Но поне постигаме някакъв напредък.

— Просто не трябва да се отказваме — каза Спенсър.

Тя изпрати Емили до вратата. Когато отново заключи, в коридора отекна издайническият сигнал на месинджъра. Тя бързо изтича в кабинета на майка си. Екранът проблясваше. Чейс ѝ беше отговорил.

Добре, Бритни. Да се видим. След час, в музея Мютер.

— Да! — извика Спенсър и изключи месинджъра. После излетя от кухнята, ухилена до уши. Амилия ѝ се подсмихна.

— Защо си толкова щастлива?

— Заради нищо — сопна ѝ се Спенсър, отдалечавайки се по коридора. Но походката ѝ беше танцувална и хиляди пеперуди пърхаха в стомаха ѝ. Добре де, може би беше щастлива, че ще се срещне с Чейс.

Само мъничко.

* * *

Четирийсет и пет минути по-късно Спенсър плати на паркометъра на Двайсет и първа улица и тръгна към тухлената сграда. „МУЗЕЙ МЮТЕР ЗА МЕДИЦИНСКИ СТРАННОСТИ“, пишеше на старомодната табела, закачена на пилон. Спенсър го беше посетила веднъж, две години по-рано, по време на едно училищно пътуване, и едва не повърна няколко пъти. Мястото не само миришеше противно на формалдехид, а и един от експонатите представляваше голям шкаф с чекмеджета, пълни с предмети, погълцани от хора. Имаше и човешки храносмилателен тракт, съхранен в голям буркан. Не си падаше по такива неща.

Тя наметна руса перука тип Бритни Спийрс на главата си — беше ѝ се сторило подходящо — и си сложи слънчеви очила Рей Бан. Макар служителите в музея да я гледаха така, сякаш беше луда, тя си плати входа и влезе с високо вдигната глава.

Музеят представляваше една голяма зала с витрини покрай стените. Двама души гледаха висящите скелети. Една възрастна жена

оглеждаше най-дългото в света черво. Повече от ясно беше, че А. не е тук, но Чейс? Спенсър погледна към един изгърбен, развратно изглеждащ чичко, който се хилеше на препарираниите сиамски близнаци, и стомахът ѝ се сви.

— Тъъ, здрасти?

Тя подскочи и се обърна. До пазача беше застанал висок младеж с разрошена кестенява коса, квадратна челюст, широки рамене и дълги крайници. Той свали слънчевите си очила, разкривайки пронизващи зелени очи.

— Аз съм Чейс — каза той. — Ти си...?

Спенсър тръгна като замаяна към него. Чейс имаше гъсти, изразителни вежди. Тялото му беше силно и стегнато под тениската и камуфлажните панталони. А когато ѝ се усмихна, цялото му лице грейна.

— 3-здрасти — рече тя с треперещ глас, когато се приближи до него; чувстваше се абсурдно с перуката и слънчевите очила. — Аз съм, тъъ, Бритни. — Тя посочи перуката си и се усмихна.

— Радвам се да се запознаем. — Чейс протегна ръка и разтърси нейната.

— И аз се радвам — отвърна Спенсър. Ръката ѝ беше настръхнала от докосването му.

Няколко секунди двамата се гледаха мълчаливо. Спенсър се радваше, че беше облякла копринена минирокля, която разкриваше дългите ѝ крака. Не можеше да откъсне поглед от бицепсите на Чейс. Той изглеждаше като онзи тип момчета, които могат да я вдигнат и да я завъртят около главата си, без дори да се изпотят.

След това той се усмихна. Спенсър се изкиска нервно в отговор.

— Съжалявам. Просто обикновено не се запознавам с хората по този начин — призна си Чейс.

— Знам. Аз също — рече Спенсър.

Той седна на пейката близо до сувенирния магазин, без да сваля очи от нея, сякаш тя беше най-интересното нещо в залата — може би в света. Когато телефонът му изжува, Спенсър се усмихна смутено и отстъпи встрани. Чейс погледна към екрана. Потрепна и веднага започна да пише нещо.

— Извинявай — промърмори тон, прикривайки екрана с ръка. — Само секунда.

— Няма проблем — отвърна Спенсър. — Спешен конспиративен случай?

— Нещо такова — промърмори Чейс.

Той пхна телефона си в джоба и отново се обърна към нея, оглеждайки я от русата перука до заострените обувки Лефльор Рандал. След миг докосна сребърната гривна на ръката ѝ.

— Много е красива.

— О, благодаря. — Спенсър я завъртя около китката си. — Мама ми я подари. Купи ми я от „Пендъргаст“.

— На Уолнът? — попита Чейс. — И аз купувах оттам разни неща на приятелката ми.

Спенсър го погледна.

— Сегашната приятелка?

— Не. — Спенсър обви коленете си с ръце. — Това приключи преди доста време. Преди, хм, историята с преследвача.

Спенсър бързо кимна. Съдейки по изражението на лицето му, той не обичаше да говори за това. Но Спенсър не можеше да го вини за това; и тя не обичаше да говори за нещата, които ѝ беше причинила Али.

— Ами ти? — попита Чейс. — Срещаш ли се с някой?

Спенсър заби поглед в краката си.

— Имаше някой, но...

Изведнъж цялата история с Рифър се изля от устата ѝ. Докато му разказваше, тя осъзна, че всъщност Рифър не ѝ липсва чак толкова, както преди няколко дни. Имаше толкова много други неща, за които да мисли.

— Доста гадно — призна Чейс, след като тя приключи. — Трябва да е голям идиот, за да изпусне някой като теб, госпожице Спийрс.

Спенсър уви кичур изкуствена коса около пръста си.

— Знаеш ли, най-лошото бе, че го направи две седмици преди абитуриентския бал. Сега няма кого да покани за кавалер. Ще трябва да отида сама, а това е много депресиращо.

— Какъв смотаняк — каза Чейс, намествайки се на пейката. Когато Спенсър вдигна глава, той се усмихваше обнадеждено. Внезапно ѝ хрумна нещо. Дали да не покани Чейс за кавалер? Щеше да изглежда страхотно в смокинг. Но не, това беше пълна лудост. Та те почти не се познаваха.

Бззт, обади се отново телефонът на Чейс. Този път той стана и се отдалечи на няколко крачки, преди да погледне екрана и да напише отговора.

Когато приключи, той отново беше придобил сериозен вид и бръкна в джоба си.

— Както и да е. Нося снимките, които поиска да видиш.

Той ѝ подаде три гланцирани фотографии. Това бяха кадри от живота на Истинската Али, предположи тя. Първата снимка показваше русокоси близначки на около пет години. И двете бяха облечени с пурпурни гащеризони, имаха розови панделки в косите и се усмихваха. В лицата и на двете Спенсър откри намек за бъдещата Али. Беше невъзможно да познае коя е.

— Мисля, че това е от времето, когато са живели в Кънектикът — обясни Чейс. — Няма особена връзка със случая, просто показват, че близначките невинаги са се мразили. — Той изсумтя. — Не са били наред, нали? Но пък и родителите им очевидно не са стрували. Кой не би забелязал, че дъщерите му са си разменили местата?

— Вярно — промърмори Спенсър, чудейки се какво би казал Чейс, ако знаеше, че те са ѝ полусестри.

Тя премина на следващата снимка и зяпна пред познатата картина. Две руси момичета стояха в задния двор на къщата на семейство Дилорентис в Роузууд. Али — или може би Кортни? — гледаше в обектива, а втората блондинка, която някога бяха сметнали за Наоми Циглър, гледаше встрани. До тях стоеше невинно изглеждащата Джена Кавана, с изражение на хваната в капан. Спенсър беше виждала тази снимка и преди: Истинската Али, представяйки се като А., я беше изпратила на Емили заедно с бележка, в която пишеше: *На едно от тези неща не му е тук мястото. Разгадай бързо кое е... иначе...* Така и не бяха успели да разберат защо Али я беше изпратила на Емили. Сигурно за да натопи Джена — тя беше умряла скоро след това, може би защото знаеше твърде много неща.

Спенсър вдигна глава.

— Смяташ ли да ги качиш в блога?

Чейс поклати глава.

— Няма да кача нищо, докато не събера още доказателства.

— Ще ми се да знаех кой ти ги е изпратил. Бяха ли придружени от бележка? Нещо?

Чейс сви рамене.

— Просто се появиха.

Спенсър потрепери. Дали не ги беше изпратила Истинската Али? Само че защо? За да ги подразни? Да им покаже колко неуловима и неуязвима беше?

Тя погледна последната снимка. На нея Али гледаше в обектива. Тя изглеждаше по-голяма, почти колкото момичето, което бяха срещнали предишната година, и беше облечена в бяла пижама. Намираше се в дневната на Убежището — Спенсър разпозна изрязаните от гланцови блокчета фигурки, залепени на стената. До нея стоеше още някой, но вдигнатата ръка на Али скриваше лицето му. Дали беше някой друг пациент? Приятелят ѝ? Помощникът А.?

Телефонът на Чейс отново се обади. Той написа отговор, после го прибра.

— Съжалявам, но трябва да вървя.

— Вече? — изгърси тя.

Чейс като че ли се изненада от реакцията ѝ.

— Н-има искаш да се видим отново? — попита той с надежда в гласа.

Спенсър бързо кимна, но се почувства като отчаяна идиотка.

— За да поговорим за Али, имам предвид. Имаш някои доста добри идеи.

За части от секундата Чейс като че ли изглеждаше разочарован, но след това се усмихна.

— Определено — отвърна той. — Това би ми харесало... много. — Той протегна ръка, за да се ръкува със Спенсър, но тя го придърпа към себе си и го прегърна. Той миришеше на кожа и цитрусов дезодорант. Трябваше да положи големи усилия, за да не прокара пръсти през косата му.

Чейс се отдръпна от нея, огледа я отново и я погали с палец по бузата. Тя настръхна.

— Може би следващият път ще ми кажеш коя си, Бритни — подразни я той. След това се обърна и излезе от музея.

Спенсър го последва от разстояние, като го гледаше как се отдалечава по една странична уличка и свива към пазара. След като се изгуби от погледа ѝ, тя се облегна на стената на сградата и направо се разтопи от удоволствие. Това беше *невероятно*.

От другата страна на улицата се разнесе звук. Спенсър подскочи, внезапно застанала нащрек. Една празна кутийка от диетична кола се търкулна под близката кола. На прозореца на паркирания вдясно ван се появи лице, но когато тя се обърна, за да го види, там нямаше никой.

Когато след това телефонът ѝ изпиука, тя почти го беше очаквала. Но звукът дойде от стария ѝ телефон — беше получила писмо в училищната си поща. Макар да не беше от А., Спенсър се сепна, щом видя думите.

Спенсър, искам да ти задам още няколко въпроса. Ще дойда утре да поговорим. У вас, в четири следобед. Моля те, потвърди получаването на това съобщение.

Джасмин Фуджи.

Пръстът на Спенсър увисна колебливо над бутона за отговор. Но след това, преглъщайки буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ, тя натисна бутона за изтриване.

17. И ПОБЕДИТЕЛЯТ Е...

В сряда сутринта, само три дни преди бала, всички ученици от горните класове на „Роузууд дей“ се събраха в салона. Момичетата пишеха съобщения на телефоните си или играеха „Растения срещу зомбита“, а група ученици от театралната труппа разиграваха дуел от „Макбет“, който бяха представили на училищна сцена предишния месец. Над сцената имаше голям банер с надпис „КРАЛ И КРАЛИЦА НА БАЛА“. На масата чакаха две позлатени и обсипани с фалшиви скъпоценни камъни корони, които бяха украсявали главите на кралете и кралиците от отминалите години. На сцената бяха облежани и два кралски скиптъра, които кралят и кралицата носеха на бала. Сутринта се беше провело гласуването и гласовете бяха преброени веднага. Сега трябваше да обявят победителите.

Хана седеше заедно с останалите кандидати на сцената, а сърцето ѝ биеше като полудяло. Тя огледа пълния салон. Къде, по дяволите, беше Майк? Той не би пропуснал това събиране, нали? Хана го беше видяла сутринта, преди първия час, така че беше сигурна, че не е болен.

Тя погледна към Чейси Бледсоу, която седеше през два стола от нея. Чейси не спираше да се взира в тълпата, като раздаваше грациозни, изпълнени с надежда усмивки наляво и надясно. След това тя се обърна към Хана и очите ѝ грейнаха.

— Вълнуваш ли се? — попита тя, а гласът ѝ леко потрепери.

Хана кимна в отговор. Тя беше твърде притеснена и надъхана, за да говори. Всичките дни, в които не беше провеждала кампания, ѝ тежаха като камък на гърдите. Ами ако Чейси *спечели*? Щеше ли да успее да го преживее?

Ноъл, който седеше до Хана, преплете пръсти на тила си и се прозя шумно. Хана се обърна към него.

— *Ти* изобщо не ми изглеждаш нервен.

Ноъл сви рамене.

— Тези неща не са важни за момчетата. — После лицето му стана сериозно. — Хей, според теб какво става с Ариа?

Хана примигна.

— Какво имаш предвид?

— Държи се... странно. — Той отупа ръкава на училищното си сако. — Помислих си, че ще се зарадва, като я изберат за отговорник по декора, а тя като че ли се ядоса, че съм я записал в конкурса.

Хана се облегна назад.

— *Tu* си я записал? — Ариа не им беше споменала за това.

Ноъл кимна.

— Казвала ли е защо не иска да участва?

Хана огледа маникюра си, избягвайки погледа му.

— Може би просто е зарината в работа.

— И тя така каза, но според мен има друга причина. — Ноъл погледна към тълпата. — Държи се по същия начин, както когато се върнахме от Исландия.

При тези думи цялото тяло на Хана се вцепени. Какво се опитваше да ѝ каже той? Спенсър и Емили подкрепяха теорията, че помощникът на Али е момче, и тя се беше съгласила. Добре, *Ноъл* беше момче. Момче, което вече знаеше твърде много, заради отношенията си с Ариа. На какво ли беше способен?

С всеки изминал ден в главата ѝ се появяваха все повече странни спомени за него. В шести клас, след като Скот Чин беше намекнал, че нещата между Ноъл и Али са се сторешили, Хана се беше вманиачила да ги следи. През втората седмица след началото на учебната година, докато беше в час по музика, тя погледна през прозореца и видя две глави, които се отдалечаваха към площадката. Едната беше на Али, а другата на Ноъл.

Тя помоли да отиде до тоалетната и се измъкна навън. Какво ли ще направят, когато се целунат? Дали ще затворят очи или ще ги държат отворени? Какво ще правят ръцете им? Когато — *ако* — Хана целунеше момче, тя искаше да е подготвена.

Но когато се изкачи на хълма до площадката, те седяха и се поклащаха на люлките. Главата на Али беше наведена, а Ноъл беше отпуснал длан върху гърба ѝ. След миг Хана осъзна, че момичето плаче. Това ѝ подейства още по-шокиращо, отколкото ако ги беше

видяла да се целуват — тя предполагаше, че Али не е проронила и една сълза през живота си.

— Не мога да повярвам, че това се случва — чу Хана гласа на Али.

— Всичко ще бъде наред — отвърна Ноъл. — Гарантирам ти.

Тогава Хана нямаше представа за какво говорят. Ами ако имаше някаква връзка с близначката ѝ? Кортни, Тяхната Али, все още беше в „Радли“, но размяната стана само няколко дни по-късно. Може би Али беше разбрала, че Кортни се връща. Може би се притесняваше. И може би беше споделила всичко с Ноъл.

И може би той беше обещал да ѝ помогне — по всеки възможен начин.

Всички в салона започнаха да ръкопляскаат, когато на подиума излезе директорът Апълтън. Хана примигна и се откъсна от спомените. Момичетата от комитета излязоха след него. Ариа вървеше последна и изглеждаше нервна, странна и не на място сред клонингите с лъскави коси, блестящи устни и чанти на Тори Бърч. Хана се опита да улови погледа ѝ, но Ариа не гледаше към нея.

Апълтън взе микрофона.

— Време е да обявим нашите крал и кралица.

Сърцето на Хана заблъска в гърдите ѝ. Тя отново се огледа за Майк, но не можа да открие чернокосата му глава.

Апълтън извади лъскав бял плик от вътрешния джоб на блейзъра си и го разряза с нокът. После внимателно разгъна листчето и няколко секунди наглася очилата си. *Хайде, казвай го!*, искаше да изкрещи Хана.

— Първо, нашият крал на бала. — Апълтън нагласи микрофона и от тонколоните се разнесе скърцане. — Победител е... Ноъл Кан!

Всички се развикаха радостно. Ноъл се изправи и отиде до подиума, раздавайки на всички усмивки от типа „аз съм готин и го знам“. Хана погледна към Ариа. Тя ръкопляскаше, но в изражението на лицето ѝ имаше нещо. Хана отново се сети как Ариа не им беше казала, че Ноъл я е включил в конкурса. Ами ако това не беше единственото нещо, което не им беше казала?

След като короната беше поставена на главата на Ноъл и ръкоплясканията утихнаха, Апълтън отново се изправи пред учениците.

— А сега името, което всички очакват — на нашата кралица на бала. — Той присви очи под ярката светлина от лампите. — Победителка е...

Силната светлина палеше челото на Хана. По тила ѝ изби пот. Тя погледна към тълпата. Очите на всички бяха вперени в подиума. Внезапно главата ѝ се напълни с милион мисли и нито една от тях нямаше нищо общо с А: Дали изглежда изчервена и нервна, или спокойна и великолепна? Ами ако спечелеше? Ами ако *изгубеше*?

— Хана Мерин!

Хана притисна длан към устата си, за да попречи на възторжения писък. Публиката заръкопляска гръмотевично. Когато се изправи, за да се ръкува с Апълтън, краката ѝ трепереха. Внезапно една ръка сграбчи нейната.

— Поздравления — разнесе се нечий глас. — Ти ще си идеалната кралица.

Очите на Чейси бяха навлажнени, но на лицето ѝ грееше широка усмивка, сякаш всъщност се радваше за Хана.

— Б-благодаря — заекна Хана, хваната неподготвена. Повечето подгласнички говореха глупости за победителката. Това практически си беше задължително.

Тя се обърна и тръгна към подиума. Разнесе се щракване и стотици синьо-бели балони се откъснаха от мрежата на тавана и се изсипаха върху главата ѝ. Тя започна да ги отблъсква със смях. Тълпата изрева. Момичетата от комитета се усмихваха. Ариа се приближи до Хана и я прегърна.

Когато Хана се обърна и прие короната, скиптъра и дори малко наметало от изкуствена синя кожа, всичките проблеми се изпариха от главата ѝ. За една сияйна, брилянтна секунда тя беше само кралицата на бала и нищо друго — не пазителката на тайни, не жертвата, не натопената убийца. А. не можеше да я докосне. Животът ѝ беше обикновен, красив и абсолютно перфектен.

Събранието се разпусна и Хана тръгна надолу към стотиците хора, които я поздравяваха. Когато някой я хвана за ръката в дъното на залата, тя предположи, че това е просто поредният човек, който иска да я поздрави. Жената в тъмносин костюм ѝ се намръщи и я погледна със стоманените си очи. Писъкът замръзна в гърлото на Хана. Агент Фуджи.

— Поздравления, Хана — рече спокойно жената. — Не исках да развалям момента, но трябва да ти задам още няколко въпроса, а ти си трудно откриваема. Имаш ли нещо против да мина през дома ти утре следобед, около четири и половина?

Долната устна на Хана затрепери. Защо ще иска Фуджи отново да говори с нея?

— У-утре след училище сигурно ще трябва да се занимавам с разни бални неща.

— Сигурна съм, че ще те пуснат. Обещавам, че ще отнеме само няколко минути. — Устните на агент Фуджи се разтеглиха в странна усмивка. — Освен това нали предпочиташ да се отървеш от всичко това преди бала? — Тя повдигна нагоре каишката на куфарчето си и кимна на Хана. — До утре, тогава.

След което си тръгна. Хана я изпрати с поглед и разтуптяно сърце. Внезапно ѝ хрумна нещо: агент Фуджи щеше да я посети у дома ѝ... но не беше казала кой дом. Достатъчно беше само да се скрие в мола за няколко часа. В която и къща да я потърсеше Фуджи, Хана можеше да каже, че се е намирала в другата.

Страхотна идея. Настроението на Хана отново се оправи и тя тръгна подскачайки по коридора. В този момент осъзна: кралиците не подскачат, те се носят. И тя се понесе.

По-късно същия следобед Хана продължаваше да се носи. Този път, обаче, по коридора на клиниката, стиснала в ръка тубичка „Мистър Клийн“.

— Аз съм кралицата на бала — пропя тя, спирайки в средата на коридора, за да направи пирует. Замисли се за поощрителните награди, които бяха получавали досегашните кралици. Предишната година снимката на Анджелика Андерсън беше публикувана в секцията за стил и мода на „Филаделфия Сентинъл“. Вестникът дори направи интервю с нея за роклята ѝ и за това как е прекарала деня преди бала, сякаш тя беше голямата победителка в нощта на Оскарите.

Тя надникна в стаята на Грѐм. Днес той спеше толкова безшумно, че изглеждаше почти като мъртъв. Но дори това не успя да развали настроението ѝ.

— Някой май се радва много, че се грижи за подлогите.

Хана се обърна. Кайла лежеше в леглото си на същото място в коридора, където я беше видяла предишния ден. Лицето ѝ беше с нови превръзки и тя си беше свалила чорапите, разкривайки лакираните си в коралов цвят нокти. В лятото, преди Мона да се превърне в А., тя се беше вманиачила по същия цвят лак.

— Здравсти! — рече ведро Хана, изненадана и доволна от това, че момичето се радва да я види. — Току-що получих най-добрата новина от училище. — Тя седна на металния стол до леглото на Кайла. — Избраха ме за кралица на бала!

— Сериозно ли? — изписка Кайла. Тя посегна към ръката на Хана и този път тя ѝ позволи да я задържи. — Това е страхотно!

— Знаем — възкликна Хана.

— Обзалагам се, че имаш и много готин кавалер, а? — попита Кайла, надигайки се леко от леглото. — Каква си късметлийка.

Хана се изчерви.

— Отивам с приятеля ми. И да, той е доста готин.

Кайла изписка.

— Хайде, кажи си! Как изглежда той? От колко време излизате? Искам да знам *всичко*!

Хана отново се почувства поласкана от показания интерес.

— Точно сега всъщност съм му малко сърдита — призна тя. — Той пропусна събирането, на което беше обявена победата ми. Ще се наложи да ми прави масаж на гърба часове наред, за да ми се реваншира.

Кайла цъкна с език.

— Ти заслужаваш много повече.

— Знаем. — Хана завъртя очи. — Но обикновено той е страхотен и...

Някой я тупна по рамото и тя млъкна.

— Госпожице Мерин? — Беше Кели. — Търсят те по телефона на рецепцията.

Хана се намръщи. Единствените хора, които знаеха, че е тук, бяха родителите ѝ. Тя погледна към Кайла.

— Ей сега се връщам.

— Няма да мърдам никъде — пропя Кайла.

Слушалката я чакаше на бюрото.

— Ало? — рече притеснено Хана, чудейки се защо родителите ѝ я проверяват.

— Ето къде си била, значи — прогърмя от другия край гласът на Майк.

Кръвта на Хана се смрази.

— Оу! — пропя тя след миг. — Здравсти, Майк! Какво става?

— Става това, че ме лъжеш. Не си вършила разни услуги на майка си, нито си ходила на фризьор. Била си в клиниката за изгаряния. — Гласът му звучеше рязко и обвинително.

Хана уви кабела на телефона около врата си. Острата миризма на белина, която използваша, за да чистят пода, опари носа ѝ. Как беше успял Майк да разбере, че се намира в клиниката? Да не би А. да се беше свързал с него? Но в това нямаше никакъв смисъл — А. също не знаеше. Нали? Тя не беше получила ни едно съобщение.

— Отишла си, за да бъдеш с Шон, нали? — каза Майк, когато тя не му отговори. — Не мога да разбера. Какво виждаш в него? Той дори не се държеше добре с теб.

Хана се отпусна в коженото кресло до рецепцията.

— Чакай малко, ти си мислиш, че съм с Шон? — прошепна тя. — Как изобщо можа да ти хрумне?

Майк се изсмя.

— Тогава защо сте разговаряли дълго? И сте се *прегръщали*?

Хана примигна, спомняйки си момента, когато Шон се опита да я утеши заради Али.

— Добре де, прегрънахме се веднъж — призна тя. — Но това си беше чисто платоничен жест. Кой ти каза какво се е случило?

— Няма значение — рече сухо Майк. — Важното е, че ме лъжеш.

— Имам добро обяснение какво търся тук — извика Хана.

— Страхотно. Бих искал да го чуя — рече настоятелно Майк.

Хана отмести поглед към кръглата алея пред клиниката. В този момент медицинската сестра, която беше сменила системата на Греъм, прекоси фоайето със свити устни.

— Не мога.

— Защо не? Да не би тайно да те лекуват от изгаряне?

— Не...

— Да не би да си правиш пластична хирургия? — гласът му прозвуча недоверчиво.

— Майк, не. Просто...

— Значи е Шон — заключи Майк. — Не виждам друга добра причина.

Хана усети, че главата започва да я боли.

— Не е Шон! Просто...

— Знаеш ли какво, Хана? — рече изморено Майк. — Не ми се води този разговор. Докато не ми дадеш добра причина, не смятам да те водя на бала.

— Господи, Майк! — извика Хана в слушалката, толкова силно, че сестрата на рецепцията я изгледа строго. — Чакай малко! Не се дръж така!

Той затвори. Хана направи няколко крачки напред-назад, изкушена да ритне бюрото, след което забеляза късче хартия, залепено за обувката ѝ. Тя се намръщи, коленичи и го вдигна. Пред очите ѝ се появи познатото ухилено лице. Али. Хана дори чу как кискането ѝ отеква във фоайето.

Тя се обърна към сестрата.

— Кой беше тук преди мен?

Жената примигна.

— Никой — отвърна тя след миг.

Сърцето на Хана заби ускорено, докато разглеждаше листчето. То всъщност представляваше онази снимка на Истинската Али, която „Филаделфия Сентинъл“ беше публикувал след завръщането ѝ в Роузууд предишната година. Някой беше нарисувал с розов флумастер корона на главата ѝ. А под брадичката ѝ пишеше:

Ти не заслужаваш короната, кучко, и го знаеш много добре. Това е истинската кралица.

А.

18.

НИКАКВИ БАЛОВЕ ЗА ТЕБ, ГОСПОЖИЦЕ ФИЙЛДС

На следващата сутрин Емили зави към вече познатия ѝ квартал Чествю. Отляво я посрещна проблясващо езерце. От дясната ѝ страна се намираха огромна беседка и градина с цветя. Днес къщите изглеждаха още по-големи, полилеите проблясваха през прозорците.

— Какво правим тук? — Айрис беше притиснала нос към стъклото като някое малко дете.

— Нали ти казах. Една от приятелките ми живее тук — промърмори Емили. — Трябва да взема от нея нещо за училище.

— Една от приятелките ти живее тук? — Айрис изглеждаше впечатлена. — Да не би баща ѝ да е Бил Гейтс или нещо такова?

Емили зави по алеята; чувстваше се зле, че не може да каже на Айрис истината. Вярно, че я лъжеше за доста неща, но откакто се бяха къпали голи в езерото, общуването с нея беше станало доста по-лесно. Дори си имаха собствена шега за старите, миризливи чехли на бащата на Емили. Но просто нямаше как да я вкара в паник-стаята, докато тя и приятелките ѝ обсъждаха отново Истинската Али и помощника ѝ.

Емили паркира до гаража.

— Ще ме изчакаш ли в колата за секунда? — попита тя Айрис. — Няма да се бавя, обещавам.

Айрис се отпусна на седалката и погледна към списанието „Ас уийкли“, което беше откраднала от „Уауа“.

— Защо просто не вземеш нужното от приятелката си в училище?

— Ами защото е болна — беше глупавият отговор на Емили.

Айрис я изгледа странно, но Емили изскочи от колата, преди момичето да успее да я попита още нещо.

Спенсър бързо я придърпа вътре и отново я поведе към сутерена. Ариа вече беше в паник-стаята и крачеше нервно напред-назад. А

Хана, която днес изглеждаше още по-гримирана и с по-засукана прическа от обикновено, седеше на дивана и гледеше тъжно Ариа.

— Значи Майк не отиде на училище с теб? Знаеш ли къде е сега? Как да говоря с него, когато не мога да използвам глупавия си телефон?

— Мацки, нямаме много време — прекъсна ги Спенсър и всички я погледнаха. — Получих ново съобщение от агент Фуджи — продължи притеснено тя, а очите ѝ шареха по мониторите. — Тя каза, че има нещо, което не ѝ казваме и искаше да разговаря с мен.

— И с мен иска да разговаря! — прошепна Хана. — Ще ѝ се обадиш ли?

— *Ти* как мислиш? — Спенсър изглеждаше ужасена. — Изтрих съобщението. Ще се престоря, че не съм го получила.

Емили седна до Хана.

— Смятате ли, че А. е казал нещо?

Спенсър седна на металния стол до мониторите.

— Не знам. Някой получавал ли е нещо от А.?

Хана колебливо вдигна ръка.

— Той ми изпрати бележка. Ставаше дума за бала, но А. я беше оставил на рецепцията в клиниката.

Спенсър се ококори.

— Значи той знае, че работиш там?

— Очевидно. — Лицето на Хана беше придобило пепеляв цвят. — Но това не означава, че знае *защо*, нали?

— Единствените бележки, които съм получавала, са онези двете, свързани с разследването на кражбата на картината — каза Ариа, сядайки на облегалката на дивана. — Което си е страшно. Подновили са разследването. Може би точно за това Фуджи иска да разговаря с нас.

Емили се размърда разтревожено.

— Може би А. се е ядосал, защото не знае новите ни номера. Може би ни наказва, като е дал някаква нова информация на Фуджи.

— И аз това се притеснявам — отвърна Спенсър. — Според вас какво е казал А. на Фуджи?

— Кой знае? — промърмори Емили.

Известно време всички мълчаха. На мониторите Емили виждаше волвото си, паркирано край тротоара. Айрис отгърна един лист от

списанието; изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да заспи.

След това Спенсър извади от чантата си списъка със заподозрените и го забодде на стената. Доста имена бяха задраскани — всичките на момичета. Името на Дарън Уайлдън беше зачертано, а до Джейсън имаше въпросителен знак. Само имената на Греъм и Ноъл не бяха белязани. Емили видя, че Ариа ги гледа. Не беше изненадана — предишната вечер Емили беше отишла у тях, за да ѝ каже, че са свили списъка само до момчетата. Ариа отвори уста, за да каже нещо, после бързо ги затвори.

— Какво? — попита Емили.

Ариа поклати глава.

— Нищо.

Емили огледа останалите и се прокашля.

— И така, някой има ли някаква идея е кого може да е срещала Али в парка Кеплър Крийк? — Предишната вечер тя беше разказала за откритието си на Хана и Ариа.

Хана поклати глава. Ариа се прокашля смутено и се извърна настрани.

— Не — отвърна тя с писклив глас.

Емили погледна към момичето, но лицето ѝ не издаваше нищо. Спенсър също я гледаше.

— *Сигурна* си ли? — притисна я тя. — Може би Ноъл е бил там?

Ариа се заигра с пружините на дивана.

— Нали казах, че съм сигурна? Ноъл не е А.

— Знам, че не искаш да го повярваш, Ариа — рече успокояващо Спенсър. — Но колкото повече неща откриваме, толкова по-голяма е увереността ни, че става дума за Ноъл.

Очите на Ариа проблеснаха.

— Открили сме само, че А. може би е момче и че Али е имала приятел. Би могъл да е всеки.

— Има и още нещо. — Спенсър завъртя химикала в ръцете си. — Оказа се, че миналата пролет някой е откраднал купчина лекарства, които се купуват с рецепта, от Бил бийч. Може да е бил човекът, който се е грижел за Али.

Ариа сбърчи нос.

— И какво? Ноъл няма никаква връзка с Бил бийч. Доколкото знам, никога не е бил там.

— Но познава Шон — посочи Спенсър. — Двата се движат в едни и същи кръгове. Може Ноъл да е накарал Шон да му даде паролата за влизане в сградата.

Ариа избухна в смях.

— За един и същи Шон ли говорим? Той никога не би го направил.

— Вярно е. — Хана пъкна ръце в джобовете на якето си. — Но, Ариа, Ноъл се държа много странно на събранието вчера. Попита ме какво ти става. Изведнъж спомена Исландия. Защо му е да го прави?

Ариа сви устни.

— Това *наистина* е странно — призна тя. Но след това яростно тръсна глава. — И все пак то не означава нищо. Попитах Ноъл дали е усетил, че „Кортни“, която се върна, не е същата като преди и той наистина се разстрои. В никакъв случай няма да го попитам дали през зимната ваканция е направил малка екскурзия до Исландия, за да убие Олаф. След това почти не сме разговаряли. Не разбирате ли, момичета? А. иска да подозираме Ноъл. Исква да разруши онова, което имам с него. След като скъсаме, ще се разбере, че не е бил Ноъл и А. отново ще спечели.

— Ако това се случи, можеш да ни обвиниш за всичко — отвърна Спенсър. — Ще направим всичко възможно, за да ви сдобрим, чуваш ли? Но те моля да поровиш още малко.

— Никой от нас не иска да е Ноъл — додаде Емили. — Ние не сме срещу вас.

Ариа се надигна от дивана. Очите ѝ проблясваха със студен огън.

— Добре — рече мрачно тя. — Ще видя какво мога да направя. Но няма да открия нищо, повярвайте ми.

После се обърна рязко, хвана дръжката на вратата и излезе от паник-стаята. Емили чу стъпките ѝ по стъпалата и почувства как я изпълва жал. Последното нещо, което искаше, е приятелството им да се развали. Ами ако Ариа беше права — ако подозирането на Ноъл и съсипването на всичко беше просто част от плана на А.?

В този миг Спенсър докосна ръката ѝ.

— Опитай се да измъкнеш още нещо от Айрис, става ли?

Емили кимна.

— Ще опитам.

След това излезе от къщата, прекоси алеята и се качи в колата си. За щастие Айрис продължаваше да седи вътре и да разглежда списанието. Емили пъкна ключа в стартера и запали двигателя.

— Как е болната ти приятелка? — попита Айрис, без да вдигне очи от списанието.

— Какво? — Емили рязко се обърна към нея. След това си спомни какво я беше излъгала. — О. Ами много по-добре е.

Айрис затвори списанието и погледна многозначително Емили.

— Боже, Емили. Ако ще ме лъжеш, поне се постарай повечко.

— Не те лъжа — отвърна бързо Емили.

Айрис изчака секунда. След като Емили не каза нищо повече, тя подхвърли в скута ѝ телефона, който стоеше на централната конзола.

— Това изпиука, докато ти беше навън — рече вдървено тя.

Емили усети как кръвта ѝ се смразява. Погледна към екрана. За нея имаше ново съобщение в Туитър. Когато прочете думите, тя зяпна. „МАКАР ЧЕ НЕ МОГА ДА СЪМ С ТЕБ ТЯЛОМ, ЩЕ БЪДА ДУХОМ — беше написал някой с непознат никнейм. — ЩЕ ТИ ИЗПРАТЯ ТАЙНО ПОСЛАНИЕ, ЛЮБОВ МОЯ, БЪДИ ГОТОВА КЪМ ДЕСЕТ ВЕЧЕРТА“.

— Това да не е от момичето, по което си падаш? — попита Айрис, която продължаваше да гледа напред.

Емили знаеше, че трябва да е раздразнена заради това, че Айрис си вре носа в нейните дела, но беше толкова радостна, че реши да ѝ прости.

— Така мисля! — изписка тя. — С нетърпение очаквам бала!

Айрис се обърна и погледна Емили. Веждите ѝ се сбърчиха.

— Кой казва, че ще отидеш на бала? — Тя вирна брадичката си. — Ако искаш още отговори от мен, значи ще спазваме *моя* план. *Моя* списък. Никакви балове за теб, Пепеляшке.

Емили примигна.

— Но... помислих си, че може... искам да кажа, това е важно! Мислех си, че ще разбереш. Нали се сещаш, като приятелка. — И веднага, щом произнесе думите, тя разбра, че говори напълно искрено. По някакъв странен начин двете бяха станали приятелки.

Айрис скръсти ръце на гърдите си, изглеждайки наранена.

— Приятелите не се лъжат, Емили.

Емили я погледна. Айрис изглеждаше наистина разстроена — и то заради някаква малка лъжа. Но пък може би за нея изобщо не беше малка. Емили внезапно се замисли колко ли приятели може да има някой като Айрис в Убежището. Едва ли са много.

Тя отвори уста; искаше ѝ се да може да каже на Айрис истината, но в този миг реалността се стовари върху нея. Тя преглътна мисълта и погледна през предното стъкло.

— Добре — рече тихо тя. — Значи продължаваме с твоя списък.

19.

АРИА СЕ РАЗКРИВА

Същия ден след училище Ариа се изкачи по стъпалата в дома си, понесла лакирания поднос, който баща ѝ беше донесъл от пътуването си до Китай. Върху него имаше две чинии с пържени пролетни рулца с тофу, които беше приготвила специално за себе си и Ноъл. Беше гарнирала всяка чиния с босилек, зелен лук, соев сос и дори две червени рози, които беше отмъкнала от вазата в кухнята. Приятелят на Ила, художник на име Франсис, който беше заминал на едномесечна командировка в Берлин, ѝ ги беше изпратил, но пък той непрекъснато изпращаше рози, затова Ариа реши, че майка ѝ просто няма да забележи.

Тя отвори с крак вратата към стаята си и откри Ноъл, проснат на леглото ѝ, да чете списание „*ESPN*“.

— Вечерята е готова — пропя тя с фалшив френски акцент. — Мисля, че дори успех да направя рулцата както трябва. — Дватамата се бяха научили да ги готвят на курса по готварство, който посещаваха заедно.

Ноъл погледна усмихнато димящата храна.

— Мирише много по-добре от онова, което направихме на курса. Да не си се упражнявала?

Ариа облегна една възглавничка на дървената табла.

— Може би малко... заради теб. — Тя докосна ръката му. — Напоследък не се виждаме често. А последният път беше много... странен.

Не ѝ беше лесно да изплюе думата. „Странен“ изобщо не можеше да опише свързания с Али разпит, на който го беше подложила. Ариа дори не осъзнаваше, доколко зависе от технологиите в общуването си.

Но може би така беше по-добре. Имаше нужда от пространство, за да прочисти съзнанието си. Макар че никога нямаше да признае пред приятелките си, в главата ѝ се въртяха няколко мисли за Ноъл, от

които не можеше да се отърве. Като например как домът на Ноъл беше пълен със семейни снимки от пикници край Кеплър Крийк — господин Кан казваше, че риболовът там е най-добър в целия щат. Ноъл беше ходил няколко пъти за риба там с братята си през зимата, пролетта и лятото. Някои от пътуванията бяха проведени, преди да се появи Истинската Али, а някои от тях след това. Той никога не канеше Ариа и тя изобщо не се сещаше за това. А може би трябваше?

Ноъл лапна едно пролетно руло и се разтопи от удоволствие.

— Дори вкусът на тофу е невероятен.

— Още една причина да ме държиш край себе си — подразни го Ариа, опитвайки се да звучи безгрижно.

— Мога да се сетя и за други причини. — Ноъл остави чинията си на таблата, сграбчи я през кръста и я придърпа върху себе си. — Единственото по-вкусно нещо от тази вечеря си ти.

Ариа се сгуши в прегръдките му. Ноъл я погали по косата и я целуна по устните. Тя затвори очи и се опита да се отпусне. Един предател не би я докосвал така. Дори най-добрият актьор в света нямаше да може да я гали с такава любов.

Пиук.

Ариа скочи в леглото. Погледна към телефона си. Той не мигаше... но екранът на Ноълския, който лежеше на бюрото на Ариа до портфейла му, присвяткуваше. Той седна и погледна екрана.

— Ха. Това не е ли международен номер? — попита той, като й го показва.

Ариа се опита да проследи дългата поредица от цифри, но преди да успее да го направи, Ноъл отвори есемеса. При нормални обстоятелства Ариа щеше да погледне встрани, но сега зърна името си в съобщението. Докато четеше думите, тя усети как настръхва.

Погледни в дрешника на Ариа. Там има нещо, което тя ще иска да ти покаже.

Ноъл изсумтя.

— Проклети спамери. Толкова са задообрили, че пече дори ни знаят имената. — Той натисна бутона за изтриване. — *Погледни в*

дрешника на Ариа — каза той с подигравателен тон, след което изимитира смеха на граф Дракула. — Какво има там?

— Нищо — изписка тя. Опитва се да си поеме дъх, но вместо това хлъцна.

Ноъл се отдръпна и я погледна.

— Сигурна ли си? — подразни я той.

Ноъл продължаваше да се смее, което накара Ариа да се почувства още по-зле.

— Да! — но гласът ѝ прозвуча високо и пискливо.

След миг Ноъл стана от леглото и тръгна към дрешника. На лицето му беше изписано същото изражение, както когато се канеше да я погъделичка.

— Да не би да е Торбалан?

— Не го отваряй. Вътре е страшна каша.

Ноъл сви рамене.

— Обзалагам се, че моят е още по-зле.

Ариа погледна към телефона на Ноъл, който лежеше на леглото с екрана нагоре. Какво трябваше да направи сега? Не можеше да му разкаже за картината. Достатъчно лошо беше, че случаят бе подновен и полицията разполагаше с нови улики и анонимно обаждане — за което Ариа беше сигурна, че е от А. Не можеше да намеси и Ноъл в това. Последното нещо, което искаше, бе да го прогони завинаги от живота си.

— Ела тук — каза тя, придърпвайки го обратно на леглото.

Тя нежно го целуна по шията, с надеждата, че това ще го разсее. Но мускулите му продължаваха да са напрегнати; той се отдръпна от нея и я изгледа напрегнато.

— Какво ти става?

— Какво имаш предвид? — Ариа го целуна по бузата. — Добре съм.

Ноъл се надигна.

— Изобщо не си добре. Напоследък не те разбирам. Ама наистина. И това започва да ме плаши. Започвам да си мисля, че си... не знам. Че не ми казваш нещо.

Сега беше ред на Ариа да се напрегне.

— Не си мисли такива неща — изписка тя.

Ноъл седна на леглото.

— Каквото и да е то, аз ще продължавам да те обичам. Но повече не ме лъжи. Има нещо. Мога да го усетя.

Устните на Ариа започнаха да треперят. Чувстваше се така, сякаш Ноъл можеше да види тайната ѝ, която лежеше грозна и сбръчкана в нея. Ако продължаваше да настоява, че няма нищо, той нямаше да спре да я пита... или щеше наистина да погледне в дрешника. Освен това ако му разкажеше всичко, това щеше да отслаби донякъде силата на А.; ако не го направеше, А. рано или късно щеше да разкрие на Ноъл историята с Олаф.

Тя си пое дълбоко дъх, вперила поглед в една от призмите, които висяха над прозореца, опитвайки се да успокои нервите си.

— Добре, крия нещо. Нещо, с което изобщо не се гордея.

Ноъл сви устни.

— Добре — рече той безстрашно.

Ариа се прокашля, сърцето ѝ заби ускорено.

— Причината да те попитам за целувката на Али онзи ден е... защото се чувствам виновна, заради нещо, което направих. И, тъй, ако беше казал, че ти е харесало да я целуваш — дори мъничко — това може би щеше да ме накара да се почувствам малко по-добре. — Докато се опитваше да намери подходящите думи, тя с изненада установи, че всъщност казва истината.

Ноъл се намръщи.

— Моля?

Ариа протегна ръка, за да го накара да замълчи.

— Просто ме остави да довърша. Значи, тъй, нали си спомняш Олаф от Исландия?

— Онзи с брадата? — Ноъл леко се подсмихна. — Да.

Ариа започна да трепери.

— Ами докато бях там, между нас... се случи нещо. Отдавна исках да ти кажа, но се страхувах. Но ти трябва да знаеш.

Под прозореца се разнесе бръмчене на двигател. Къщата проскърца. Ноъл рязко се обърна настрани.

— Знаех го.

— Така ли? — Ариа прехапа устни. Нима е толкова прозрачна? Или Ноъл ги беше видял?

Когато Ариа и Олаф се измъкнаха навън, вратата беше проскърцала няколко пъти, сякаш се канеше да се отвори, но остана на

мястото си. Може би Ноъл беше надникнал навън и ги беше видял. Но защо не беше изскочил в уличката, не беше ударил Олаф в лицето и не беше скъсал с Ариа още тогава? Той щеше лесно да победи исландеца. Значи може би не е разбрал онази нощ — може би А. му беше казал за това по-късно. В такъв случай защо не беше казал нищо по-рано?

Ноъл прекоси стаята и се спря до бюрото на Ариа. Облегна ръце на облегалката на стола и я погледна.

— Онзи ден ти ме обвини, че съм ти изневерявал с Али, а ти си ми изневерила *наистина*. Господи, Ариа.

Бузите на Ариа се намокриха от сълзи.

— Съжалявам. Не трябваше да го правя. Оттогава се чувствам ужасно. Обичам те, Ноъл. Бях много пияна. Това не означаваше нищо за мен.

Ноъл се усмихна подигравателно.

— И сега си разстроена, защото наистина се чувстваш зле, или защото те хванах? Винаги съм подозирал, че нещо се е случило, но се надявах... — Той замълча и прехапа устната си. След това се обърна и силно ритна кошчето за отпадъци под бюрото. То издрънча с металически звук и се търкулна към стената. Ариа ахна и отскочи назад.

След това Ноъл се обърна и грабна мобилния си телефон.

— Това е исландски номер, нали? От Олаф ли е? Все още ли поддържаш връзка с него? Дала си му *моя* номер?

— Не! — извика Ариа. — Не поддържам връзка с него. Олаф е... — Тя не можа да произнесе *изчезнал или мъртъв*. Ноъл щеше да я попита откъде знае и тогава щеше да се наложи да му покаже изрезката от вестника, която бе намерила на леглото си... или трябваше да излъже, че е проверила в Гугъл, а така щеше да изглежда сякаш наистина го харесва. Нито пък можеше да каже кой е изпратил есемеса на Ноъл — не искаше да застраши живота му.

— Не знам от кого е есемесът — призна тя. — Може да е Олаф, но аз никога не съм му давала твоя номер. Предполагам, че някой се опитва да ме накара да ти кажа истината.

— *Погледни в дрешника на Ариа. Там има нещо, което тя ще иска да ти покаже* — повтори подигравателно Ноъл. — Един скелет.

Очите на Ариа се напълниха със сълзи.

— Съжалявам. — Мразеше начина, по който той я гледаше.

— Само това ли имаш да ми кажеш, или има и друго? — попита настоятелно Ноъл.

Стомахът ѝ се сви.

— Т-това е всичко. Кълна се.

Ноъл повдигна вежди, сякаш искаше да покаже, че се съмнява в думите ѝ. След това се обърна и излезе от стаята.

— Ноъл! — извика Ариа и хукна след него.

— Трябва да вървя — рече мрачно той, докато слизаше по стълбите. Грабна ключовете си от масичката до вратата, отвори я и изскочи на верандата.

— Чакай! — извика Ариа. Когато стигна до вратата, Ноъл вече се беше качил в колата си. Фаровете светнаха и той я подкара яростно, без да си прави труда да провери дали няма някой на пътя. Светлините на стоповете му бързо изчезнаха надолу по улицата.

Ариа стоеше в студената нощ и потриваше голите си ръце. Чувстваше се така, сякаш върху гърдите ѝ се беше стоварила огромна тежест, която ѝ пречеше да си поеме дъх. В съзнанието ѝ изплуваха думите на Ноъл. *Само това ли имаш да ми кажеш?* Как трябваше да ги разбира?

В съзнанието ѝ проблесна стар спомен, избледнял и почти забравен. В деня, когато щяха да летят към дома, таксито ги откара до летището в Рейкявик. Докато се отдалечаваха от града, те подминаха голямото имение на хълма. То беше обградено от полицейски коли. На алеята стояха ченгета, виеха сирени. Ариа се сниши на седалката, но Ноъл гледаше очаровано.

— Ха — рече той с глас, подрезгавял от твърде многото пиене предишната нощ. — Какво ли е станало там? — След това погледна многозначително към Ариа.

Но той *нямаше* как да знае. *Нали?*

Тя преглътна голямата буца в гърлото си и се прибра в къщата. Стълбите скърцаха шумно, докато се изкачваше обратно към спалнята си. Тя бутна вратата и едва не избухна в сълзи при вида на двете полупълни чинии с храна на масата. Отиде до дрешника, отвори вратата, избута суичърите настрани и впери поглед в навитото на руло платно. Само да можеше да го изгори.

С крайчеца на окоето си зърна квадратния портфейл на бюрото и се вцепени. Не беше нейният, но тя го знаеше много добре. Все го и

погали с пръст гравираните букви НАК — *Ноъл Александър Кан*. Когато се гушкаха, Ноъл винаги вадеше портфейла си от задния джоб — така беше много по-удобно. Но досега никога не го беше забравял. А Ариа никога не беше ровила из него.

Недей, каза си тя. Но ръцете ѝ просто действаха сами.

Кожата на портфейла тихо изскърца, когато Ариа го отвори. Във вътрешните джобчета имаше две кредитни карти, шофьорската книжка на Ноъл, две двайсетачки и малко дребни. Ученическата му карта беше пъхната в едно задно отделение. Там имаше и пропуск за картинг пистата в Роузууд и касова бележка за кафе от „Уърдсмитс букс“.

Ариа погледна към тавана; внезапно се беше почувствала мазна и противна. Ноъл не криеше нищо. Просто А. разрушаваше всичко, както обикновено.

Но внезапно зад банкнотите тя забеляза някакъв избелял билет. На него е пурпурно мастило беше написано КИНО „ГОРАТА“. Билетът беше за филма „Спайдърмен“. Ариа се намръщи. Последният филм за Спайдърмен беше излязъл през последното лято, което тя бе прекарала в Исландия — преди предпоследната година в училище. Защо му беше на Ноъл да го пази?

Тя обърна билета. На гърба имаше избелял ръкописен текст, но Ариа успя да разчете думите.

Благодаря ти, че повярва в мен! Следващият път аз ще черпя с пуканки.

Бележката беше подписана с някаква заврънкулка. В първия момент ѝ заприлича просто на петно, но когато поднесе билета под лампата, Ариа видя, че е карикатура на момиче, което играе хоккей на трева. Ръцете ѝ стискаха здраво стика, топката летеше във въздуха. Ариа се отпусна на леглото. И преди беше виждала точно същата рисунка — на едно знаменце, което беше пъхнато в Капсулата на времето. Случайно се беше сдобила с него и оттогава го криеше в стаята си.

Знаменцето на Али.

20. УЖИЛВАНЕТО

Същия следобед Спенсър, издокарана отново с перуката си тип „Бритни“ и слънчеви очила, крачеше напред-назад пред тухлената сграда във Филадельфия, близо до река Скуукъл. Моторните лодки тръбяха със сирените си. Край нея премина един двуетажен автобус, пълен с туристи, носещи фалшиви очила на Бен Франклин и тениски с Камбаната на свободата. Току-що беше валяло и въздухът миришеше на мокър цимент и автомобилни газове. Тя провери училищната си поща по мобилния си телефон, закачайки се на нечий некодиран безжичен интернет. Беше получила ново съобщение.

Скъпа Спенсър, може би сме се разминали. Надявах се да те видя вчера у вас, но може би не си получила съобщението ми. Може ли да опитаме отново утре?

Джасмин Фуджи.

Гърлото ѝ загорча от надигналата се жлъчка. Предишния ден беше положила огромни усилия да се не се навърта край дома си около четири следобед, когато агент Фуджи беше казала, че ще намине. Беше черпила със сладолед господин Пенитисъл, майка си и Амилия в мола „Кинг Джеймс“, за да може и те да не са вкъщи, когато мине Фуджи. Но Спенсър не можеше да я избягва вечно.

— Бум! — разнесе се нечий глас. Спенсър се обърна рязко и вдигна свитите си в юмруци ръце.

— Това съм аз, Бритни! — Чейс вдигна ръце в престорен ужас, отстъпвайки назад.

— Повече не прави така. — Спенсър го удари игриво по рамото. След това го огледа внимателно. Той беше облечен с тесни дънки, затворена поло-блуза и грейка, която го правеше да изглежда суров и

як. Възможно ли беше да изглежда още *по-добре* от предишния път, когато го беше видяла? Спенсър беше във възторг, когато предишния ден беше получила от него съобщение в чата, което гласеше:

Връзката ми в аптечната верига откри адреса на Барбара Роджърс в системата им. Спрус Стрийт, номер 2560, апартамент 4Б, 4 следобед утре?

Тя погледна към тухлената сграда.

— Сега какво ще правим?

— Ще почукаме на вратата ѝ — отвърна Чейс с равен глас.

Спенсър го погледна стреснато.

— А сигурни ли сме, че живее там?

— Да проверим. — Той се изкачи по стълбището и прегледа имената под звънците, след което се намръщи. — Хм. Тук няма Роджърс.

— Може информацията да е остаряла — предположи Спенсър.
— А може и да е живяла под наем.

— Да позвъним. — Чейс протегна ръка към бутона на апартамент 4Б.

Спенсър улови ръката му.

— Чакай! Може би не трябва да ѝ казваме, че идваме.

Чейс се намръщи.

— А как иначе ще влезем в сградата?

В този момент вратата се отвори и един възрастен мъж с бяла коса излезе навън. Спенсър се опита да я хване, но тя се затвори и заключи зад гърба му. Тогава тя се обърна към мъжа.

— Тъъ, аз съм братовчедка на Барбара Роджърс. Можете ли да ме пуснете?

Мъжът погледна към перуката ѝ.

— Никога не съм чувал за нея. — После заслиза надолу по стълбите.

Спенсър и Чейс се спогледаха. Нещо ѝ подсказваше, че човекът лъже.

— Сигурен ли сте? — извика тя след него.

— Казах, че не знам нищо — извика той през рамо и буквално се хвърли в едно паркирано ауди. След секунди двигателят изръмжа и колата се отдалечи от тротоара.

Чейс слезе по стъпалата и застана до Спенсър.

— До-обре.

Тя се облегна на парапета от ковано желязо, опитвайки се да разчете отдалечаващата се регистрационна табела, но тя вече беше твърде далеч.

— Не ти ли се стори, че искаше бързо да избяга от нас? Все едно някой го е натиснал да не говори.

— Щом някой го притиска за такива неща, значи си има причина — рече Чейс. — Може би Барбара Роджърс наистина е медицинската сестра на Али. — Той отново погледна към сградата. — Да изчакаме някой друг да излезе и да хванем вратата, преди да се е затворила.

— Добра идея. — Спенсър седна на първото стъпало и се втренчи във вратата, молейки се някой да се появи. Преминаващите по главната улица коли свиреха с клаксоните си. Два гълъба се биеха за коричка хляб на тротоара. Но във фоайето не се появи никой. Колко ли време трябваше да чакат?

— Оправи ли спешния проблем от онзи ден? — попита Спенсър.

Чейс я погледна безизразно.

— Какво?

— Нали се сещаш, заради който срещата ни беше толкова кратка — напомни му Спенсър. — Да не би да се е разбрало, че Бенджамин Франклин тайно е ръководел лаборатория за амфетамини? Или че Индипендънс Хол някога е бил публичен дом? — Докато разговаряха в чата, Чейс ѝ беше разкрил някои от абсурдните митове, които обсъждаха читателите му.

— О. — Чейс погледна дланите си. — Всъщност нямаше нищо общо с блога. По-скоро беше семеен проблем. Брат ми имаше нужда от помощта ми.

Вятърът подкара по улицата няколко бледозелени листа. Едното от тях се залепи на бузата на Спенсър. Тя удържа на порива да го отмахне рязко.

— Той по-малък ли е или по-голям? — попита момичето.

— Една година по-малък — каза Чейс. — Много сме близки. Не бяхме като по-малки, но след онази случка с преследвача... — Той

замълча и придоби разсеяно изражение.

— Сигурно ви е било трудно — рече тихо тя. — Ако нямаш нищо против, би ли ми разказал какво точно се случи?

Погледът на Чейс се плъзна надясно.

— Първо аз и онова момче бяхме приятели. Но след това нещо се промени. Той ме заплаши. Опита се да ме убие. Доста ме обезобрази.

— Не виждам нищо по теб. — Спенсър си позволи да го огледа за миг.

Чейс наведе глава. След продължителна пауза отговори:

— Ами повече от белезите не са видими.

Спенсър знаеше много добре какво има предвид. И изобщо не й беше приятно да го знае. Тя гледаше пешеходците по улицата, потънала за миг в спомените си за Али.

— Знаеш ли какво му се е случило? — попита след известно време тя. — Дали е отишъл в затвора?

Чейс изглеждаше огорчен.

— Нямахме навършени осемнайсет, така че не. А и както вече казах, техните бяха тъпкани с пари. Скриха всичко от пресата, платиха на ченгетата. Той напусна училище, но след това нищо не знам.

Спенсър поклати глава.

— Това не е честно. Значи просто си остана на свобода?

Чейс кимна.

— Явно.

Той извърна глава и издаде стон, от който сърцето на Спенсър се сви. Тя докосна ръката му, изпълнена с тъга и заради преживяното от Чейс, и заради собствените си неволи. Как може някой да го измъчва? Как смее някой да измъчва *нея*?

— Знам какво е — прошепна тя. — И мен са ме преследвали.

Чейс се извърна и се намръщи.

— Така ли?

Бързо, преди да размисли, Спенсър свали перуката на Бритни и слънчевите очила.

— Аз съм Спенсър Хейстингс — каза тя. — Едно от момичетата, което Али се опита... да убие.

Чейс зяпна изненадано. За части от секундата през лицето му минаха различни изражения.

— Чудех се дали си ти — каза той след миг с толкова нежен глас, че сърцето ѝ се разтопи. — Но се страхувах да попитам. Боях се да не те уплаша.

Спенсър нахлузи отново перуката на главата си.

— Но не казвай на никого, чу ли? Аз ти се доверих. Но ако го видя в блога ти...

— Това никога няма да се случи! — каза Чейс, тръскайки глава. След това се облегна на парапета и я погледна. — Леле. Спенсър Хейстингс. Сега вече се чувствам като идиот, че ти разказах всичко за преследвача. В сравнение с онова, което си преживяла, моята история просто бледнее.

— Не, не е така — рече твърдо Спенсър. — И с двама ни се е случило едно и също нещо. Някой, на когото сме вярвали, ни е прецакал по възможно най-лошия начин. — Внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя беше говорила и с други хора за Али, беше признала какво е причинила Али на момчетата, от които се е интересувала, но не беше срещала съчувствие. Винаги се беше присмивала на израза „сродни души“, но сега, с Чейс, тя разбираше точно значението му. Само ако можеше да се види с него извън случаите, в които следят Али. Имаше чувството, че двамата могат да говорят цяла нощ, без да изчерпят темите.

Тя преглътна тежко.

— Ще дойдеш ли с мен на бала?

Чейс се сепна и примигна.

— Чакай малко. Какво?

— И двамата се нуждаем от нещо забавно. Нещо, което да ни разсее от мислите за случилото се. Можем да отидем като приятели. Няма значение като какви. И сигурно няма да можеш да кажеш на приятелките ми, че поддържаш блог за Али, и ще трябва да ми обещаеш, че няма да споменаваш нищо за нас в блога...

— Спенсър — прекъсна я Чейс. — Вече ти казах, че никога не бих го направил.

Спенсър кимна.

— Какво ще кажеш?

Сърцето ѝ биеше силно, докато го гледаше как отмята глава назад и настрани, сякаш се опитва да я огледа от различни ъгли. Колкото повече време минаваше, без да ѝ отговори, толкова по-

засрамена се чувстваше Спенсър. Това беше ужасна идея. Чейс беше завършил училище, беше твърде готин, за да ходи по разни балове.

Тогава той я улови за ръката.

— За мен ще бъде чест. Само ми кажи къде и кога и аз ще се появя в смокинг.

— Наистина ли? — Устните на Спенсър се разтегнаха в усмивка.

Чейс се намери да каже още нещо, но в този миг вратата се отвори. Едва възрастна дама със забрадена глава и една камара торби в ръцете си се опита да излезе. Чейс изтича до вратата и я задържа. Възрастната дама му се усмихна.

— Колко мило от твоя страна, скъпи.

— Няма проблем — отвърна Чейс и леко ѝ се поклони. Двамата със Спенсър се шмугнаха през вратата, преди да успее да се затвори.

Коридорът беше тъмен и миришеше на къри. На приземния етаж имаше две врати и водещи към втория етаж стъпала. Спенсър можеше да види вратата на друг апартамент, който се намираше на междуетажието. В сградата сигурно имаше още четири или пет апартамента.

Тя погледна към Чейс.

— Сега какво ще правим?

— Ще отидем до 4Б, предполагам — отвърна Чейс, поглеждайки нагоре по стълбите. След това отново се обърна към входната врата. — Ти върви нагоре, аз ще те следвам и ще пазя.

Спенсър кимна, след което се затича нагоре по стълбите, подминавайки три врати, боядисани в червено, оранжево и синьо. На друга синя врата все още висеше коледно венче, въпреки че вече беше месец май. Пред втора оранжева врата пък имаше купчина писма и списания. Когато се хвана за парапета, той се разклати. Спенсър чуваше стъпките на Чейс зад гърба си.

Когато стигнаха на най-горния етаж, под вратата на апартамент 4Б се процеждаше светлина. Спенсър преглътна, спогледа се с Чейс, който се намираше на две стъпала след нея, след което се промъкна напред и притисна ухо към вратата. Възможно ли бе медицинската сестра на Али наистина да беше вътре? Ами ако Али също беше вътре?

— Какво да правя? — прошепна тя на Чейс.

Той сви рамене. *Почукай?*, произнесе само с устни младежът.

С треперещи ръце Спенсър почука веднъж, после още веднъж. След това се послуша. Звукът на телевизора не се промени, но на нея ѝ се стори, че чу въздишка и изскърцване на пружини. От коридора се чу щракване и тя се обърна стреснато.

— Какво беше това? — прошепна тя на Чейс.

— Не знам — отвърна той шепнешком с ококорени очи. След това се отдалечи малко по коридора. Спря се пред предпоследната врата вдясно, приближи се до нея и огледа бравата. Притисна ухо към вратата, сякаш се послушваше, но изгуби равновесие, политна напред и плесна с ръка по пода, опитвайки да се подпре на нея. Спенсър прикри очите си с ръка.

— Шшт!

— Извинявай. — Чейс отскочи от вратата, сякаш очакваше отвътре да изскочи призрак.

За миг настъпи зловеща тишина. След това над главата ѝ се разнесе скърцане и тя погледна нагоре. И внезапно се разнесе силен гръм. Имаше скърцане на метал, свистене на въздух и още удряне и тракане. Спенсър отскочи назад тъкмо когато таванската врата се отвори и през нея се изсипаха множество предмети. Първо тежка закачалка, след това препарирана еленска глава със заострени рога, накрая топка за боулинг. Тя падна на пода до Спенсър и се търколи надолу по стълбите.

— Спенсър? — извика Чейс през вдигналия се прах. — Господи, добре ли си?

— Н-не знам — отвърна Спенсър, осъзнавайки, че е паднала на земята. Когато докосна лицето си, то беше хлъзгаво. Тя отдръпна ръката си — по нея имаше пот и сълзи, но не и кръв. От тавана се посипа още прах. Таванската врата се полюляваше на единствената си панта, която изглеждаше опасно разхлабена.

— Хайде — каза Чейс, който се втурна през отпадъците, уловил ръката ѝ, и я повлече след себе си по стълбите. През вратите на апартаментите надничаха глави със зяпнали уста.

— Това беше странно — рече Спенсър с треперлив глас, докато продължаваха да тичат надолу.

— Думата „странно“ бледнее пред случилото се — каза Чейс. Той погледна нагоре към стълбите. Дочу се нов силен трясък. — Като че ли е било планирано.

Спенсър потрепери. Тя си мислеше същото. Възможно беше, например, Али или помощникът ѝ да са подхвърлили този адрес на Чейс. А след това да са се промъкнали тук и да са напълнили тавана с опасни предмети. И да са нагласили вратата така, че да се отвори в подходящия момент... над главата на подходящия човек.

В главата ѝ се завъртя злобното съобщение на А.: *Аз го направих. И познайте какво? Вие сте следващите.* Може би всичко това беше капан. Може би А. беше започнал да изпълнява предупреждението си.

21. НЕОЧАКВАН ГОСТ

Хана отби в паркинга на Бил Бийч, притиснала телефона си с рамо към ухото. Майната му на правилото без технологии. Това беше спешен случай.

Включи се гласовата поща на Майк.

— Пак съм аз — рече умоляващо Хана. — Мога да ти обясня. Искам да се върнеш. Искам да отида на бала с теб. Имам нов телефон — това е номерът му. Моля те, моля те, *моля те*, обади ми се!

Тя затвори и погледна короната и скиптърта си на кралица на бала — носеше ги навсякъде със себе си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Но тя в никакъв случай *няма* да съсипе грима си! Бъдещата кралица на бала трябваше да изглежда добре, дори когато чисти урина.

Когато от чантата ѝ се разнесе звук, тя бързо бръкна вътре, молейки се да е Майк. Но беше старият ѝ телефон. Беше се вързал автоматично към безжичния интернет на Бил бийч и сваляше новото писмо от агент Фуджи. Хана изтри инстинктивно съобщението, без дори да го прочете.

Тя влетя през двукрилата врата, навлече мантията си и побутна с крак кофата по коридора към леглото на Греъм. Дръпна пердетата, без да се интересува кой я гледа. Очите на Греъм бяха затворени, но устата му мърдаше усилено. Хана притисна ухо към устните му, но от там не излизаше нито звук.

— Просто ми кажи кого си видял — изръмжа тя, изпълнена с желание да го хване и да го разтърси. Не можеха ли поне веднъж да се докопат до нещо, по дяволите? Можеха да заковат А. и да се отърват от Фуджи. Можеха да разчистят цялата тая гадост с картината в дрешника на Ариа. И тя щеше да оправи отношенията си с Майк.

Но Греъм не издаде нито звук. Хана беше толкова ядосана, че тропна с крак. Токчето ѝ изтрака шумно по балатума.

— Хана? — разнесе се нечий глас. — Всичко наред ли е?

Хана се обърна. Кайла седеше в леглото си, все още с превръзки на лицето. В скута ѝ лежаха шишенце с лак и пила.

— Всъщност не — призна си Хана.

Кайла изхъмка многозначително.

— Проблеми с момче?

Хана се приближи до нея.

— Как разбра?

— Чух те по телефона онзи ден — отвърна Кайла, свивайки рамене. — Какво е направил?

— Не иска да отиде на бала с мен — отвърна тъжно Хана. — Получи се едно огромно недоразумение и той си мисли, че го лъжа за нещо, а не е така. Такъв е идиот.

— Ами обясни му — каза Кайла.

— Не е толкова лесно — въздъхна Хана. Тя отвори уста, за да обясни на Кайла защо, но внезапно я връхлетя вълна от изтощение.

— В такъв случай това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Кайла посегна към нещо, което лежеше на малкия поднос край леглото ѝ. Подаде на Хана една малка фотография в рамка. Беше снимка на готиния санитар без риза, направена в съблекалнята. Хана се изкиска.

— Как се сдоби с нея?

— Един от чистачите го снима с телефона ми. — В гласа на Кайла прозвуча гордост. — Качих я в сайта на Кодак и ми я разпечатаха в магазина за сувенири. Но тя трябва да е в теб, Хана. Ти повече имаш нужда от повдигане на настроението.

— Благодаря, но не е нужно. — Хана огледа превръзките на Кайла и слабите ѝ ръце и крака. Почувства се абсурдно. Докъде я докара, една жертва на изгаряне да се опитва да я развесели. Нима съвсем го беше закъсала?

Тя се наведе към момичето, внезапно изпълнена с любопитство.

— Какво ти се случи?

Кайла завъртя шишенцето с лак.

— С брат ми ровехме из гаража и едно шише със сярна киселина падна от рафта... върху мен. Това чудо действа също като пламъците — направо ти изгаря кожата.

Хана потрепна.

— И цялото ти лице ли е...? — Тя замълча, чудейки се как да се изрази.

— Обезобразено? — завърши Кайла. После поклати глава. — Бузите ми са зле. И брадичката. Имам нужда от много присаждане на кожа, но не може да се направи едновременно. Не бях толкова красива като теб, но изглеждах доста добре. Дори бях популярна. Но май вече не съм, а? Когато се измъкна оттук, ще бъда като някой изрод от цирка.

Тя се опитваше да звучи надъхано и смело. Сърцето на Хана се сви. Как щяха да се отнасят към момиче като Кайла в „Роузууд дей“? Старата Хана, която беше приятелка на Али и Мона, сигурно щеше да е безпощадна. Ами момичето, в което се беше превърнала? Дали сегашната Хана беше по-добра?

Тя докосна едно голо място на ръката на Кайла.

— Чуй ме. Когато ти свалят превръзките, искам да те преобразя. Прическа, грим, кожа, бижута, мода, всичко. Много съм добра в тези неща.

Кайла издаде странен звук.

— И защо ще го правиш?

Хана се наведе към нея.

— Защото си най-якото момиче, което съм срещала от доста време. Хората трябва да го разберат. Трябва да забравят глупавите белези и присадки. Ти си Кайла и си великолепна. Разбираш ли ме?

Кайла тихо се засмя.

— Добре — рече след миг тя. — Ти си *невероятна*, Хана.

— Знам, страхотна съм — отвърна весело Хана. И наистина се чувстваше добре. С нетърпение очакваше да избере цвят за Кайла и да ѝ боядиса косата. А и кой знае? Може би белезите ѝ нямаше да са чак толкова зле. Може би бащата на Шон щеше да сътвори някакво чудо.

Телефонът ѝ се обади и я стресна толкова силно, че тя едва не падна на пода. На екрана проблясваше номерът на Майк. Тя развеселено погледна Кайла.

— Той ли е? — прошепна момичето. Хана кимна. — Ами хайде, отговори му! — извика Кайла.

Хана преглътна и се извърна настрана.

— *Благодаря* ти, че ми се обади — каза тя. После тръгна към стаята на сестрите, макар още да не беше дошло време за почивка, и седна на един от диваните. — Както вече ти казах, мога да обясня.

Истината е, че наистина се записах като доброволка в клиниката. И в момента съм там.

Майк въздъхна.

— Хана, поне измисли по-добра лъжа. Ти мразиш клиниката. Никога няма да се запишеш повторно като доброволка там.

— Истина ти казвам. — Хана улови един конец на тапицерията. — Момчето, което пострада при взрива е тук — Греъм. Има нещо, което не знаеш: точно преди експлозията той подгони Ариа към котелното. И двамата бяха там, когато бомбата избухна — Ариа извади късмет, като се измъкна цяла. Искахме да го попитаме някои неща, когато се събуди.

Тя затаи дъх, чудейки се дали Майк ще приеме полуистината... и изпълнена с надежда, че приятелките ѝ няма да я убият заради това, че го е разказала на Майк. Той си пое рязко дъх.

— Ариа никога не ми е казвала, че е била долу.

— Знам. Страхуваше се, че ще откачиш.

— Наистина ли смяташ, че е добра идея да разговаряте с това момче? Нали той е взривил бомбата? Ами ако е опасен?

— Майк, той целият е бинтован и е на системи — нищо не може да направи. Колкото до бомбата — не съм съвсем сигурна. Долу е имало още някой по това време — възможно е да е бил той. Точно това искам да попитам Греъм — ако се събуди. — Тя помълча, след което се реши да попита: — Всъщност помниш ли къде беше Ноъл, когато бомбата избухна? Сигурно се случи точно преди да започне конкурсът за таланти.

Настъпи продължително мълчание.

— Да не смяташ, че *Ноъл* е взривил котелното? — В гласа на Майк се долавяха ужасени нотки. — Какво си пила, Хана? Той ѝ е приятел!

— Нищо не смятам. Просто те питам.

Майк въздъхна.

— Ами двамата с Ноъл репетирахме номера ни един час преди началото на конкурса. Но, да. Точно преди да избухне бомбата, той каза, че трябва да се върне в стаята си. Така че, честно казано, не знам къде е бил. — От другата страна се чу звънтене. — Ноъл знае ли, че задаваш такива въпроси?

— Не, и ще съм ти много благодарна, ако не му кажеш — рече остро Хана. Сърцето ѝ биеше силно.

— И въпреки това все още не вярвам, че това е причината да си в клиниката.

Хана тропна с крак.

— Тогава попитай сестра си! Но едно нещо е сигурно: изобщо, ама *изобщо* не съм тук заради Шон. Дори не знаех, че работи тук, когато се записвах. Освен това той ходи заедно със сестра ми в Клуба на девствениците. Това стига ли ти? Ще ме заведеш ли на бала?

— Хм — отвърна Майк, все още намусено. — Ще трябва да проверя източниците ти.

Хана завъртя очи. Защо трябва да е толкова упорит?

— Между другото кой ти каза, че съм тук?

Майк се прокашля.

— Няма значение. Той просто се опитваше да бъде добър приятел.

Косъмчетата на ръцете на Хана настръхнаха. *Той?*

— Просто ми кажи кой. Няма да се сърдя.

— Хана, зарежи. Отиваме заедно на бала. Сега трябва да тръгвам. Качвам се в колата. — Чу се изщракване и връзката прекъсна.

Хана погледна към проблясващите бутони на телефона. Усети в устата си странен вкус.

В този момент някакво движение извън стаята привлече погледа ѝ. Една позната фигура мина през двукрилата врата и тръгна към изхода. Главата му беше наведена към телефона му и той говореше твърде тихо, за да може Хана да го чуе. Носеше тесни, тъмносини дънки; маратонки „Адидас“; и черна тениска, върху която бяха разхвърляни думи на чужд език.

Сърцето на Хана заблъска в гърдите ѝ. Тя знаеше точно къде е купена тази тениска: в единствения хубав бутик в Рейкявик. Майк си беше купил същата в бяло.

Това беше Ноъл.

22.

ПЪТУВАНЕ ДО ТРИП

— *На следващото кръстовище завийте наляво* — обяви компютърният глас от джипиеса, който Емили беше прикрепила към предното стъкло на волвото. Тя послушно спря на светофара и после зави към квартал, пълен със скъпи къщи.

— Леле — промърмори тя, оглеждайки се наляво и надясно. — Много шик.

Айрис, която беше заела обичайното си място на пасажерската седалка, сви апатично рамене.

— Не съм изненадана, че Трип живее тук — каза тя. — За да си позволи човек Убежището, трябва да разполага с доста пари.

— Сигурна ли си, че Трип живее тук? — попита Емили, докато подминаваха една бяла къща с пощенска кутия, която представляваше нейна миниатюрна версия. Когато следобед взе Айрис от мола „Кинг Джеймс“, Айрис обяви, че е разбрала къде живее старото ѝ гадже Трип, и че двете трябва да го открият още същата вечер. За щастие къщата му се намираше в другия край на Филадельфия, в красиво предградие на Ню Джърси, което приличаше много на Роузууд. Въпреки това тук имаше нещо, което изнервяше Емили. Къщите ѝ приличаха на домовете в Крествю Манър, като бяха още по-бездушни и призрачни. Всъщност този квартал ѝ напомняше на големия, безличен квартал, където живееше Гейл Ригс, когато Емили се запозна с нея.

— Проучих го — отвърна високомерно Айрис, поглеждайки към тетрадката в скута си. — Семейството му е записано в указателя. — Тя посочи към паркинга пред един кънтри клуб. — Да паркираме тук и да повървим пеша. Не ми се иска Трип да види колата до тротоара и да побегне.

Емили сви рамене и направи каквото ѝ беше казано. Отношенията ѝ с Айрис отново се бяха върнали към началната си точка. Момчето определяше нещата, които трябваше да свършат пред

уикенда, а те дори не бяха включени в списъка ѝ и понякога изпълняването им продължаваше до късно през нощта. Сякаш тя умишлено се опитваше да попречи на Емили да отиде на бала — щом Айрис не можеше да е щастлива, то и Емили нямаше да бъде.

Те тръгнаха по тихия тротоар, който беше почистен от листата и върху плочките не се виждаше нито една рисунка. Цялото място изглеждаше като снимачна площадка.

— Следващата къща на тази пресечка — каза Айрис, усмихвайки се напрегнато на една жена, която разхождаше кучето си, сякаш тя бе онази, която не принадлежеше на този квартал.

Най-накрая те спряха пред една голяма къща от камък и тухли, която имаше дълга редица от прозорци на горния етаж. На пощенската кутия пишеше „МАКСУЕЛ“. Айрис изпъна рамене, мина по пътеката и натисна звънеца до вратата. Емили остана да чака на тротоара. Вратата отвори някаква жена, която можеше да е само майката на Трип, и Айрис извиси глас. Жената се намръщи и поклати глава. Секунда по-късно вратата се затвори. Айрис почука още веднъж, но никой не ѝ отвори.

Тя гневно се върна обратно на тротоара.

— Трип не живее вече тук. Тази глупава кучка го е изритала.

— Каза ли защо? — попита Емили.

Айрис ядосано откъсна един карамфил от цветната леха до пощенската кутия и го завъртя между дланите си.

— Трип често казваше, че майка му е безсърдечна.

— Къде може да е отишъл?

Айрис хвърли цветето на моравата.

— Тя каза, че е при баща си. Попитах къде е това и тя отвърна, че не знае. — Момичето стисна зъби. — След това казах, че съм приятелката му и това я ядоса още повече! Тя ми затръшна вратата под носа! — Тя впери поглед в улицата. — Смяташ ли, че ѝ е говорил лоши неща за мен? Защо иначе да постъпва така?

Вратата на гаража се вдигна и те отново се обърнаха към къщата. Един сребрист мерцедес излезе на заден ход от алеята. Айрис придърпа Емили зад един голям храст, за да не ги види майката на Трип. Колата излезе на улицата и се отдалечи, а вратата на гаража тихо се затвори зад нея.

— Ами предполагам, че това е краят — рече Емили.

Айрис я хвана за ръката.

— Шегуваш ли се? Трип може да не е тук, но се обзалагам, че повечето от нещата му са. Щом няма да го търся повече, поне мога да си взема нещо, което да ми напомня за него.

Емили сложи ръце на хълбоците си и стомахът ѝ се сви.

— Нека да позная. Ще се промъкнем вътре и ще го откраднем?

— Оу, колко добре ме познаваш! — Айрис щипна Емили по бузата. След това се понесе с танцови стъпки към къщата. Емили я последва на няколко крачки, като сериозно обмисляше възможността просто да зареже Айрис тук да се оправя сама. Ала след това си представи как майката на Трип намира Айрис в къщата си, тя разказва на всички, че е била отвлечена...

Айрис тръгна към задната част на къщата и се качи на верандата. Опита да отвори един от плъзгащите се прозорци, после още един. След това забеляза кучешката вратичка на двукрилата врата на кухнята.

— Да.

— Айрис... — извика тихо Емили. Тя безпомощно наблюдаваше как Айрис застана на четири крака и се промъкна през кучешката вратичка. След това тя отключи вратата към верандата и пусна Емили вътре.

— Добре дошла — пропя тя, после взе готварската ръкавица, която лежеше на плота и я нахлузи на ръката си. — Искаш ли прясно опечени мъфини? Чаша чай? От мен ще стане страхотна съпруга, нали?

Емили огледа кухнята. Тя беше обширна, с голяма печка от неръждаема стомана с шест газови котлона и с най-дългия гранитен плот, който беше виждала. Вляво стоеше огромен хладилник, върху плота имаше машина за капучино, близо до кухненския килер се виждаше хладилник за вина, пълен с бутилки. Но въпреки това кухнята изглеждаше необитаема, уредите бяха твърде чисти, нямаше и едно петънце върху плочките, върху всяка кърпа бе избродиран монограм „М“. Струваше ѝ се странно да си мисли, че между тези стени е пораснал пациент в психиатрична клиника — когато Емили беше по-малка, тя смяташе, че на хората с много пари не им се случва нищо лошо.

— Всъщност какво му имаше на Трип? — прошепна Емили на Айрис, която претърсваше чекмеджетата, без да сваля готварската ръкавица от ръката си.

Айрис огледа продуктите в хладилника, прехвърли календара, после извади една кутийка с енергийна напитка.

— Лекарите казаха, че бил шизофреник, но според мен това са глупости. Той беше най-здравомислещият човек там. И много умен. Винаги измисляше разни забавни срещи в клиниката, на които да ходим. — Тя измъкна някаква снимка от чекмеджето, погледна я и я остави да падне на пода. Емили изтича да я вдигне. На нея имаше двама възрастни, които вдигаха наздравица с чаши вино. Мъжът носеше на главата си шапчица на дядо Коледа.

— Не може да няма нещо негово — промърмори Айрис. Тя прекоси стаята. — Хайде, да идем на горния етаж.

Тя тръгна по коридора и се изкачи по стълбите уверено, сякаш вече беше идвала тук. По стените висяха пастелни картини, включително една със спирали, която напомни на Емили за Ван Гог. Стомахът ѝ се сви. Колко лесно беше да забрави за картината, скрита в дрешника на Ариа. Ами ако точно за нея искаше да разговаря с тях агент Фуджи?

Айрис провери всяка една от затворените врати на спалните. Когато надникна в третата, тя ахна и се шмугна вътре. Емили я последва. В ъгъла имаше двойно легло. По килима се виждаха следи от прахосмукачката, а бюрото беше почистено. Това напомни на Емили за безличната стая на Айрис в Убежището.

Но тогава Айрис отвори дрешника. На закачалките висяха няколко карирани ризи, на пода лежеше една кутия.

— Бинго — прошепна Айрис, свали ръкавицата от ръката си и издърпа кутията на пода.

Вътре имаше тетрадки, тефтери и един стар мобилен телефон с пукнат екран. Айрис сграбчи тетрадките и започна да ги прелиства. Емили прелисти едно старо копие на „1984“. Това ли беше всичко, което майката на Трип пазеше, за да си спомня за сина си?

— Съвсем нищо — каза Айрис и затвори тетрадката.

— Какво търсиш? — попита Емили.

— Името ми, изписано върху сърце. *Нещо*. — Айрис продължи да рови из кутията, захвърляйки настрани плюшени играчки, празна

бутилка от вода, кутийка с кърпички за ръце, болнична гривна, на която пишеше „Убежището в «Адисън-Стивънс»“. Когато стигна до дъното на кутията, лицето ѝ посърна. — Ами това явно го доказва. Не съм означавала нищо за Трип.

— Може да го е отнесъл със себе си, когато си е тръгнал.

Айрис изсумтя.

— Твърде дълго съм се заблуждавала. Между нас никога не е имало нищо истинско. Постъпих глупаво, идвайки тук.

Внезапно да сви глава между колене си и проплака приглушено. Емили се спря за миг; не знаеше как да постъпи. Погали Айрис по гърба, но не знаеше какво да каже, за да я накара да се почувства по-добре.

Вместо това тя взе телефона и се опита да го включи. За нейна изненада на екрана се появи логото на Моторола. Тя натисна бутона с контактите. Всичко беше изтрито. Тя отвори есемесите, но и тази папка беше празна. Все пак бяха запазени няколко снимки — един облак с формата на penis, златист ретривър и третата снимка, на която имаше момиче, което Емили познаваше твърде добре.

— О, Господи! — прошепна тя.

Русата коса на Али падаше по раменете ѝ. Сините очи проблясваха. Тя беше облечена със същата бяла пижама, каквато носеше и Айрис в Убежището. Емили предположи, че снимката е била направена няколко години по-рано, когато Али беше на около петнайсет години.

Айрис избърса сълзите си и също погледна към екрана, след което изсумтя раздражено.

— Е, поне *ти* намери нещо.

— Защо това момче има снимка на Али? — попита Емили с треперлив глас.

Айрис се облегна назад на ръцете си.

— Защото всички бяхме в Убежището заедно. Бяхме приятели.

Емили отново погледна към снимката. Достатъчно бе да види Али на толкова неочаквано място, за да се почувства зле. Някой, който не беше влязъл в кадър, я беше прегърнал през раменете — единственото нещо, което го идентифицираше, беше златният часовник на окосмената ръка. Тя го погледна с присвити очи. Беше ли го виждала преди?

Тя посочи към ръката.

— Кой е това?

Айрис поднесе снимката по-близо до очите си. Устните ѝ оформиха „О“.

— Знаеш ли, това може да е той. Приятелят.

Емили примигна.

— Имаш предвид онзи, която през цялото време я е посещавал в клиниката? Същият, с когото се е срещнала до Кеплър Крийк, когато са я изписали? — Емили хвана Айрис за ръката. — Трябва да ми кажеш името му. Веднага.

Айрис поклати глава.

— Не мога. — Тя се изправи и излезе от стаята.

Емили прибра в джоба си телефона със снимката на Али и я последва надолу по стълбите, след това през задната врата и на моравата. Айрис вървеше бързо, но Емили най-последно успя да я настигне на тротоара.

— По дяволите, Айрис! — извика тя и посочи къщата. — Проникнах незаконно в къщата заедно с теб! Какво е следващото, убийство? Цяла седмица ме мотаеш — дай ми нещо истинско най-накрая! Твърде много ли е да ми кажеш името на едно момче?

Айрис спря до едно дърво и наведе очи.

— Не мога да ти кажа името му... защото не го знам.

Емили почувства, че не ѝ достига въздух.

— *Какво?*

Под слънчевата светлина кожата на Айрис изглеждаше още по-бледа.

— Никога не съм го знаела. Съжалявам. Не съм те лъгала — Али наистина имаше приятел, който непрекъснато я посещаваше. Но тя го наричаше Тузара... също като Кери в „Сексът и градът“. Така и не научих името му. Тя го криеше от мен. Не ми беше позволено и да се запозная с него. — Момичето сви устни. — Затова не съм върна на тази кучка. Тя криеше много неща от мен. Сякаш не заслужавах да знам истината.

Емили се облегна на едно дърво.

— Защо не ми го каза досега?

Айрис ритна една бучка пръст в тревата.

— Мислех си, че това е единственият начин да те накарам да продължиш да ме разхождаш наоколо, да ме водиш където поискам, да ми позволиш да остана в дома ти — единственият начин да живея *нормален* живот. Веднага, щом разбереше, че не знам нищо, щеше да ме върнеш обратно в Убежището.

Емили примигна. Тя нямаше представа, че Айрис се страхува от това.

— Значи... чакай малко. На теб ти *харесва* у дома?

— Ами да — отвърна Айрис, сякаш това беше очевидно. — Както и да е, вече всичко свърши. Можеш да ме изоставиш, точно както направи майка ми. Както направи Трип. Няма проблем — просто ще се върна в Убежището и ще гния там още четири години. Можеш да отидеш на бала. Да продължиш да си живееш живота.

Тя се обърна. Миг по-късно раменете ѝ се разтърсиха мълчаливо. Емили беше толкова зашеметена, че не можа да помръдне от мястото си. Тя знаеше, че трябва да е ядосана, но като гледаше Айрис, която бе обгърнала тялото си с ръце и мълчаливо хълцаше, Емили не можа да не я съжали. Тя познаваше чувството да си изоставен от семейството си. И да бъдеш зарязан от някой, когото смяташ, че те обича. Когато в края на седми клас Али се беше присмяла на Емили в дървесната къщичка, нещо в нея беше умряло. Друга част се изпепели в Поконос, когато Истинската Али се опита да я убие.

Тя погледна към Айрис. Всъщност те двете не бяха чак толкова различни. Макар и при по-различни обстоятелства, Емили също беше лъгала, че притежава информация, само за да накара някой да ѝ обърне внимание. По един странен начин тя се чувстваше дори поласкана, че Айрис я беше намерила за достойна да бъде лъгана, а животът ѝ достоен за живеене. В този миг я порази странна мисъл: Ако Айрис беше помолила Емили да остане още няколко дни с нея, макар да не знаеше името на приятеля на Али, Емили може би щеше да се съгласи.

Тя постави ръка на рамото на момичето.

— Айрис, няма да те отведа в Убежището, докато не си готова да се върнеш. Всъщност мисля, че трябва да дойдеш на бала с мен. Като кавалер.

Айрис изсумтя шумно и я погледна недоверчиво.

— Да, бе, да.

— Сериозно говоря — гласът на Емили прозвуча по-уверено. —
Знам, че това го няма в списъка ти, но можеш да го впишеш. Била ли
си някога на абитуриентски бал?

Айрис прибра кичур коса зад ухото си.

— Ами, не, но...

— Много момчета отиват сами. Можем да намерим някой, който
да ти пасне. Някой много по-готин от Трип.

Айрис се ощипа по ръката. Някъде пропя птичка, една кола
профуча покрай тях. Сърцето на Емили биеше ускорено. *Моля те,*
кажи да, пожела си мислено тя. И защото искаше да види изненадата
на Джордан... и защото наистина смяташе, че така прави нещо хубаво
за Айрис.

Най-накрая Айрис въздъхна.

— Ами добре.

— Да! — извика Емили и я прегърна. За миг Айрис остана
вцепенена, но след това също я прегърна. Когато се отдалечиха една от
друга, бузите на Айрис бяха розови и сияеха.

В този миг телефонът на Емили иззвъня. Тя го извади и се обади.

— Госпожице Фийлдс? — рече рязък глас. — Обажда се
Джасмин Фуджи. Срещнахме се онзи ден?

Емили отвори уста, но от нея излезе само тихо ръмжене. Тя
погледна телефона така, сякаш гореше.

— От к-къде имате този номер?

— Майка ви ми го даде. Първо се обадох в дома ви.

Емили почувства как започва да ѝ се вие свят. *Майка* ѝ. Госпожа
Фийлдс я беше принудила да ѝ даде номера на новия телефон и Емили
не се беше сетила да я предупреди да не го казва на никого. На кого ли
още го беше дала?

— Вижте, опитвам се да се свържа с вас и приятелките ви, но
започвам да си мисля, че ме избягвате. — Агент Фуджи се засмя. —
Сега имате ли време да поговорим?

Емили погледна към Айрис, която се беше спряла на тротоара и я
гледаше.

— Ами малко съм заета.

— Няма да отнеме много време, обещавам.

— Съжалявам — избъбри Емили. — Точно сега не мога. Може
би друг път. — И преди да се усети какво прави, тя прекъсна връзката.

23.

СТУДЕНАТА, СТРАШНА ИСТИНА

— О, отговорничке по декора! — пропя нечий сопранов глас в журналистическото депо. Беше петък следобед. Стаята беше пълна с ученици, които довършваха фреските на Ван Гог, платната с картини и чувалчетата със сладки. От тонколонките на компютъра се носеше песен на Тейлър Суифт, а две момичета от комитета по украсата танцуваха под звуците на „Любовна история“.

— Ю-ху! — разнесе се отново гласът. — Госпожице Монтгомъри?

Едва когато усети ръката на рамото си, Ариа осъзна, че момичето говори на нея. Това беше Райън Креншоу, възпитаничка на „Роузууд дей“, която помагаше при украсата на бала. Според традицията в „Роузууд дей“, учениците, които се бяха дипломирали предишната година, се връщаха, за да наглеждат подготовката, да напомнят на комитета за глупавите ритуали на бала, като например фотографирането на краля и кралицата на бала в гробището близо до „Четирите сезона“ и да организират голямата конга-верига. Беше голяма чест да се върнат, за да помагат с организацията, но Райън, която имаше провисналата кестенява коса и слабите ръце на петнайсетгодишен ученик, и непрекъснато се оплакваше колко е гадно в колежа, беше просто едно от онези момичета, които не искаха да си тръгват от училище.

Райън поведе Ариа, която се криеше в склада, доведена до истерия от всичките картини на Ван Гог, към масата, и посочи огромния SLR фотоапарат.

— Трябва да започнеш да правиш снимки за годишника, папарачке! Да направим няколко кадъра на фреските! Виж! Ето я и нашата кралица! Да я снимаме как изпробва короната!

В другия край на стаята Хана разговаряше със Скот Чин, един от редакторите на годишника. Райън избута Ариа към нея. Щом я зърна,

лицето на Хана преbledня. Тя сграбчи Ариа за ръката и я придърпа в коридора.

— *Ето* те и теб. Трябва да поговорим.

— Ами снимките, момичета? — извика Райън.

— След минутка! — викна Хана през рамо, завъртайки очи.

Те излязоха на пътеката, водеща към малката градина със скулптурите, която беше дарена на училището през осемдесетте години от богати възпитаници.

Хана отиде до скулптурата на жена, чийто нос беше паднал още преди години, обърна се към Ариа и си пое дълбоко дъх.

— Нали помниш как Спенсър каза, че помощникът на Али може да е свързан с Бил Бийч — където преди известно време направиха обир на лекарства?

— Да. — Ариа несъзнателно започна да чопли палеца си.

— Ами вчера видях Ноъл в Бил Бийч.

Ариа се вцепени.

— Сигурна ли си?

Хана кимна мрачно.

— Абсолютно. Със сигурност беше той.

Ариа стисна зъби и погледна към металната скулптура на жироскоп, която се намираше на няколко крачки от тях.

— Може би има причина да отиде там.

— Като например да краде лекарства за Али? — Хана скръсти ръце. — Ако наистина мислиш, че е невинен, разбери защо е бил там.

Ариа погледна встрани.

— Всъщност в момента с него не си говорим. Казах му за Олаф.

Хана се ококори.

— Защо?

Ариа изчака да отмине шумната косачка.

— Ноъл получи есемес от А., в който пишеше, че трябва да погледне в дрешника ми. А. очевидно искаше той да научи за картината. Получи се конфузна ситуация и Ноъл беше убеден, че крия нещо, затова... ами просто му разказах за Олаф.

— Гадна работа. Съжалявам. — Хана тъжно поклати глава. — Добре ли си?

Ариа я погледна остро.

— Моля ти се. Сигурно ликуваш вътрешно.

— Ариа! — Хана я гледаше с ококорени очи.

— Няма ли да е по-лесно, ако двамата с Ноъл скъсаме? Така ще можеш да продължиш необезпокоявана своя лов на вещици.

Хана силно тръсна глава.

— Никой от нас не е срещу Ноъл. Не сме срещу *теб*. Повярвай ми, на нито една от нас това не ѝ харесва. Никой не е искал това да се случи.

Ариа докосна скулптурата с ръка, потискайки плача си. Тя знаеше, че Хана казва истината, но я болеше всеки път, когато някоя от тях носеше поредното късче информация, уличаващо Ноъл. Тя искаше да им изкрещи: *Не сме ли приятелки? Не ви ли пука за мен?* Чувстваше се по същия начин, когато майка ѝ я беше предупредила за Гюнтер, едно момче от Исландия — той щеше да ѝ донесе проблеми и Ариа го знаеше, и освен това знаеше, че майка ѝ го беше казала само защото искаше да я предпази. Ала въпреки това не ѝ беше приятно да го чуе.

Хана се облегна на другата ръка на скулптурата.

— Агент Фуджи потърси ли те отново?

Ариа заби поглед в земята.

— Не...

— Тя се свърза с мен и Спенсър. А след това и с Емили. Очевидно отново иска да говори с нас.

Ариа вдигна глава.

— *Защо?*

Хана разпери ръце.

— Откъде да знам? Предполагам, че А. е издал някоя от тайните ни. Може би става дума за картината. Може да е за Табита. Кой знае?

Стомахът на Ариа се сви на топка. От една страна тя се почувства облекчена, че не е получила ново обаждане. От друга защо Фуджи не се беше обадила *само* на нея?

— Какво да правим? — попита тя с треперещ глас.

Точно тогава Райън подаде глава през вратата.

— Ариа? Имаме въпрос за звездите от папиемаше.

Ариа погледна Хана, после сви рамене и се върна в депото. Докато даваше инструкции как да изглеждат звездите, стомахът ѝ се бунтуваше. Не можеха да разговарят отново с агент Фуджи, не и след като картината се намираще в дрешника ѝ. Трябваше да решат какво да правят колкото се може *по-скоро*.

И макар да се беше нахвърлила върху Хана заради това, новата информация за Ноъл беше уплашила и нея. Той не познаваше никого в Бил Бийч. Защо беше отишъл там? За да види Греъм?

За да краде лекарства?

Тя бръкна в джоба си и докосна билета, който беше открила предишния ден в портфейла на Ноъл — беше го дала сутринта на Майк, за да го върне на Ноъл и се молеше да не забележи липсата на билета. Проекцията беше отпреди няколко години, след смъртта на Кортни, когато Истинската Али със сигурност беше затворена в Убежището. Онова странно послание на гърба за това, че Ноъл е повярвал в някого — Ариа все още не беше казала на приятелките си за него; те веднага щяха да наскачат заради хокейната картинка. Но и други хора рисуваха момичета, които играят хокей на трева. Не беше задължително това да означава нещо.

Въпреки това Ариа беше изпълнена с любопитство. Тя изтича до чантата си, която се намираше в другия край на стаята, извади айпада си и написа „КИНО ГОРАТА“ в Гугъл. След части от секундата се появиха резултатите. Най-първият беше за кино в Мейпълууд, Ню Джърси.

Устата на Ариа пресъхна. Табита беше от Мейпълууд. А Али и Табита очевидно са били заедно в Убежището — и дори са били приятелки. Дали това означаваше, че Ноъл е посещавал Али, докато е била в клиниката? Дали не беше измъкнал Али и Табита за една нощ, за да ги заведе на кино? Но в това нямаше никакъв смисъл — защо им беше да ходят чак в Ню Джърси? И защо му беше на Ноъл да казва на агент Фуджи, че не се е сблъсквал с Табита, след като очевидно я е познавал?

— Ариа?

Тя подскочи и се обърна. Зад нея стоеше Ноъл — повикан сякаш като с магия. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете, на лицето му имаше сериозно изражение.

— З-здрасти — отвърна Ариа с треперещ глас, оставяйки айпада с екрана надолу на масата.

Ноъл погледна към вратата.

— Може ли да поговорим?

Ариа кимна и пъхна айпада в чантата си. Когато отново отидоха в градината със скулптурите, Хана вече си беше отишла. За известно

време единственото, което се чуваше, беше звукът от стъпките им. Някъде по средата на пътеката Ноъл се спря до една скулптура, която всички наричаха Слинки^[1].

— Мислех си за Олаф.

Гърлото ѝ се стегна.

— Ноъл, аз...

Той постави показалеца си върху устните ѝ.

— По време на това пътуване се държах като истински задник, Ариа. Ревнувах, че не познавах твоята исландска страна и се страхувах, че когато отидеш там, ще се промениш и повече няма да си същата. И вместо да се намеся, аз просто се държах като някой хленчещ идиот. Трябваше да те оставя да отидеш с Хана и Майк, без да идвам с вас. Не ми е приятно, че се хвана с този тип, но донякъде си го заслужавам.

Ариа примигна. Това бе последното нещо, което очакваше да чуе от него. Предишната седмица сигурно щеше да се почувства поласкана и трогната — пред нея стоеше великолепият Ноъл и се притесняваше, че *тя* ще го зареже. Но сега се чувстваше просто изцедена. Подозрителна. Защо Ноъл ѝ прости толкова лесно?

Той я хвана за ръцете.

— Искам да съм с теб. Искам да отидем на друга почивка и да оправим всичко. Можем дори да се върнем отново в Исландия, ако искаш. Този път ще яздя онези смешни коне.

Ариа знаеше, че тук трябва да се засмее, но не успя да го направи. Вместо това погледна настрани с буца в гърлото. На ръцете ѝ сякаш бяха окачени тежести. *Али и Табита*, изкрещя съзнанието ѝ. *Мейпълуд. Хокеистката на трева. Питай го.*

Ноъл наведе глава.

— Изглеждаш ми нещастна.

— Не съм — отвърна Ариа с писклив глас. — Просто... — Тя замълча. Само ако имаше как да вкара името на Табита в разговора, без това да изглежда подозрително.

Ноъл отдръпна ръцете си.

— Какво ти става, Ариа? Предлагам ти се изцяло, казвам ти всичко, осигурявам ти мястото на отговорник по декорите, примирявам се със странните ти настроения, прощавам ти, че си ми *изневерила*, а ти продължаваш да се държиш с мен като с отрепка. Тези номера

остаряха. Тайните, странното поведение... сякаш не съм част от живота ти.

— Не говори така — прошепна Ариа. — Просто друго ми е на главата, това е.

— *Какво?* — попита настоятелно Ноъл.

Гърлото я стегна. Тя искаше само да го оневини. Но не можеше просто ей така да го попита за тези неща.

Ариа го погледна. Нещо се подаваше от джоба на дънките му. Беше телефонът му. В главата ѝ се промъкна мъчителна мисъл.

Тя се опита да се вземе в ръце, после пристъпи към него и се прокашля.

— Не мога да спра да си мисля за онова, което ти причиних и все още се чувствам ужасно. А след експлозията на кораба и след като едва не умрях в морето, аз съм напълно съсипана, Ноъл.

— Тогава поговори с мен — каза той. — Не го крий в себе си и не ме карай да гадая.

— Добре — промърмори тя и дори успя да изкара няколко сълзи. — Така ще правя. Обещавам.

След това го прегърна. За миг се уплаши, че той няма да отговори на прегръдката ѝ, но той колебливо я обгърна с ръцете си. Сърцето на Ариа блъскаше в гърдите му. Тя плъзна ръката си към кръста му. Внимателно, деликатно хвана телефона му с два пръста и започна да го измъква ловко, като джебчия. Ноъл се размърда, но като че ли не забеляза липсата му.

Ариа пусна телефона в джоба на суичъра си. Когато се откъснаха един от друг, Ноъл отново я гледаше с любов.

Тя преглътна тежко и махна с ръка към вратата на депото.

— Вътре имат нужда от мен.

Ноъл я целуна по бузата.

— Обади ми се, като свършиш.

— Добре — отвърна тя с треперещ глас. Секунди по-късно вече го нямаше.

Нямаше да успее да се върне достатъчно бързо в депото; след няколко минути Ноъл щеше да открие, че телефонът му липсва. Тя изтича за айпада си и намери юесби кабела в чантата си. Включи го в телефона. Появи се прозорец, който я питаше дали иска да прехвърли

данните. Тя натисна „Да“. По екрана примигнаха цифри. След по-малко от минута се появи съобщение, че трансферът е завършен.

Тя измъкна телефона от юесбито, отвори вратата на депото и хвърли телефона на тревата. Надяваше се, че Ноъл ще реши, че го е изпуснал.

Ариа се върна при айпада си. Съобщенията на Ноъл се бяха заредили. Тя ги прегледа бързо, като не очакваше да открие кой знае какво — ако Ноъл беше А., той сигурно щеше да използва друг телефон с нерегистриран номер. Освен съобщенията, които Ноъл беше изпращал на Ариа, имаше и други до приятелите му от отбора по лакрос и до членове на семейството му. Но когато слезе по-надолу в списъка, тя видя нещо странно. По-предишния февруари Ноъл беше изпратил съобщение до нерегистриран номер. *Каквото пожелаеш, гласеше то. Нерегистрираният номер му беше отговорил. Благодаря за помощта. Знаеш какво да правиш.*

Ариа бързо пресметна. Точно февруари Ноъл и Ариа се бяха срещнали на сеанса в онзи магазин в Ярмът. Странно, че беше запазил това съобщение — тогава сигурно е имал по-стар модел телефон. Но го беше прехвърлил в този. Сигурно има сантиментална стойност. Възможно ли беше да е от Али? И какво би трябвало да означава това *Знаеш какво да правиш?*

Ариа затвори очи. Това беше ужасна догадка. Нима наистина го правеше? Да не си беше изгубила ума?

Тя бързо провери останалите съобщения, макар да чувстваше ръцете си натежали. Имейлите на Ноъл също се бяха прехвърлили, но Ариа нямаше повече желание да ги гледа. В този миг погледът ѝ беше привлечен от познато име. Агент Джасмин Фуджи. Писмото беше отпреди два дни. Главата ѝ се замая. Но Ноъл беше разговарял с нея предишната седмица, нали?

На всичкото отгоре писмото до Фуджи не беше само едно — в поредицата имаше шест. Думите проблеснаха пред очите ѝ. *Благодаря ти за размишленията. Следващото: Съжалявам, че си изгубил приятел. И последното: Скоро ще поговорим повече. Заинтригува ме с думите си, че не всички ми казват цялата истина и се надявам, че ще ми сътрудничиш.*

Някой се изсмия шумно зад гърба ѝ и Ариа изпусна айпада на бюрото. Тя огледа стаята със замъглен поглед, сякаш бе попаднала в

кошмар. Ноъл беше изгубил приятел... *Табита*? Или Али? И кой лъжеше, според него? Ариа? Затова ли Фуджи толкова настоятелно искаше да разговаря с тях?

Тя извади телефона си и набра номера на Спенсър. Нещата излизаха от контрол. Време беше да разкаже някои от тях на приятелките си. Телефонът иззвъня веднъж, после още веднъж.

— Ало? — отговори Спенсър. — Ариа? Какво има?

Някой почука по прозореца и Ариа подскочи. От другата страна стоеше Ноъл, стиснал телефона си в ръка. Той й се усмихна толкова сладко и невинно, че сърцето на Ариа се разби на милион късчета.

— Ариа? — прозвуча отново гласът на Спенсър.

Ариа махна на Ноъл; очите й бяха пълни със сълзи.

— Хм, набрала съм те по погрешка — каза тя на Спенсър. След което прекъсна връзката, без да каже нищо друго.

[1] Slinky (англ.) — която се вие, гъне се виновно. — Б.пр. ↑

24. НЯКОЙ СЕ ПОДХЛЪЗВА

В събота следобед, няколко часа преди началото на бала, Спенсър и Хана седяха в спалнята на Хана в дома на баща ѝ. В ъгъла беше изправено едно огледало в цял ръст. Леглото беше обсипано с кутийки гримове, сешоари и спрейове за коса, а на пода беше пръснат пълен асортимент фиби за коса, клипсове и фуркети. Върху кадифена кърпа на бюрото бяха подредени взетите на заем от майките им бижута. Роклите им висяха на закачалки върху вратите на гардероба, а обувките им бяха поставени на килима под тях. Въздухът ухаеше на парфюми и онази лека миризма на почистващ препарат, която Спенсър така и не успяваше да определи. Това я караше да се чувства малко тъжна, че не могат всички да се съберат тук за подготовката за бала, но никой не се беше чувал с Ариа, а Емили неочаквано беше решила да отиде на бала с Айрис. Двете се гласяха в дома на семейство Фийлдс.

На вратата се почука. Бащата на Хана надникна вътре.

— Как върви, момичета? Мога ли да помогна с нещо?

— Не знам, татко. — Хана се подсмихна. — Искаш ли да ни помогнеш с гримирането?

Господин Мерин вдигна примирено ръце и отстъпи назад.

— Това не е по моята част. — Той се усмихна с обожание на Хана. — Но ти изглеждаш прекрасно.

— *Наистина* изглеждаш прекрасно. — Кейт също подаде глава. Половината ѝ коса падаше на къдри по раменете, но останалата половина беше все още права.

— Благодаря — отвърна Хана, изненадана. — Ти също, Кейт.

Господин Мерин и Кейт изчезнаха в коридора. Хана погледна към Спенсър.

— Мислиш ли, че трябваше да я поканя с нас?

— Може би. — Спенсър сви рамене. Не че щеше да ѝ е много приятно. А обикновеният живот на Кейт сигурно щеше да ѝ действа

потискащо. Това момиче нямаше А. в живота си. Нито тайни, които да крие. Нито смъртни заплахи.

Хана се отпусна на стола, без да си прави труда да излиза в коридора и да вика Кейт.

— Ще ми се Майк да се беше обадил, за да потвърди, че отива с мен. — Тя погледна към отражението на Спенсър в огледалото. — *А ти с кого ще ходиш, Спенс?*

Спенсър взе една щипка за извиване на мигли.

— О, просто един, с когото се запознах.

— Къде?

— В „Кинг Джеймс“ — отвърна машинално Спенсър, използвайки историята, която си беше съчинила. — Работи в скъп мъжки бутик.

— В „Богард“? — Очите на Хана светнаха. — Мислех си да взема оттам ръкавели за Майк. Абсолютно съм навита да му вдигна акциите... *ако* все още сме заедно.

— Хм, не съм сигурна, че продава точно ръкавели — отвърна Спенсър и се ухапа силно по вътрешната страна на бузата. Имаше предчувствието, че това ще е една дълга нощ. Дано Чейс не проявеше желание да разговаря с приятелките ѝ.

Мислейки си за Чейс, тя извади телефона си, облегна се на Хана и ѝ показа снимката на Али в Убежището, която той ѝ беше дал.

— Погледни.

Хана сви устни.

— Откъде я взе?

— Търся разни неща за нея. Нали знаеш къде е направена?

— Пфу. Винаги бих познала тази стая. — Хана се намръщи. — Али изглежда колкото нас, може би малко по-малка. — Тя посочи към фигурата, чието лице не се виждаше. — А това кой е?

— Надявах се ти да знаеш. Той е с Али, не мислиш ли?

Хана присви очи.

— Лошо, че не носи нищо по-отличаващо се. Вече всички, дори майките им, носят черни блузи с качулки, нали?

— Ноъл има такава — каза Спенсър и се прокашля смутено.

Хана я изгледа продължително и сериозно.

— Прилича на него, нали?

— Не ми се иска да е така. — Спенсър се отпусна на леглото и разтърка очите си.

— Но така изглежда, нали? — попита тихо Хана. Тя беше казала на Спенсър за това, че Майк не можеше да си спомни къде е бил Ноъл, когато на кораба беше избухнала бомбата... и за това как беше видяла Ноъл в Бил Бийч. Момичето поклати глава. — Все още не мога да повярвам, че си отишла сама в онзи блок във Филадельфия. Можеха да те убият.

— Мисля, че А. просто искаше да ме уплаши — промърмори Спенсър и стомахът ѝ се сви. Вече всичко ѝ се струваше толкова ясно: Али и помощникът ѝ бяха подхвърлили адреса в аптечната система, за да го открие Чейс. Бяха подготвили капана, който да се активира, когато Спенсър се появи да души наоколо. Това означаваше ли, че А. е *наясно*, че Спенсър разследва?

Тя се приближи до огледалото и избърса едно петно от сенки за очи на челото си.

— Ще ми се да се върна отново в онази сграда, но много ме е страх.

— И защо ще искаш да се връщаш?

— Защото дори там да не живее медицинската сестра, Али и помощникът ѝ са били там и са приготвили капана. И след като той се е задействал, има голяма вероятност те да се върнат, за да съберат нещата, с които бяха задръстили онзи таван. Може топката за боулинг да е на бащата на Ноъл. Може да изскочи нещо друго, което да ни отведе при Али.

— Ха. — Хана бавно прокара четката през косата си. — Никога не бих се сетила за това.

Чейс беше изказал това предположение. Спенсър го помоли да дойде у тях, за да видят дали Али или загадъчният ѝ приятел ще се появят, но каза, че не може. Не обясни защо.

Лаптопът ѝ пропя като по поръчка. Спенсър имаше ново съобщение в тайния си акаунт. Тя погледна към екрана, закривайки го с ръка от Хана. *С нетърпение очаквам да те видя довечера, Бритни, пишеше Чейс, добавяйки намигащ усмихнат емотикон. И, между другото, открих още нещо интересно за Алисън.*

Какво?, написа с разтуптяно сърце Спенсър.

Появи се нов имейл.

Не искам да ти го казвам онлайн, пишеше Чейс. Но ще се видим скоро.

Спенсър стисна зъби и погледна към часовника на нощното шкафче. Само още три часа.

Щяха да ѝ се сторят като цяла вечност.

По здрач Спенсър и Чейс, които се бяха срещнали в къщата ѝ, отидоха, хванати за ръце, до чакащата ги край тротоара лимузина. Когато Чейс ѝ отвори вратата, тя му се усмихна срамежливо.

— Изглеждаш прекрасно — каза той, целувайки я по бузата.

Спенсър едва не се разтопи от удоволствие.

— И ти изглеждаш страхотно. — Смокингът на Чейс му прилепваше идеално. Беше се държал като истински джентълмен, когато ѝ подаде украшението с цвете за ръката и след това позира за снимките. Дори Амилия, която обикновено бърчеше нос за всичко, го гледаше зяпнала.

Лимузината обърна в задънената уличка и излезе на пътя към Филадельфия. Предният прозорец беше свален съвсем леко и вътре нахлуваше миришещият на пролет въздух.

Но дори когато Чейс отвори бутилката шампанско и подаде на Спенсър пълна чаша, тя не успя да се успокои. Обърна се към него.

— След като вече сме сами, би ли ми казал какво си научил за Алисън?

Той отпи от чашата си.

— Получих едни интересни кадри от приятел. Това е запис от охранителна камера, поставена на една сграда недалеч оттук. В един от кадрите се вижда момиче, което прилича на Алисън.

Кожата на Спенсър настръхна.

— Шегуваш се. — Тя погледна към телефона на Чейс, който лежеше в скута му. — В теб ли е? Може ли да го изгледаме?

Чейс също погледна към телефона си.

— Не го нося.

— О. — Спенсър се отпусна разочаровано назад.

— Това ли е единствената причина да излезеш с мен тази вечер?
— Гласът му прозвуча прегракнало.

— Разбира се, че не! — извика Спенсър. — Просто... това е голям пробив. Настина искам да го видя.

Той улови ръката ѝ.

— Това също е голям пробив. Да бъда с теб, имам предвид. Просто искам една спокойна, обикновена нощ, в която не говорим за Али или преследвачи, или разни гадни неща, които са ни се случили. Нощ, в която няма да умреш от разни неща, които ти падат на главата. — Той се опита да се засмее.

Спенсър примигна.

— Но...

— Какво ще кажеш за следното. — Чейс стисна ръката ѝ. — Ще сваля клипа в телефона си след първия ни танц. Това е след около час? Просто искам малко време с онова невероятно момиче на име Спенсър, с което се запознах. Става ли?

Мехурчетата от шампанското щипеха носа на Спенсър. Тя погледна към замъглените светлини на магистралните лампи. Кога беше последният път, когато се беше наслаждавала на нещо? Дори круизът, който би трябвало да им действа отпускащо, се превърна в ужасна стресираща бъркотия. Освен това беше някак си хубаво някой да мисли за нея просто като за Спенсър, обикновеното момиче, а не като за Спенсър, Малката сладка лъжкиня.

— Стига да ми обещаеш, че ще ми покажеш всичко веднага след първия танц — каза тя.

— Обещавам.

Двамата си стиснаха ръцете. Чейс отпусна глава на рамото ѝ. Двамата гледаха през прозореца проблясващите светлини на Филадельфия и започнаха да разговарят. Спенсър го попита какъв е бил неговият бал, кого би искал да заведе и дали смята да учи в колеж следващата година. След това обсъдиха първия ѝ семестър в Принстън. Спенсър дори му спомена за ужасната каша с дрогираното парти през уикенда, когато беше отишла на посещение.

Двамата разговаряха през цялото пътуване през града и преди Спенсър да се усети, те вече слизаха от магистралата покрай зоологическата градина. Пулсът ѝ се беше успокоил. Бузите я боляха от смях. Предложението да разговарят за нещо друго, различно от случая, беше много добро.

Когато спряха на един светофар, шофьорът пусна радиото. *А сега превключваме на разследването на убийството на Табита Кларк. Следователите казват, че са напреднали с разпитите и вече имат няколко потенциални заподозрени.*

Спенсър заби нокти в коляното си. *Заподозрени?*

— Това е много луда история, нали? — Чейс кръстоса крака. — От време на време я следя. Няколко души ми изпратиха запитвания дали ще започна да публикувам разни неща за нея в блога.

— Уф — каза Спенсър и с трепереща ръка отметна кичур коса от рамото си.

Чейс грабна чашата си с шампанско.

— Всъщност ти си била в Ямайка по времето, когато Табита е умряла, нали? Видя ли нещо?

Спенсър се обърна и втренчи поглед в него; по гърба ѝ започнаха да се стичат ручейчета студена пот.

— Никога не съм ти казвала, че съм била в Ямайка.

Чейс примигна.

— Да, каза ми.

— Не, не съм. — Тя започна да трепери. — Със сигурност не съм. — И без това я беше страх да си признае коя е. Не беше чак толкова глупава, че да му разкаже и за Ямайка.

Чейс пресуши чашата си на един дъх. Очите му не изпускаха нейните и за миг. Адамовата му ябълка се повдигна и се спусна, когато преглътна. Той бавно бръкна в джоба си, за да извади нещо. Направи го по същия начин, както някой, който иска да извади нож или пистолет. В съзнанието на Спенсър се появиха съвсем нови мисли. Ами ако Чейс знаеше, че Спенсър е била в Ямайка само защото и той е бил там?

Внезапно кръвта ѝ се смрази и цялата ужасна схема се подреди в съзнанието ѝ. Колко лесно бе намерила този блог. С каква готовност Чейс беше споделил с нея всички подробности за Али, тайни, които не можеха да бъдат открити току-така. Снимките, които ѝ беше показал, очевидно бяха от нечия частна колекция, а не му бяха изпратени просто така. Освен това Чейс нямаше проблеми с проникването в компютърните системи, което означаваше, че лесно може да вкара информация в компютъра на Наоми Циглър на кораба, в лаптопа на Били Форд и в компютърната система на аптечната верига. Ако този

адрес изобщо беше на аптечна верига. Спенсър просто беше повярвала на думите му.

Той я беше отвел в блока, където беше подготвен капанът. А после беше паднал пред онази врата и се беше блъснал в нея. Изглеждаше случайно, но ако всъщност не беше така? Знаеше ли той, че таванския капак щеше да се отвори? Или с почукването го беше задействал? А може би беше дал сигнал на някой вътре да го отвори?

Възможно ли беше Чейс да е тайният приятел на Али? Другият А.? През цялото време си беше мислела, че това е Ноъл... и беше паднала право в капана на Истинската Али.

Ръката на Спенсър се плъзна към дръжката на вратата. Внезапно Чейс я хвана за китката на другата ръка и я придърпа към себе си. Очите му проблясваха. Доволната му усмивка беше изчезнала.

— Трябва да ти кажа нещо — рече мрачно той.

— Аз... — Спенсър трепереше. Тя посочи към нещо през прозореца. — Какво е това?

Чейс пусна ръката ѝ и се обърна. Спенсър завъртя дръжката и отвори вратата. Когато Чейс разбра, че това е номер, тя вече се намираще на пътя. Студеният вятър повдигна полата ѝ. Токчето ѝ се изкриви, но тя не се отказа.

— Спенсър! — извика Чейс. — Какво правиш?

Той също се опита да се измъкне от колата. Спенсър извика и изрита вратата с крак, затръшвайки я в лицето му. Светофарът светна зелено. Останалите коли надуха клаксоните си.

— Тръгвай! — извика Спенсър на шофьора, който изглеждаше ошашкан. За нейна голяма изненада лимузината наистина потегли. Спенсър се обърна и побягна.

Тя притича на зигзаг покрай една двойка, които вървяха по тротоара, хванати за ръце, и сви в една алея. Изобщо не познаваше добре тази част от града. Не минаваха никакви таксита. Хора седяха на стъпалата пред къщите си и гледаха. Иззад ъгъла се появиха група деца и силният им смях се понесе по алеите.

Тя измъкна телефона си, единственото нещо, което беше взела със себе си тази вечер. Може би щеше да успее да си извика такси. Екранът ѝ вече примигваше. Когато видя разбърканите букви и цифри в полето, където трябваше да се изпише името на подателя, сърцето ѝ падна в петите.

Можеш да бягаш, но не можеш да се скриеш, Спенс!
Целувки, А.

Телефонът ѝ отново изпиука. Получи се същото съобщение. После пак и пак, и пак, докато телефонът ѝ не се задръсти и не се появи съобщение, че паметта ѝ е на изчерпване. Спенсър превключи на обаждане, но тогава се появи ново съобщение: *БАТЕРИЯТА Е ИЗТОЩЕНА. ИЗКЛЮЧВАНЕ.*

Екранът потъмня. Небето като че ли се смрачи, сенките станаха още по-тъмни. Спенсър беше изолирана. А. отново бе спечелил.

25.

ОБАЖДАНЕ ЗА СЪБУЖДАНЕ

Хана стоеше до предния прозорец в къщата на баща си, опитвайки се да не изглежда твърде нетърпелива или жалка, когато за пореден път погледна към телефона си. След това го пусна в малката си, обсипана с перли чантичка, кръстоса крака и започна да се наслаждава на чисто новите си обувки „Диор“. Токовете им бяха високи дванайсет сантиметра; цяла седмица се беше упражнявала да върви с тях. Освен това трябваше да се упражнява да ходи и с дългата си до петите рокля „Маркеса“, за да не се препъне в подгъва. Беше оправила короната си, за да не ѝ стяга на главата, а скиптърът беше облегал на дивана и фалшивите му камъни проблясваха. Всичко изглеждаше идеално. Тя бе напълно готова, а нямаше къде да отиде.

— Още ли не си се чула с Майк? — попита баща ѝ.

Хана поклати глава. Майк не ѝ се беше обаждал цял ден. Двамата не се бяха чували след онзи странен разговор по телефона, докато тя се намиреше в клиниката, точно преди да зърне Ноъл. Не ѝ беше пратил есемес, че си е взел смокинг. Нито беше споменал, че ще наеме лимузина. Според нея бе напълно възможно изобщо да не се появи.

Баща ѝ отгърна страницата на списанието „Нешънъл джиографик“, което се преструваше, че чете. От кухнята се чу пропукване; сигурно гювечето, което Изабел беше приготвила за обяд, изстиваше. Вече бяха изпратили Кейт с Шон, бяха направили милион снимки. Ако *това* не покажеше на Майк, че Хана не си пада по Шон, то какво друго щеше да помогне? Не можеше ли просто да ѝ повярва?

И защо Ноъл я беше издал? Това приличаше на нещо, което А. би направил...

Старият ѝ телефон изпиука и тя се хвърли към него. Беше получила писмо от агент Джасмин Фуджи. *Мога ли да мина тази вечер?*

Хана пребледня. Тази жена беше неуморима. *Съжалявам, тази вечер е абитуриентският ми бал!*, отвърна тя, доволна, че има оправдание.

— Скъпа, добре ли си? — попита господин Мерин, забелязвайки пребледнялото лице на Хана.

Тя бързо излезе от пощата си. Опита се да кимне, но почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Всъщност не съм.

Господин Мерин се приближи до нея.

— Знаеш ли, обзалагам се, че много красиви кралици на бала отиват сами. Помисли си за всички звезди, които отиват сами на Оскарите — няма голяма разлика. Всъщност дори е съблазнително. Означава, че можеш да се справиш сама. — Той вдигна безжичния телефон от масичката. — Ще се обадим на шофьора ми. Ще го накарам да мине през цветарския магазин по пътя за насам и да ти поръча най-скъпия букет.

Това само накара Хана да се разплаче на глас.

— Благодаря ти. — Тя се сгуши в голямото му, масивно тяло, вдъхна аромата на дезодоранта му и боровия одеколон. Внезапно се почувства както едно време, с малката Хана и татко, на когото можеше да каже всичко. Преди Изабел. Преди Кейт. Преди А.

Тя си пое дълбоко дъх и се отдръпна от него.

— Всъщност не става дума точно за бала. Ами за... други неща. — Тя затвори очи. — Всичко е малко... объркано.

— Какво имаш предвид?

Хана облиза устните си. Само ако можеше да му разкаже. Само ако можеше той да приеме всичко, което се беше случило, като една ужасна грешка, за която тя страшно съжалява и никога няма да направи отново. Само ако можеше да открие А. и да сложи край на целия кошмар.

Но Хана не можеше да му каже нищо. Ако го направеше, щеше да бъде съсипана не само политическата му кариера... следващата му работа щеше да бъде да огъва метал в двора на затвора.

— Заради това, че те избрах за кралица ли? — попита нежно господин Мерин.

Хана наведе главата си настрани.

— Защо ме питаш точно това?

Господин Мерин се размърда смутено.

— Не се ядосвай. Онзи ден те чух да казваш на Майк, че предпочиташ да умреш, вместо да се състезаваш срещу Чейси Бледсоу. — Той смръщи вежди. — Не е много хубаво да говориш така, Хана. Всеки съперник заслужава една добра кампания.

Хана зяпна изненадано. Изпълни я буря от емоции — вина, съжаление, смущение, гняв към А.

— Не е каквото си мислиш — призна си тя. — Не го мислех наистина. — Но дали не беше истина? Част от нея се присмиваше на конкуренцията на Чейси. Внезапно тя си спомни за обляното в сълзи лице на момичето.

Господин Мерин сложи ръката си върху нейната.

— Знаеш ли какво си мисля аз? Че ти си добър човек. Че постъпваш правилно — и когато печелиш, и когато губиш.

В този миг той зърна нещо през прозореца и погледът му светна. Колата на Майк беше спряла до тротоара. Той слезе от нея, облечен в смокинг. В ръката си държеше огромен букет рози.

Хана изтича при огледалото в коридора и провери грима си. Приглади дрехата си и нагласи короната. Когато на вратата се позвъни, тя бързо я отвори.

— Къде се губиш?

Майк сви рамене.

— Съжалявам, че закъснях. В цветарския магазин имаше ужасна опашка.

Хана сложи ръце на хълбоците си.

— Да си чувал за обаждане по телефона? Пратих ти милион есемеса днес! Дори не бях сигурна дали ще дойдеш!

Майк я огледа от главата до петите и се подсмихна.

— Изглежда си била доста сигурна. — Той въздъхна. — Нали ти казах, че ще дойда, Хана. А ти винаги ми се караш, когато говоря по телефона, докато шофирам. — Тогавя той забеляза господин Мерин, който се беше оттеглил в кухнята. — Не трябваше да се връзвам толкова и заради клиниката. Поговорих малко с Ариа и тя ме накара да се почувствам като идиот заради това, че си помислих, че може да си с Шон. Трябваше просто да ти повярвам.

Хана погледна към розите. Те имаха пурпурночерен цвят, любимия й. На лицето на Майк беше изписано притеснено, умоляващо

за обич изражение на вярно куче. Може би *наистина* се чувстваше зле. След това тя погледна към баща си, който надничаше от кухнята. Може би *наистина* ѝ се искаше да започнат да се снимат.

— Добре — рече Хана, целувайки Майк по бузата. — Простено ти е. — След това се обърна, за да доведе баща си и той да ѝ направи всички снимки, които винаги бе искала.

След пътуването до „Четири сезона“ по натоварената магистрала, Хана влезе в голямата, украсена бална зала. Вътре миришеше силно на печени миди. Момичета, облечени в дълги копринени рокли, се кискаха, събрани на групички по две, по три. Момчетата в стилни смокинги изглеждаха почти като възрастни. Няколко двойки вече танцуваха блус, а в ъгъла имаше дълга опашка за снимки от бала. Всяка стена беше боядисана в различен цвят, съживявайки шедьоврите на Ван Гог. *Ирис* заемаше цялата стена зад дансинга. Огромна фреска *Звездна нощ* покриваше пространството зад масите, чиито покривки и чинии представляваха копия на други негови творби. Комитетът по организирането на бала беше купил огромни звезди и луни, направени от папиемаше и ги беше подредил из залата в арт инсталации.

— Леле! — Майк кимна одобрително. — Яко!

— За толкова кратко време Ариа свърши *наистина* страхотна работа — промърмори Хана, оглеждайки се за приятелката си из тълпата. Но Ариа не се виждаше никъде.

— Хей, Хана, поздравления! — каза Джилиън Удс, минавайки покрай нея.

— Здравсти, кралице! — извикаха група момчета от една съседна маса. Хана им махна по кралски.

Все повече хора се събираха около нея. Хедър Джоунс, която се беше влюбила в Хаваите, след като беше прекарала предишното лято там, уви около шията на Хана една полинезийска гирлянда. Беки Лий и Оливия Курц, които бяха зубърки, но симпатяги, поискаха да се снимат с нея. Дори старият приятел на Хана Скот Чин, който беше дошъл с високо момче, което приличаше на модел, я прегърна силно.

— Ти си много по-готина кралица от онзи изрод Чейси Бледсоу — прошепна ѝ той.

Обикновено Хана би се изсмяла на забележката му, но сега се отдръпна раздразнено. След разговора с баща ѝ, тя се чувстваше някак виновна заради начина, по който се беше държала с Чейси.

Нещо вляво привлече погледа ѝ. Това беше залепено върху шперплат копие на автопортрета на Ван Гог, като лицето му беше изрязано. През дупката надникна лицето на Фай Темпълтън. Тя кръстоса поглед и извика:

— О, боже, отрязах си ухото!

Чейси Бледсоу, облечена в лъскава златиста копринена рокля, ѝ направи снимка и се засмя.

Хана прокара език по зъбите си. Чейси изглеждаше страхотно тази вечер. И се беше постарала повече от Хана за това.

Тя изпъна рамене, пусна ръката на Майк, отиде до Чейси и я потупа по ръката. Момичето се обърна. Усмивката ѝ леко помрачня, когато видя короната на главата на Хана.

Хана махна фибите от косата си, свали короната и я подаде на Чейси.

— Заповядай — каза тя. — Това е за теб.

Чейси гледаше короната в ръцете си, като очевидно не разбираше нищо. Хана завъртя очи.

— Сложи си я, глупачке — каза тя. После ѝ подаде и скиптъра.

Чейси примигна.

— К-какво?

— Направи го, преди да съм размислила — изръмжа Хана. След това ѝ обърна гръб, оставяйки короната в ръцете ѝ. Но докато вървеше към Майк, устните ѝ се разтегнаха в широка усмивка. Тя зърна отражението си в огледалото. Изглеждаше милион пъти по-добре. Сребрилата корона определено не подходеше на кожата ѝ.

— Госпожице Мерин?

Хана се обърна. Зад нея стоеше една жена в униформа на „Четири сезона“.

— Вие ли сте Хана Мерин? — попита тя. Хана кимна и жената я хвана за ръката. — Търсят ви по телефона на рецепцията. Казаха, че е спешно.

Майк я изгледа с любопитство, след което я последва във фойейето. Хана взе телефона; сърцето ѝ се беше разтуптяло при

мисълта за възможните събеседници. Но когато се обади, от другата страна се чу изненадващ глас.

— Хана? — попита приглушеният момичешки алт. — Обажда се Кели. От Уилям Атлантик.

— Кели? — Хана примигна. — Какво има?

— Обаждам се заради момчето, с което сте приятели — каза Кели. — Греъм. Той се събуди. Обадих се у вас и баща ти ми каза, че си на бала, но ти ме помоли да ти се обадя по всяко време, така че...

— Благодаря ти — прекъсна я Хана, стиснала здраво слушалката. Тя погледна към такситата, които чакаха отвън, и главата ѝ се напълни с милион мисли. — След петнайсет минути съм там.

След това затвори, опитвайки се да реши кой е най-краткият маршрут за таксито. Майк се прокашля до нея.

— Къде ще бъдеш след петнайсет минути?

Хана се вцепени. Майк изглеждаше смазан... и объркан... и разтревожен. Тя погледна към тълпата. Внезапно пред очите ѝ се появи Ариа, застанала до Ноъл. Тя си представи как Греъм се върти в леглото си. Мърмори разни неща. *Припомня* си разни неща. За няколко минути можеха да разгадаят всичко.

Тя се обърна към Майк.

— Греъм се е събудил. Трябва да поговоря с него.

Майк пристъпи към нея.

— Чудно, да вървим.

— Да *вървим*? — Хана поклати глава. — Няма начин.

— Този път няма да спечелиш. — Майк сложи ръце на хълбоците си. — Няма да те пусна да говориш сама с този психопат.

Хана се взря в лицето му. Той нямаше да приеме „не“ за отговор. Всъщност какво значение имаше? Скоро всичко щеше да е ясно. Може би наистина имаше нужда от защита.

— Щом настояваш — промърмори тя. — Но да тръгваме! — След което сграбчи ръката му и изтича навън.

26.

КОГО ОБИЧАШ?

— Ариа! — Райън, облечена в плисирана рокля с ресни и събрала косата си на кок, изтича при Ариа и силно я прегърна. — Залата изглежда невероятно!

Ариа спря да прави снимки, което беше част от задълженията ѝ като организатор по декора, и огледа балната зала в „Четири сезона“, сякаш досега не я беше виждала — макар че беше пристигнала тук още в три следобед, за да наглежда украсата.

— Благодаря — каза тя на Райън. — Но всъщност останалите момичета направиха всичко, аз само им давах указания.

Райън махна презрително с ръка.

— Важно е въображението ти. — Тя огледа тоалета на Ариа, от къдриците до сеплата, но елегантна черна рокля и кадифените обувки с високи токчета, които си беше купила от Франция преди години специално за този случай. — Ти също изглеждаш страхотно. — Тя се обърна към някой до нея. — *Нали?*

Ариа потрепна. Ноъл се беше приближил и безмълвно беше застанал до нея. Той изглеждаше елегантно в смокинга си и беше килнал на една страна короната си на крал на бала.

— Страхотно, както винаги — отвърна той като добър приятел.

А беше ли такъв? Вече ѝ беше казал, че изглежда страхотно поне двайсет пъти тази вечер. Освен това ѝ беше осигурил организацията на декорите, нещо, което винаги бе искала. Дори беше останал до нея, въпреки че се беше държала като откачена, точно както в този момент.

Или всичко това беше просто поза? В главата на Ариа продължаваха да се въртят едни и същи мисли. Възможно беше Ноъл да е познавал Табита. В имейла си до Фуджи я беше нарекъл приятел — или може би имаше предвид Али? Ако е ставало дума за Табита, така ли беше успял да се сдобие с огърлицата ѝ? Затова ли на кораба ѝ беше казал да стои далеч от Греъм? Може би Греъм също знаеше, че Табита и Ноъл са били приятели. Може би Ноъл се беше притеснявал,

че момчето ще издаде нещо. Това не се беше случило, разбира се — но Греъм *щеше* да каже на Ариа кой я следи.

А ако Ноъл *познаваше* Табита, това означаваше, че е познавал и мащехата ѝ Гейл. Може би разполагаше с вътрешна информация за бебето на Емили. Може да е надничал в пощенската кутия на Гейл, очаквайки Емили да върне парите, без да изглежда подозрително — може би беше казал на Гейл, че е дошъл да вземе нещо, което Табита е взела от него, преди да изчезне. Може да е продължил да поддържа връзка с Гейл и съпруга ѝ, след като те се бяха преместили в Роузууд — сигурно е знаел къде да я намери. И когато Гейл го беше видяла на алеята в нощта, когато Ариа, Емили и останалите бяха отишли в дома ѝ, уплашени, че Гейл може да е откраднала бебето на Емили, той можеше да я е убил, преди тя да успее да извика името му и да го издаде.

Това звучеше много логично. Дори Ямайка се вписваше в картината. Ариа не беше прекарала всяка една минута с Ноъл — той можеше да се е измъкнал и да е инструктирал Табита какво да прави, за да подлуди Ариа и останалите момичета. Може би ѝ беше казал: *Объркай ги. Закарай ги на покрива и бутни Хана долу.*

Само че нещата не се бяха развили по този начин — вместо това те бяха бутнали Табита от покрива. Но възможно ли беше Ноъл да е убил Табита? Дали причината е била същата, поради която е убил и Гейл — защото се е страхувал, че може да го издаде? Дали наистина е правил всичко това заради Али? Наистина ли я обичаше *чак* толкова много?

Ариа затвори очи. Не. Ноъл не обичаше Али. Ноъл беше добър човек, невинен. Парчетата от пъзела съвпадаха, защото тя *искаше* да е така, защото А. ги насочваше в тази посока, защото дори приятелките ѝ извъртаха и навързваха нещата в погрешно направление. Тя трябваше да го вярва. Трябваше да даде на Ноъл още един шанс да ѝ обясни всичко.

Райън погледна часовника си „Шанел“, след което ги прегърна през раменете.

— Навъртайте се наоколо, вие двамата. Почти настъпи времето за фотосесията на краля и кралицата на гробището.

Ариа се огледа.

— Къде е Хана? — Тя не беше видяла нито една от приятелките си цялата вечер.

Ноъл се огледа.

— Преди няколко минути видях Хана и Майк да излизат. Но съм сигурен, че не са отишли далеч.

— Аз ще ги намеря — каза Райън и започна да си проправя път през тълпата.

Когато се отдалечи, Ноъл се обърна към Ариа.

— Какво ще кажеш докато чакаме да идем да си вземем питиета от бара? Никой няма да посмее да каже нещо на краля на бала. — Той ѝ намигна.

Ариа облиза устните си. *Приятелят ти иска да пийне с теб*, каза си тя. *Той иска малко време насаме с теб. Защото те обича.*

Внезапно с периферното си зрение тя забеляза нечия фигура. Една жена в сив костюм влезе в залата, говорейки тихо по телефона си. *Агент Фуджи*. Тя пък какво търсеше тук?

Ариа погледна към Ноъл, по-решителна от всякога.

— Да вървим.

Двамата прекосиха фойайето и влязоха в тъмния бар. Барманът, който забърсваше с кърпа плота, ги погледна.

— Какво ще желаете?

Ноъл поиска уиски, а Ариа си поръча гимлет. След това той обърна милите си, любящи зелени очи към нея.

— *Наистина* ли си добре?

Ариа преглътна тежко. За щастие точно в този миг барманът се приближи и остави пред тях питиетата им. Поне имаше какво да държи в ръцете си.

— Ако си мислиш, че се сърдя заради онова с Олаф, вече го загърбих. Дори мога да те разбера, Ариа. *Наистина*.

— Въпреки това се чувствам ужасно — каза тя. — Не знам какво съм си мислела.

— Всичко е наред — каза твърдо Ноъл, докосвайки ръката ѝ. — Но онова, което ти казах, остава. За Али имам предвид.

Ариа потрепна, чувайки името ѝ.

— *Наистина* ли?

— *Тя* ме целуна. — Той стисна леко ръката ѝ. — Не исках да имам нищо общо с нея. Надявам се да го разбираш — *наистина*. — Той

си придърпа един стол. — Ти означаваш много за мен, Ариа. Дори не мога да ти обясня колко съм влюбен в теб. Ако нещо ни се случи — ако отново скъсаме — ще бъда съсипан. — Брадичката му затрепери. — Може дори да умра. Никой друг не ме е карал да се чувствам така. *Трябва* да ми повярваш.

Очите на Ариа се навлажниха. Гласът на Ноъл беше натежал от сълзи. Той казваше истината. Тя беше сигурна в това.

Той порови в джоба си.

— Всъщност имам нещо, което искам да ти дам. — Нещо проблесна на светлината и преди Ариа да се усети, той закопчаваше златна верижка на китката ѝ. На закопчалката се виждаше дребната гравюра „ТИФАНИ & Ко“. — Чувствах се толкова зле, когато онази огърлица, която намерих, изчезна на кораба, затова реших да ти подаря нещо специално на бала. — Ноъл докосна гривната. — Онзи ден ме попита защо съм закъснял за час в деня, когато те обявиха за организатор на декора — ходих да избирам това. Арт дилърът на баща ми я купи в Ню Йорк и щеше да остане във Филадельфия само няколко часа. Тя е антика — обясни той.

— О, Господи — каза Ариа, повдигайки гривната към светлината. — Не трябваше да го правиш.

— Разбира се, че трябваше. — Ноъл протегна ръце и я придърпа към себе си. — Ти си всичко за мен, Ариа.

Ариа отпусна глава на рамото му. Това беше всичко, което искаше да чуе. Онзи ден Ноъл не се беше промъкнал в стаята ѝ, за да ѝ подхвърли картината; бил е с дилър на бижута, който ѝ е купил този невероятен подарък. Внезапно осъзна, че всичко останало, което беше открила, също имаше своето обяснение — просто трябваше да го намери. Дори онова, което Ноъл беше казал на агент Фуджи. Дори, че е познавал Табита. Това бе просто едно недоразумение, което А. беше изкривил в нещо ужасно. Ноъл не искаше да я съсипе.

Тя го целуна силно по устните. Той ѝ отвърна както обикновено, нежно, сладко и продължително, сякаш Ариа бе единственото момиче, което беше целувал някога. Тя затвори очи и се потопи в мига; никога не беше обичала Ноъл повече, отколкото в този момент.

После се отдръпна от него и подсмръкна.

— Хей... — Ноъл избърса сълзата от бузата ѝ. — Защо плачеш?

Ариа потърси кърпичка, за да избърше очите си.

— Много съм щастлива. — Тя вдигна ръката си. — И това е ужасно красиво. — И в този момент, просто ей така, цялата тежест се стовари от раменете ѝ.

— За теб винаги. — Ноъл я прегърна през кръста и снижи глас. — Какво ще кажеш наистина да останем насаме? Никакви барове, никакви хора, никакви сълзи — само аз и ти, *щастливи*?

Ариа бавно се усмихна.

— Звучи ми чудесно — почти прошепна тя.

Но тя знаеше, че няма да е толкова лесно. Реши, че тази вечер ще разкаже на Ноъл всичко. За А. За Истинската Али. За картината. Дори за Табита. Повече никакво криене. Тя имаше нужда от него като съюзник, а не като някой, от когото да се страхува. Всичко щеше да бъде разкрито и двамата заедно щяха да се борят с А.

Шумът в бара се увеличи. Все повече хора заемаха местата около тях. Тук беше твърде шумно — а в залата имаше прекалено много народ. Ариа пресуши чашата си и стана; внезапно се беше сетила за точното място, където можеха да поговорят за всичко, без някой да ги чуе.

— Ела — каза тя, протягайки му ръката си. Да отидем в гробището.

27.

НАЙ-ВАЖНАТА СРИЧКА

Майк спря старото субару на паркинга на Бил бийч. Хана му беше казала да кара бързо и те бяха пристигнали тук от Филадельфия за девет минути и четирийсет и три секунди, което сигурно беше някакъв рекорд. Хана беше почти сигурна, че Майк е карал поне със сто и шейсет километра в час по магистралата.

Той обиколи паркинга веднъж, после още веднъж. Всички места бяха заети.

— Все нещо ще се освободи — каза Хана, стиснала здраво дръжката на вратата. — Остави ме пред входа и ще се срещнем вътре.

Майк изкриви устни, сякаш идеята не му хареса особено, но преди да успее да възрази, Хана вече беше изскочила от колата.

Докато прекосяваше паркинга, телефонът ѝ се обади няколко пъти, но тя не му обърна внимание. Точно сега не можеше да губи време. Трябваше да стигне до Греъм.

Регистраторката се усмихна на роклята, токчетата и грима ѝ, но Хана мина покрай нея, без да каже нито дума. След като надраска набързо името си в книгата за посетители, тя зави рязко вляво и тръгна по коридора на Греъм. В препълнените стаи примигваха телевизори. Посетителите седяха спокойно на диваните. Но в края на коридора, където се намираше леглото на Греъм, сновяха сестри.

Кайла седеше в леглото си на няколко метра от отделеното местенце на Греъм. Когато видя Хана, тя ѝ махна с ръка.

— Какво става?

Хана сви рамене и надникна зад завесите на Греъм. Когато го видя, тя ахна. Тръбата за дишане я нямаше. Той се гърчеше, а миглите му потрепваха. Напуканите му устни произнесоха една дума.

— Греъм? — извика една сестра в лицето му.

— Греъм? — Хана също се наведе над леглото. — Буден ли си?

Сестрата я погледна.

— Коя сте вие?

Хана примигна.

— Няма проблем — обади се Кели зад гърбовете им, докато внасяше в тясното пространство един поднос, върху който бяха подредени спринцовки и лекарства. — Хана е доброволка. — Тя погледна към останалите сестри. — Аз ще се заема с това. Вие потърсете родителите му. Те казаха, че пътуват насам.

Сестрите изчезнаха. Кели попипа челото на Греъм, след което погледна в мониторите му.

— Събуди се преди около половин час — каза тя на Хана. — Намалихме дозата на болкоуспокоителните, за да видим дали ще каже нещо, но той като че ли не е на себе си.

— Кели? — извика някой иззад завесата. — Госпожа Джонсън в сто и седемнайсата има пристъп. Трябваш ни.

Очите на Кели се стрелкаха напред-назад.

— Каква нощ — промърмори тя. После положи длан върху рамото на Хана. — Ще го наглеждаш ли за секунда?

Хана примигна.

— И какво да правя?

— Просто не го пипай. Веднага се връщам. — След това Кели се изгуби в коридора. Хана се обърна към Греъм, който продължаваше да се гърчи. Пръстите му се свиваха и разпускаха. Той посегна към системата, прикрепена към ръката му и изгрухтя нещо неразбираемо.

— Греъм? — рече тихо тя. — Чуваш ли ме?

Клепачите му потрепериха. От устата му се разнесе стържещо „И-и-и“. Опитваше се да каже нещо.

Сърцето на Хана се разтуптя и тя го хвана за ръката.

— Едно стискане, за да, две за не, чуваш ли? Ти попадна в експлозията на кораба. Спомняш ли си?

Греъм стисна веднъж.

В коридора се чу звънец. Хана замръзна, наблюдавайки под завесата как преминават белите обувчици на някоя сестра.

— Случи се в котелното на кораба — продължи тя. — Ти разговаряше с Ариа. Помниш ли Ариа?

Греъм отново стисна ръката ѝ веднъж.

— Добре. Опитваше се да ѝ кажеш нещо. Че някой я следи?

Греъм сви устни. Той затвори здраво очи и потрепна от болка.

— И-и-и...

Сърцето на Хана биеше ускорено.

— Видя ли лицето й?

Греъм се бореше със сричката, но устните му бяха като каучук.

— Н...

— Не? Не си?

Той поклати глава, сякаш за да възрази. Внезапно Хана се досети.

— Не е било тя, а *той*?

Греъм стисна веднъж ръката й.

Хана усещаше главата си странно лека. Тя си пое дълбоко дъх и продължи.

— Знаеш ли името му?

Греъм отвори едното си око изцяло. Ирисът му беше кървясал. Той стисна силно зъби и притисна език към тях. Опита се да произнесе една сричка, след което се отпусна изтощен на възглавницата.

— Моля те — настоя Хана. — Моля те, кажи ми името му.

Греъм отново се опита.

— Н-н... — Той затвори очи с раздражено изражение на лицето.

— Н-н-н!

Хана се наведе по-близо.

— Н... какво? Ноъл?

Греъм изглеждаше замаян. Той отново издаде звука „н“. Челюстта му започна да трепери.

— Н-н-н — не спираше да повтаря той. — Н-н-н!

— Стисни веднъж, ако е Ноъл, Греъм! Стисни веднъж, ако е Ноъл! — настоя Хана.

Внезапно вратът му се изви неестествено назад. Очите му се подбелиха. Крайниците му започнаха да треперят, краката му ритяха бясно. Машините започнаха да вият.

Хана отстъпи ужасена назад. *Тя* ли беше причинила това? Дали не беше твърде настоятелна?

Писукането продължи. Тялото на Греъм беше разтърсвано от спазми.

— О, господи — прошепна Хана. Тя излезе през завесата и погледна в коридора. Той беше празен, не се виждаше нито една сестра. — Мамка му — промърмори тя под носа си. Сега вече машините на Греъм издаваха ужасяващ вой.

— Току-що видях някой да отива натам — разнесе се гласът на Кайла зад гърба на Хана. Тя треперливо сочеше наляво. Хана ѝ кимна, после хукна по коридора. Но стаята на сестрите също беше празна. След като провери в още три коридора, тя най-накрая забеляза една жена в розова престилка, която се грижеше за пациент близо до изхода.

— Помощ! — извика тя. — Машините на един пациент откачиха!

Сестрата се затича към нея. Хана я поведе напред, токчетата ѝ потракваха по хлъзгавия под. Тя зави към леглото на Греъм. Звукът на машините се чуваше по целия коридор.

Сестрата я избута настрани, дръпна завесата и зяпна уплашено.

— О, боже — прошепна тя. — Сърцето му е спряло. — Тя се обърна и се развика за помощ.

Хана надникна вътре, като очакваше да види как Греъм се гърчи още по-ужасно от преди. Вместо това тялото му лежеше безжизнено на леглото. Главата му беше изкривена странно надясно, езикът му висеше от устата. Превръзката над едното му око беше паднала, разкривайки изприщена бледа кожа. Всичките тръбички от ръцете му бяха извадени, навсякъде беше омазано с кръв.

На машините се виждаше само една права линия. На местата, където се отчиташе кръвното налягане и пулсът, имаше само въпросителни.

Появиха се още сестри, които започнаха да му правят изкуствено дишане и да спират кръвотечението. Пристигна и втори екип, които тикаха количка с чекмеджета, и един лекар разкъса нощницата на Греъм, за да разголи изприщените гърди. Когато включиха дефибрилатора, тялото му се изви в дъга. Хана изпищя. Греъм се отпусна отново на матрака, но линията на мониторите не се промени.

Лекарите и сестрите го дефибрилираха три пъти. Някой леко отблъсна Хана встрани от заграденото място. Тя стоеше безполезна в коридора. Зад гърба ѝ се разнесе звук; Кайла седеше в леглото си и очите ѝ се чернееха под марлята. Момичето изглеждаше също толкова ужасено, колкото и Хана.

Дефибрилаторът спря да жужи. Някой извика точния час, няколко сестри дръпнаха завесите и излязоха в коридора. Хана покри устата си с длан, уплашена, че може да повърне. Тя погледна към Кели,

която в същия миг се появи иззад завесата. Престилката ѝ беше опръскана с кръвта на Греъм.

— Той да не е...? — Хана дори не смееше да произнесе думата на глас.

Кели наведе очи. Беше ясно, че тя също не може да произнесе думата на глас — но не беше необходимо. Но изпитото ѝ, бледо лице с изненадано изражение казваше всичко. Греъм, който допреди малко беше общувал с Хана, който беше видял А., който може би знаеше всичко, беше мъртъв.

28.

ТЪРСИ И ЩЕ НАМЕРИШ

В същото време Емили, облечена в синята рокля с презрамки, която си беше купила от мола „Кинг Джеймс“, поклащаше ръце и гънеше талия по средата на дансинга в „Четири сезона“. Обграждаха я копринени банери с нарисувани върху тях спирали. Звезди с формата на астериски висяха над главата ѝ. Дори музиката като че ли беше наелектризираща и психеделична. Сякаш се намираше в недрата на картина на Ван Гог.

Айрис, която беше облякла бледорозовата рокля на Емили от миналогодишния благотворителен бал, се появи откъм бюфета.

— Погледни! — Тя държеше в ръката си сребърна корона. На нея с големи блещукащи букви пишеше КРАЛИЦА НА БАЛА.

Емили се намръщи.

— От Хана ли я взе? — Тя бе успяла да я види само за секунда и след това я беше изгубила. Но Хана сигурно искаше да прекара известно време насаме с Майк.

— Носеше я онова момиче ей там. — Айрис посочи към Чейси Бледсоу.

Емили примигна.

— Може би трябва да ѝ я върнеш. Или да намерим Хана.

Айрис завъртя очи.

— Моля те. Всеки заслужава шанса да бъде кралица. Не мечтаем ли всички за това като малки? — Тя сложи короната на главата си и отново излезе на дансинга. Грабна дори скиптъра и го размаха пред лицето на Емили като голяма светеща пръчка. Двама ученици спряха и ѝ се усмигнаха. Айрис изтанцува един бърз танц около Доминик Хелприн и Макс Макгери — една от онези двойки, които сигурно никога нямаше да се разделят. А когато песента свърши, тя свали короната от главата си и постави върху главата на Емили.

— Сега ти си кралица за една песен — обяви тя.

Зъбците на короната се забиха в скалпа на Емили. Айрис ѝ подаде скиптъра.

— Хайде, момиче! Действай!

Първоначално Емили отказваше, но след това ритъмът зарази тялото ѝ. Тя помръдна единия си крак, след това и другия. Размърда пръсти. Миг по-късно вече размахваше скиптъра като жезъл на парад. Танцьорите я последваха по дансинга. Някъде по средата на песента Емили подкара един групов танц, който всички бяха научили в седми клас — и който *все още* помнеха.

— Давай, Емили! Давай, Емили! — скандираше Айрис.

Емили се ухили. Тя никога не бе мечтала да стане кралица на бала, но за една песен беше забавно.

Когато започна нова песен, Емили свали короната от главата си и я подаде на Кирстен Кълън. Разнесоха се ликуващи викове и две момчета от футболния отбор подхвърлиха Кирстен във въздуха заедно с короната, скиптъра и всичко.

Емили се ухили на Айрис.

— Това със споделянето на короната беше много добра идея.

Айрис сви рамене.

— Просто се опитвах да направя бала весел.

— Радвам се, че дойде — каза напълно искрено Емили.

— И аз се радвам, откачалко. — Айрис отметна глава назад, за да се изсмее, но внезапно прехапа долната си устна и погледна през прозореца. — Последното ми ура в Роузууд, нали?

Емили я докосна по ръката.

— Свикна ли вече с мисълта, че ще се връщаш? — Айрис си беше поръчала такси, което да дойде да я вземе от „Четири сезона“ и да я откара до Убежището. Каза, че искала да се покаже колко страхотно изглежда в бална рокля, да докаже на останалите пациенти, че е поразила всички навън. Този път щеше да се постарее здраво да се оправи... за да я изпишат наистина.

Айрис се опита да изглежда смела.

— Кой знае? Но предполагам, че трябва да опитам. — Тя се взря в Емили. — Наистина ли ще идваш да ме посещаваш?

— Разбира се — отвърна Емили и я смушка. — Дори ще те заведа да пазаруваме, стига да ми обещаеш, че няма да крадеш нищо.

— Дадено. — Айрис погледна към часовника над голямата врата във форма на мида, която водеше към фоайето. — Хей, почти е станало десет.

— Нима? — отвърна равнодушно Емили, сякаш не беше поглеждала през цялата вечер непрекъснато към часовника.

Айрис се намръщи.

— Как ще разбереш каква е изненадата от Джордан? Може да е всичко... навсякъде.

— Просто ще разбере — отвърна Емили, докато двете се отдалечаваха от дансинга. Само че... дали наистина щеше да разбере? Джордан можеше да е скрила тайно съобщение в някоя от четирите тематични Ван Гог торти. Можеше да го е пришила към някоя кърпа за бърсане на ръце в тоалетните. Можеше да е вмъкнала нещо в някое от парчетата, които беше подготвил за пускане диджеят. Беше като да търси игла в някоя от купите сено на Ван Гог.

Тя огледа залата за пореден път. Джордан щеше да се досети, че задачата ѝ няма да е лесна и щеше да се опита да я изненада с нещо, до което Емили щеше да се приближава често, нали? Но пък всичко в залата беше интересно и си заслужаваше да се погледне отново. Букетите с цветя на масите. Ледените скулптури на животни. Направените от папиемаше звезди с човешки ръст. Татуистът в ъгъла, гадателят, който четеше по звездите.

— Време е за конга, народе! — извика диджеят, откъсвайки Емили от мислите ѝ. Пред кабинката му бяха изтикали един огромен триножник. — Къде са кралят и кралицата на бала?

— Аз кралица! — извика на развален английски Клаудия Хууско, ученичката на разменни начала. Тя се приближи до сцената, сложила накриво короната върху златистите си къдрици. Когато стигна почти до кабинката на диджея, тя се спъна в подгъва на роклята си и короната излетя от главата ѝ. Всички се разсмяха. Роклята ѝ се свлече надолу, разкривайки сутиена ѝ с подплънки и — ужас — *ластичен колан*. Всички избухнаха в смях.

Погледът на Емили се върна към гадателката. По време на втория им ден в морето, Емили беше използвала бавния интернет на кораба, за да влезе в един астрологически сайт и да прочете хороскопа си. Когато каза на Джордан, че го прави всеки ден, за да види дали нещата ще се развият добре или зле, Джордан я беше изгледала така, сякаш бе луда.

— Ами ако в хороскопа ти пише да не излизаш от вкъщи?

— Ами няма да изляза — беше се пошегувала Емили. После я беше смушкала шеговито. — Но те никога не казват такива неща. Дори да те очаква лош ден, те пишат, че ще бъде предизвикателство. Или че ще натрупам опит.

— И ти им вярваш? — беше попитала Джордан.

— Да — беше отвърнала Емили.

Джордан я беше докоснала по носа.

— Обичам да научавам разни неща за теб.

Емили погледна часовника на мобилния си телефон: часът беше девет и петдесет и три. Докато повечето момичета и момчета на дансинга образуваха дългата конга-верига, тя се отдалечи към масата на гадателката. Жената имаше дълга, провиснала, прошарена коса, бенка на носа и кръгли очила с лилави стъкла. Тя изгледа спокойно и продължително Емили, сякаш я изпиваше с очи бавно, до последната капка.

Най-накрая се усмихна, улови Емили за ръката и разтърка дланта ѝ.

— Имаш гладни пръсти, което означава, че си артистична личност — започна тя. — Палецът ти е силен, което означава, че разсъждаваш логично. Освен това си в добра форма и си способна да преодоляваш препятствията, нали?

Уф, помисли си Емили. Това си беше чисто омаловажаване.

Жената каза още, че Емили ще има любовна връзка, но никога няма да се ожени, и че ще живее дълъг, щастлив живот. Емили продължаваше да чака да чуе нещо за Джордан, но жената дори не спомена името ѝ. След като продължи да ѝ гледа още около пет минути, жената я потупа по ръката.

— Това е. Отивай и бъди щастлива.

Емили наведе настрани глава.

— Ами... няма ли да ми кажете още нещо?

Жената се намръщи.

— Не, това е всичко. — Тя извади един гумен печат изпод масата, притисна го към кутийката с мастило и го отпечата върху ръката на Емили. — Това показва, че вече си била тук. Не гледам повторно.

Емили стоеше, неспособна да скрие разочарованието от лицето си. Това предизвикателство внезапно ѝ заприлича на книгите „Аз, шпионинът“, които тя обичаше да чете в училищната библиотека. Направо се побъркваше, докато се опитваше да намери скрития снежен човек или мъничкия талисман във формата на агънце, или розовия апостроф в разпръснатите снимки; когато не успяваше, се чувстваше глупава и невнимателна. А може би Джордан просто не я познаваше чак толкова добре. Може би Емили не познаваше *Джордан* чак толкова добре.

Тя се върна при Айрис, която се беше включила в конга-веригата. Тя пусна Емили пред себе си, след което я изгледа странно.

— Какво е това на ръката ти?

Емили погледна към печата, който ѝ беше ударила гадателката.

— Да не ходя повторно — промърмори тя. Но когато печатът попадна под светлината на дискотечното кълбо, тя забеляза, че печатът представлява голям черен кръг, в който се забелязваха инициалите ДР. Тя застина на място. Възможно ли беше това да означава *Джордан Ричардс*?

Емили се отдръпна от дансинга, протегна ръката си под приглушената светлина на бюфета и се взря в печата. Той приличаше на пощенски печат. Около инициалите беше изписана думата *Бонеър*. Възможно ли беше това да е подсказка за мястото, където се намираще Джордан? Бонеър пощенски клон ли беше? Или град?

Емили изтича от балната зала в коридора, където светлината беше много по-силна, и извади мобилния си телефон. Часовникът му показваше точно десет часа. За щастие сигналът на безжичния интернет беше силен, така че тя написа БОНЕЪР в брауъра и веднага изскочиха няколко резултата. Бонеър беше малък остров на Карибите. Емили цъкна върху връзката към страницата на Търговската палата. Според нея Бонеър беше популярно място за гмуркане. На страницата беше публикувано слайдшоу от няколко снимки: тропическа риба, хора, които се забавляват в тюркоазения океан. След това на екрана проблесна снимка на старовремски киносалон. На големия навес, вместо филмовата програма, имаше голям надпис ЛИПСВАШ МИ, ЕМИЛИ.

Сърцето на Емили почти спря. Тя гледаше уебстраницата без да мига, уплашена, че ѝ се привижда. Но след това образът отново се

появи в слайдшоуто. ЛИПСВАШ МИ, ЕМИЛИ. Тя ахна.

— И ти ми липсваш, Джордан — прошепна момичето.

Тя изгледа слайдшоуто още шест пъти. След това, в десет и една минута, то изчезна. Емили се чувстваше замаяна. Това бе най-романтичното нещо, което някой беше правил за нея. Само ако можеше да вземе полет до Карибите още тази вечер и да намери Джордан. Но тя знаеше, че Джордан е твърде умна. Дори да се намираше в Бонеър, тя сигурно отдавна го беше напуснала.

— Ето ви и вас, госпожице Фийлдс!

На голото ѝ рамо полегна студена, слаба длан. Емили подскочи и се огледа. Усмивката на агент Фуджи въобще не беше приятелска. Консервативният ѝ сив костюм изглеждаше не на място сред всичката коприна и тюл.

— Да не би да ме избягвате?

Устата на Емили веднага пресъхна.

— Ъм...

— Исках да ви дам шанс да ми обясните нещо — прекъсна я Фуджи. — Може би още сега да поговорим.

Емили зяпна. Да обясни... *какво?*

Без да дочака съгласието на Емили, Фуджи я поведе към края на коридора, където беше по-тихо.

— Получих анонимно обаждане, че в дома си криете безценно произведение на изкуството — рече твърдо тя, навеждайки се към момичето. — Трябва ли да взимам заповед за обиск, госпожице Фийлдс?

Криете безценно произведение на изкуството?

— В моя дом няма никакво изкуство — изгърси Емили.

Фуджи повдигна едната си вежда.

— Да не е в дома на някой друг, когото познавате? Казаха ми, че една от вас, момичета, притежава нещо, за което бихме искали да знаем. Щом не сте вие, коя е тогава?

Музиката отекваше в ушите на Емили. Беше отговорила без да мисли. А. беше казал... но не всичко. Това беше брилянтна схема: тя разчиташе на Емили да ѝ каже останалото.

Тя отново погледна към Фуджи.

— Н-не знам за какво говорите.

— Нима? — Фуджи постави ръце на хълбоците си. — Сигурна ли сте?

Емили леко поклати глава, полагайки огромни усилия да издържи на напъна. След миг Фуджи придърпа нагоре по рамото си каишката на куфарчето и се завъртя на токовете си.

— Надявам се, че не ме лъжете — предупреди я тя.

После се отдалечи от нея, като вдигна телефона към ухото си още преди да излезе от сградата. Емили почувства как я залива гореща вълна, после студена. Какво беше направила току-що? Къде беше отишла Фуджи? Намереха ли ченгетата картината, с тях беше свършено.

Тя хукна обратно към балната зала и се огледа за приятелките си, но не ги видя никъде. Телефонът ѝ се намираше на дъното на чантичката; тя го извади и набра номера на Ариа.

— Не пак! — изкрещя тя след сигнала на гласовата поща. После опита телефона на Спенсър, после на Хана. Нищо. — Не пак, не пак! — изкрещя тя на гласовите им пощи.

— Добре ли си?

Зад нея стоеше Айрис, задъхана от танца. Емили пусна телефона в чантичката си; чувстваше се опустошена.

— Ами...

— Намери ли си изненадата? Избяга навън толкова бързо и... — Внезапно Айрис млъкна и се ококори, виждайки нещо в другия край на залата.

— Какво има? — Емили проследи погледа ѝ. Да не би да се беше върнала Фуджи? Да не беше пристигнал спецотрядът? Единствените хора на дансинга бяха празнуващите ученици, облечени в рокли и смокинги. Диджеят водеше конга-веригата и поклащаше главата си напред и назад.

Айрис започна да трепери.

— Не мога да повярвам. Това е момчето, което посещаваше Али в Убежището.

Емили погледна намръщено диджея. Той имаше мърлява брадичка, малки очички и дългнесто тяло.

— *Наистина ли?*

Айрис кимна без да отмества поглед.

— Навсякъде бих разпознала снимката му.

Внезапно Емили осъзна, че Айрис гледа към снимката на статива. КРАЛ И КРАЛИЦА НА „РОУЗУУД ДЕЙ“, пишеше с къдрави букви отгоре. Под надписа имаше снимка на краля и кралицата с корони. *Тазгодишните* крал и кралица. Крал, който Емили познаваше много, много добре. Погледът ѝ се смъкна до златния часовник на китката му. Същият златен часовник, който беше видяла на онази снимка в дома на Трип. На която беше снимана Али в Убежището.

Тя погледна към Айрис, настръхнала до крайност.

— Ноъл Кан? Сигурна ли си?

Айрис кимна мрачно и уверено.

— Залагам живота си на това.

29.

ПРЕДИ ДА Е СТАНАЛО ТВЪРДЕ КЪСНО

На Спенсър ѝ бяха необходими четирийсет и пет минути и няколко скришни места, за да избегне подозрително изглеждащите местни, преди да прекоси петнайсет пресечки в посока към града и да намери такси, което да я откара до „Четириите сезона“. Тя си носеше малко пари в брой и кредитната карта — поне *нея* А. не беше успял да блокира. Докато пътуваше, се опита отново да включи телефона си, но неуспешно. А. беше задръстил кутията със съобщенията си.

В този миг я озари прозрение: А. *знаеше* за кутията. Което означаваше, че знае и номера ѝ. Естествено, че го знаеше: А. беше Чейс. Сигурно беше погледнал в телефона ѝ, докато бяха заедно. А тя беше влязла в капана и заради това приятелките ѝ щяха да умрат.

Спенсър погледна през прозореца към Художествената галерия, покрай която преминаваха. Не можеше ли шофьорът да кара по-бързо? Трябваше да намери Ариа, Хана и Емили, преди Чейс да ги открие пръв.

Най-накрая отпред се появи „Четириите сезона“.

— Спрете тук! — извика Спенсър, когато стигнаха до завоя, хвърли малко пари на шофьора и изскочи от задната седалка. Затича със ситни стъпки по тротоара, възпирана от прилепналата си дълга рокля. Пред входа на хотела бяха паркирани няколко таксита и лимузини. Една позната черна кола профуча покрай Спенсър, повдигайки краищата на роклята ѝ. Това не беше ли... Фуджи?

Спенсър погледна през затъмнените стъкла, но не можа да види шофьора или пътниците. Дали Хана, Емили и Ариа бяха вътре? Дали Фуджи вече беше успяла да се добере до тях?

Тя връхлетя във фойето на „Четириите сезона“ и изтича в балната зала. Първия човек, когото забеляза, беше Рийв Донахю, едно от момичетата в комитета по украсата.

— Виждала ли си Ариа Монтгомъри? — попита тя, останала без дъх.

Рийв огледа Спенсър от главата до петите, сви устни при вида на разпрания ѝ подгъв и разрошената коса.

— Това момиче го няма цялата вечер. Изобщо не заслужава да е отговорник по декора.

Спенсър каза едно бързо „благодаря“, след което обходи дансинга. Наоми Циглър танцуваше с Хенри Бенет. Шон Ейкърд и Кейт Рандъл си шепнеха нещо на масата в ъгъла. Айрис беше облегнала главата си на рамото на Джеймс Фрийд.

Спенсър тъкмо се наклони да изтича при нея и да я пита за Емили, когато пред очите ѝ се появи самата Емили.

— О, господи — каза тя, сграбчвайки ръцете на Спенсър. — Къде беше? И какво ти се е случило?

— Дълга история — рече Спенсър. — Трябва да ти кажа нещо.

— Приятелят на Али със сигурност е Ноъл — изтърси в същото време Емили.

Спенсър отстъпи назад и я погледна.

— Чакай... Какво?! Сигурна ли си?

Емили кимна.

— Айрис видя снимката му и каза, че непрекъснато е посещавал Али в Убежището.

Диско кълбото хвърляше отблясъци върху ръцете на Спенсър, докато тя оглеждаше балната зала. Ако Ноъл беше приятелят на Али... значи Чейс не беше. Тя беше сбъркала. Момичето пристъпи смутено на място, без да е сигурна дали се чувства ужасно притеснена... или облекчена... или все още ядосана, че Чейс беше научил за Ямайка от другаде.

— Къде е Ноъл сега? — попита разсеяно тя. — И Ариа? И Хана?

— Тук съм — обади се Хана зад тях, докато влизаше, останала без дъх, също както Спенсър минути по-рано. Лицето ѝ бе изопнато, ръцете ѝ трепереха. — Върнахме се колкото се може по-бързо.

— Откъде? — попита Емили.

— Бил бийч. — Гласът на Хана трепереше. — Греъм се събуди.

— И ти взе Майк със себе си? — Спенсър беше ужасена. Тя отново огледа залата. — Къде е той сега?

— Той е... някъде. — Хана също се огледа, след което сви рамене. — Не му казах какво става. И той остана в колата — не видя нищо. Но момичета, Греъм е видял А. Това е искал да каже на Ариа.

— Ноъл ли е бил? — попита настоятелно Спенсър.

Хана кимна.

— Е, всъщност единственото, което успя да каже, беше Н... Сигурна съм, че е имал предвид Ноъл. Но след това трябваше да доведе сестрата, а когато се върнах, той си беше отишъл.

Емили отстъпи назад.

— Отишъл в смисъл *умрял*?

— Господи — прошепна Спенсър.

Емили погледна към Спенсър.

— А ти какво искаше да ми кажеш?

Стомахът на Спенсър се сви и мислите ѝ отново се върнаха към Чейс.

— Ами... нищо.

— Мацки, трябва да отидем при ченгетата с цялата тази информация — каза Хана, оглеждайки залата. — Ноъл може би има шпионин в Бил Бийч. Може би знае, че сме по петите му. Трябва *веднага* да отидем в полицията и да им кажем всичко, което знаем.

— Има друга причина да отидем в полицията — каза Емили. — Фуджи знае, че картината е у някоя от нас... но не знае коя. Тя си мислеше, че *аз* я крия — попита ме дали има причина да претърсва къщата ми.

Спенсър се облегна на стената.

— Което означава, че може да поиска да претърси моята. Или на Хана.

— Или на *Ариа* — прошепна Емили.

— Къде е Ариа? — попита разтревожено Спенсър.

Всички започнаха да се оглеждат. После Хана отиде до едно момиче, което стоеше до бюфета. Тя беше облечена с черна плисирана рокля, носеше шапка от двайсетте години и държеше в ръката си скиптъра на Хана. На гърдите ѝ беше забодена значка с надпис „Възпитаник на Роузууд Дей“. Когато Хана се приближи до нея, тя ѝ се усмихна.

— Здравсти, кралице! — пропя момичето, подавайки скиптъра на Хана. — Хареса ми как направи всички кралици за един танц!

Хана грабна скиптъра и се намръщи.

— Така ли?

— Толкова е новаторско — адски ми харесва! — Райън вдигна ръка, за да плесне ханината. — Жалко, че отговорничката по декора не направи снимки.

Спенсър и Емили се спогледаха. *Ариа* беше отговорничката.

— Знаеш ли къде е тя? — попита Спенсър.

Райън поклати глава.

— Всъщност мислех, че е с Хана. Не я ли видяхте в гробищата за снимките ти? Тя и кралят тръгнаха натам преди около петнайсетина минути.

Хана се ококори.

— Не съм била на гробищата.

— О... — Райън изглеждаше смутена. — Видях те да излизаш и предположих, че си тръгнала натам.

Спенсър се вцепени.

— Значи *Ариа* е в тъмното гробище е Ноъл... *сама*?

Хана преглътна тежко.

— О, Господи.

Райън ги изгледа с любопитство.

— Какво?

Спенсър се обърна рязко и се затича към фоайето. Останалите я последваха. В ума на Спенсър се въртяха всякакви ужасни предположения. В момента *Ариа* се намираше заедно със заговорника на Али, същия човек, който ѝ беше помагал да пали, да руши и да убива. Пред очите ѝ се появи безжизненото тяло на Иън. Ужасният пожар в гората. Налудничавият кикот, който се чуваше сред дърветата.

Момичетата излязоха пред сградата и погледнаха към оживената градска улица. Спенсър се обърна към Хана.

— Знаеш ли къде се намира гробището?

Хана кимна, треперейки.

— Т-така мисля. На десетина минути пеша е оттук.

— Да вървим тогава — каза Спенсър и тръгна към тротоара. — Просто се надявам, че не сме закъснели.

30.

КОПАЕНЕ НА СОБСТВЕНИЯ ГРОБ

Въпреки че гробището „Ритенхаус“ се намираше встрани от оживената част на парковата алея „Бен Франклин“, къщите го ограждаха така, че Ариа и Ноъл като че ли се намираха някъде на село. Тясното пространство беше оградено от лози. Вековни надгробни камъни стърчаха над земята като криви зъби. Около голямата каменна статуя на ангел се виеше мъгла. Стара, ръждясала ограда заобикаляше мястото. Когато Ноъл и Ариа отвориха голямата врата от ковано желязо, пантите ѝ изскърцаха шумно.

Ариа погледна към имената на надгробните камъни, после прокара пръсти по един голям каменен кръст. Гривната ѝ проблесна под слабата светлина. Тя отново погали брънките ѝ и те тихо зазвъняха.

Ноъл се приближи отзад и подпъхна ръцете си под нейните, прегръщайки я през кръста.

— За какво искаше да говорим?

— Ами... — Ариа докосна върха на крилото на ангела. Увереността ѝ леко се беше поизпарила. Това място *наистина* ли беше уединено? Със сигурност не беше паник-стаята. Ами ако А. ги подслушваше?

Но тя се обърна към него и се опита да се съсредоточи. Това щеше да ги сближи. Дватама щяха заедно да се изправят срещу А.

— Нали знаеш, че те обичам? — започна тя.

Погледът на Ноъл омекна.

— Надявам се, че е така. Напоследък се държиш много странно.

— Разбира се — въздъхна Ариа. — Но се държах странно, защото криех някои неща от теб. — Тя говореше с наведена глава, защото се страхуваше да го погледне в очите. — Важни неща. За да те предпазя. Не исках да ти се случи нищо лошо.

Ноъл повдигна с пръст брадичката ѝ, за да я погледне в очите.

— Не минахме ли вече през това? Можеш да ми казваш всичко. Колкото и да е лошо. Нищо, че ще ме застраши. — После отстъпи назад. — Ти в опасност ли си?

— Аз... — В този момент новият ѝ телефон изпиука. Ариа погледна в чантичката си към екрана му, на който се беше появило ново съобщение. *Стой далеч от Ноъл!*, беше написала Спенсър с главни букви. *Той е тайният приятел на Али! Имаме сигурно доказателство!*

Появи се ново съобщение, от Емили: *Ноъл е посещавал Али в болницата. Айрис го позна със сигурност.*

После друго, от Хана: *Греъм току-що ми каза, че Ноъл те е следил на кораба!*

Ариа притисна длан към устата си. *Не*. Това не беше възможно. Сигурно имаше някакво обяснение.

— Ариа?

Когато погледна към него, видя, че той я гледа. Погледът му се отмести към отворената ѝ чантичка. Ариа бързо я затвори, останала без дъх. Беше ли видял есемесите?

Момичето отстъпи назад, блъскайки се в един надгробен камък. Ноъл не помръдваше от мястото си, скръстил ръце на гърдите, със странна усмивка на лицето. Или може би това беше просто игра на светлината? Тя стисна силно очи, опитвайки се да се съсредоточи. Колкото и да се опитваше да прогони есемесите от мислите си, да ги превърне в нещо невинно — в недоразумение — сирената в главата ѝ не спираше да вие.

Тя преглътна и погледна към Ноъл, който не беше помръднал от мястото си.

— Помниш ли сеанса, на който отидохме заедно? — избъбри тя.

Ноъл се усмихна.

— *Ти* как мислиш? Нали там успях да те накарам да ме харесаш.

Ариа потрепна. Това представяне на нещата въобще не ѝ харесваше.

— Помниш ли, когато се заключих в банята? Някой беше угасил лампата, може би, за да ме накара да изпадна в истерия?

Ноъл кимна.

— Мисля, че да.

— Когато лампата отново светна, аз видях флаера „търси се“ на Али. За миг си помислих, че тя ми го е причинила. Но по-късно разбрах, че е бил някой друг.

Ноъл се вгледа в лицето ѝ.

— Да, знам ли — рече най-накрая той. — Може би мястото е било обитавано от духове. — Той се наведе напред и помириша букета цветя, който някой беше оставил на гроба.

— Защо дойде на този сеанс? — попита настоятелно Ариа.

Ноъл се изправи и я погледна с присвити очи.

— Нали ти казах — заради брат ми.

— Но защо точно на *този* сеанс? Знаеше ли, че съм се записала? Да не си ме следил?

Ноъл сви рамене.

— И какво, ако съм?

Ариа впери поглед в него. *Защото има значение*, искаше да каже тя. *Така се влюбих в теб. Искам да знам дали е било истинско или не.*

Единственото, за което можеше да мисли в момента, бяха онези есемеси от телефона на Ноъл. *Каквото пожелаеш. И, Благодаря за помощта.* Ами ако Али беше накара Ноъл да следи Ариа? Ами ако Али му беше прошепнала: *Върви вътре, Ноъл, и се залепи за нея. Влез ѝ под кожата. Прави каквото ти казвам и ще те обичам вечно.* Може би се беше сепнал, когато му беше наредила да я затвори в тоалетната и да угаси лампата... но въпреки това го беше направил.

Ноъл се облегна на високия надгробен камък.

— Какво общо има това с онова, което искаш да ми кажеш? Това ли криеш от мен?

Ариа затвори очи.

— Може да се каже.

Когато Ноъл я докосна по ръката, тя се опита да не потрепне.

— Каквото и да е, просто ми го *кажи*. Обичам те, Ариа. Мога да го понеса.

Обичам те, Ариа. Нещо в начина, по който Ноъл беше произнесъл думите, извика спомен в съзнанието ѝ. Ариа си спомни как лежеше в малкото легло в исландския пансион в нощта, когато се случи всичко. Чувстваше се изпълнена с вина заради това, че бе целунала Олаф и беше откраднала картината. Усети как Ноъл се размърда до нея, опитвайки се да се намести по-удобно. Двамата се

намираха на огромно разстояние един от друг, емоционално и физически. В онзи момент тя се бе изпълнила с чувството, че може би никога повече няма да се сближат.

Но тогава Ноъл се беше обърнал към нея и я беше взел в обятията си, сякаш нищо не се беше случило.

— Обичам те, А... — беше промърморил той в ухото ѝ. Ариа си беше помислила, че той е искал да каже Ариа, но не беше така. Той беше произнесъл нечие друго име.

Обичам те, Али.

Ариа се взря в озареното му от слабата светлина лице. Внезапно се почувства така, сякаш гледаше непознат. *Обичам те, Али.* Думите прозвучаха ясно в съзнанието ѝ, сякаш току-що ги беше чула. Може би той наистина обичаше Али. Тя се чувстваше така, сякаш сърцето ѝ бе потънало в дълбок, мрачен гроб. Ноъл я беше предал, наистина. Тя му се беше доверила, а някъде дълбоко в себе си той я мразеше.

Ариа бавно разкопча гривната и я пусна на земята. Ноъл я погледна и сбърчи вежди.

— Защо го направи?

— Обичаш ли Алисън Дилорентис? — прошепна колебливо Ариа.

Ноъл застина.

— *Какво?*

— Посещавал си я в болницата, след като тя уби Кортни, нали? В Убежището.

Ноъл рязко се обърна настрани и отпусна ръката си върху плоската част на надгробния камък.

— Какво значение има това?

По бузите на Ариа започнаха да се стичат сълзи.

— Какво трябва да означава *това*? Разбира се, че има значение! Не разбираш ли, че тя уби Кортни? Колко дълго я посещаваше? Откога я обичаш?

Ноъл се обърна с лице към нея; устните му бяха изкривени в грозен триъгълник.

— Никой друг не я посещаваше. Съжалявах я. Тогава не ми изглеждаше луда. И разбира се, че не знаех, че е убила сестра си.

Ариа беше толкова ядосана и уплашена, че цялата трепереше. През живота си не беше чувала нещо толкова безумно. Внезапно

осъзна: точно това означаваше написаното на гърба на билета. *Благодаря, че повярва в мен.* Ноъл беше вярвал през цялото време, че Истинската Али не е луда. Той беше единственият, който смяташе, че са я затворили несправедливо. Единственият, който беше на нейна страна.

Тя насочи срещу него треперещия си пръст.

— Не си я посещавал, защото си я съжалявал. Посещавал си я, защото си я обичал. Просто си признай.

Ноъл я погледна със зяпнала уста. Но не отрече нищо.

— И си *знаел*, нали? — изхълца Ариа. — Знаел си, че е още жива. Познавал си Табита Кларк много преди да отидем в Ямайка. Затова не искаше да се срещам с Грем — страхувал си се, че той ще ми каже нещо, което да те свърже с нея. Или с това, че двамата с Али сте тайна двойка.

Ноъл издаде странен звук с гърлото си.

— Да, познавах Табита Кларк. Но само бегло, преди години. Стори ми се позната в Ямайка и по новините, но не бях сигурен и...

— И *помагаш* на Али — прекъсна го Ариа. — През цялото време си бил с мен само защото тя те е накарала. Казала ти е да дойдеш на сеанса. Казала ти е да ме уплашиш в тоалетната. Казала ти е да се сближиш с мен и да ме предадеш, за да отида в Поконос с нея.

— Леле. — Ноъл пристъпи напред с протегнати ръце.

Тя отскочи назад.

— Теб сме търсили през цялото време. Ти измъчваше Спенсър и Емили, и Хана, а сега дори *мен* с нещата, които направихме миналото лято. А сега се опитваш да ни натопиш, че сме убили Табита — макар това да е нещо, което *ти* си направил. Ти си ни издал и на агент Фуджи. За Табита? За картината? Може би за всичко — защото ти си А.!

— Ариа! — Ноъл отново се устреми към нея.

Ариа отскочи от пътя му. Погледът ѝ шареше из гробището, но изходът навън беше само един — през затворената врата. Тя побягна към нея, но токчето ѝ се заплете в мократа трева. Ноъл я сграбчи за глезена и се стовари върху нея. Притисна я с цялата си тежест. Тя се опитваше да се измъкне, риташе и дращеше.

— Ариа, спри се за малко! — рече умоляващо той. — Просто ме изслушай!

Ариа се извъртя, за да го погледне. В съзнанието ѝ внезапно изплува спомен: в къщата на Ноъл, когато той се хвърли върху нея с вик „Парен валяк!“ и двамата бяха избухнали в смях, докато от очите им не потекоха сълзи. Но през цялото време той беше обичал Али.

Когато ходеше с нея на онези готварски курсове, правеше послушно сосове и режеше зеленчуци, той беше обичал Али. А когато за пръв път правиха секс, той беше толкова нежен и мил, и важен, че сега Ариа просто не можеше да си го представи. През цялото време Али, Али, Али.

Той ѝ беше помогнал да се опита да ги убие!

Тялото на Ноъл тежеше върху нейното и Ариа се опита да си поеме дъх.

— Къде е тази кучка? — изкрещя тя. — Каж ми къде е, за да я убия!

— Не знам за какво говориш — каза Ноъл.

— Знаеш много добре! — изпищя Ариа, размахвайки ръце и крака. — Просто си признай, че я обичаш! Признай, че знаеш къде се намира!

Ноъл се надигна за миг, облегнат на лакти. Извърна главата си настрани, загледан в тъмнината.

— Обичах я.

Ариа успя да се измъкне изпод него и го погледна в очите.

— И тя е жива?

Ноъл изглеждаше наранен.

— Ариа...

— *Жива ли е?*

Лек полъх на вятъра накара вратата да се разклати. От улицата се чуваха клаксони на коли. Високо в небето проблясваха светлините на самолет. Ноъл извърна глава.

— Не знам — отвърна тихо той с тон, който подсказваше обратното.

Това се равняваше на признание. Ариа се изпълни с гняв. Тя скочи на крака и тръгна към вратата, препъвайки се в нападалите камъни, с изцапана с кал рокля. Силни ръце я хванаха през кръста и тя падна отново, чувствайки тежестта на Ноъл върху тялото си. Дъхът му опари ухото ѝ.

Ариа изкрещя и се опита да се измъкне, но Ноъл беше твърде тежък.

— Престани да се държиш като безумна, за да мога да ти обясня всичко — помоли я той.

— Мразя те! — изкрещя Ариа, останала без дъх от тежестта му. — Никога, никога повече няма да те слушам!

— По дяволите, Ариа — каза Ноъл, задържайки я под себе си. В гласа му се промъкнаха животински, опасни звуци. Ариа отново се опита да се измъкне, но поради липсата на кислород крайниците ѝ започнаха да изтръпват. Тя нададе отчаян вой. Щеше да умре. Момчето, което си мислеше, че обича, щеше да бъде нейният убиец.

Туп.

Ноъл извика от болка и се претърколи настрани. Ариа се изправи на крака и изтича зад близкия надгробен камък; нямаше представа какво се беше случило току-що. Докато се опитваше да си поеме дъх, от мрака изплуваха няколко фигури. Спенсър застана до Ноъл с вдигнат над главата му скиптър. До нея застанаха Емили и Хана с широко отворени очи.

Емили забеляза Ариа и изтича при нея, прегръщайки я силно.

— Добре ли си?

Ариа се опита да кимне, но не можеше да отмести поглед от Ноъл. Спенсър вдигна скиптъра, за да го удари отново, но той скочи и бързо се отдръпна настрани.

— Да не си посмял да бягаш! — предупреди го тя.

— Какво става тук, по дяволите? — рече Ноъл с продран глас. — Вие сте откачили!

Той тръгна между надгробните камъни към изхода. Спенсър се опита да го последва, но роклята ѝ пречеше да се движи бързо. Спря се на няколко крачки от редицата надгробни камъни и се взря в мрака. Ноъл беше изчезнал.

Спенсър изтича при Ариа.

— О, господи! Нарани ли те?

Тя гледеше ужасено бузата на Ариа. Тя беше мокра — Ариа дори не я усещаше. Когато я избърса с ръка и погледна, тя видя кръв. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Съжалявам, момичета — избъбри тя. — Знаех неща за Ноъл, неща, които не ви казах. А трябваше. И сега вече е твърде късно.

Хана я прегърна силно.

— Не говори така. Всичко е наред.

— Не исках да е той! — проплака Ариа. — Исках да е всеки друг, но не и той.

— Знаем. — Спенсър я погали по косата. — И ние искахме да е всеки друг, но не и той.

— Но поне вече си в безопасност — прошепна Емили. — Поне не успя да те нарани по-сериозно.

Ариа подсмръкна и кимна, после погледна към тъмната далечина, където се беше изгубил Ноъл. Тя не беше напълно убедена в думите на Емили. Ноъл я беше наранил много сериозно.

Беше разбил сърцето ѝ на милион парчета.

31.

ПРОШКАТА СИ ИМА ЦЕНА

Спенсър вървеше през гората зад дома ѝ. Беше паднал здрач и земята бе обсипана с отчупени клони и пънове. В далечината се чуваше ромонът на потока, по дърветата пееха птички. Внезапно нощта като че ли стана по-тъмна. Наблизо се разнесе вой. После Спенсър чу тих, ръмжащ звук и хрущене на стъпки.

Между дърветата, отмествайки клоните настрани, се появи една фигура. Момичето беше русо, със сърцевидно лице и проблясващи сини очи — *Али*.

Спенсър ахна. Лицето на Али беше покрито с белези от изгаряния. Тя вървеше накуцвайки, и дясната ѝ ръка висеше безжизнена покрай тялото. Момичето се усмихна злобно на Спенсър.

— Знаех си, че ще те намеря тук.

— Стой далеч от мен — предупреди я Спенсър, прикривайки лицето си с ръка и отстъпвайки назад.

Али се изкиска.

— Но ти нали ме търсеше? Беше близо, да знаеш. По-близо, отколкото съм предполагала, че ще стигнеш. — Тя прикри устата си с длан. — Но не можа да ме намериш!

— К-как разбра, че съм те търсила? — попита настоятелно Спенсър.

Али завъртя очи.

— Аз знам всичко. *Той* ми казва всичко. Той е моят пътеводител.

— Ноъл, искаш да кажеш. — Спенсър отстъпи назад и гърбът ѝ се опря в едно дърво. — Ние също знаем всичко. Знаем, че Ноъл работи за теб.

Устните на Али се разтеглиха в горда усмивка.

— Спенсър, толкова си сладка. Какъв малък Шерлок Холмс.

— Прави ли сме? — попита Спенсър.

— Съжалявам. — Али поклати глава. — Ако ти кажа, ще трябва да те убия. Всъщност това е много добра идея.

Тя скочи срещу Спенсър и се метна върху нея. Спенсър изкрещя и падна на калната земя. Али заби нокти в лицето ѝ. После докосна рамото ѝ с овъглената си ръка.

— Отвори очи! — изсъска тя в ухото на Спенсър. — Отвори очи, за да видиш какво ще сторя с теб.

Спенсър отвори очи, поемайки си внезапно дъх. Изведнъж се озова не в гората, а в спален чувал на пода в стаята си. Емили се беше навела над нея и докосваше същото място, където миг по-рано се беше намирала ръката на Али.

— Събуди се — каза Емили. — Сънуваше нещо.

Спенсър се надигна и се опита да си поеме дъх. Емили седна върху подвитите си крака.

— Али ли сънуваше? — попита тя.

— Да — прошепна Спенсър.

— Веднага усетих — каза Емили.

Ариа и Хана се измъкнаха от спалните си чували. Часовникът на приемника за кабелна телевизия показваше осем без петнайсет сутринта. Балните им рокли лежаха на купчина в ъгъла, където ги бяха захвърлили предишната вечер, след като се върнаха от гробището. Обувките и чантите бяха пръснати по пода.

Ариа посегна към телефона си и потрепна, когато видя екрана му.

— Никакви съобщения или есемеси от Канови — изграчи тя. Предишната вечер се беше обадила на госпожа Кан, за да я помоли да ѝ звънне, ако Ноъл се прибере — каза ѝ, че той си е тръгнал от бала без нея, и представи нощта като поредното алкохолно забавление, а не като страховитото почти-убийство в гробището.

Хана прегърна коленете си.

— Това сигурно означава, че не се е прибирал. Едва ли семейството му се опитва да го прикрие. Те сигурно не знаят нищо.

— Трябва да кажем на ченгетата, мацки — рече настоятелно Емили. — Снощи Ноъл се опита да убие Ариа в гробището, преди да избяга. Трябва да знаят, че е опасен.

— И да рискуваме да ни отмъсти? — попита Спенсър. — Или по-лошо — да каже истината? Онази картина все още е в дома на Ариа... и Фуджи знае за нея. Освен това все още сме свързани с Табита. Твърде е рисковано.

Ариа прокара пръсти през разрошената си, лепкава от спрея коса.

— Значи според вас Ноъл е казал на Фуджи за картината?

Емили уви одеялото около раменете си.

— Така мисля.

— Защо тогава не ѝ е казал просто, че съм аз? Защо е трябвало да каже, че е една от нас... и да накара Фуджи да заплаши, че ще претърси всички къщи?

— Защото той е А. — отвърна Спенсър. — Това е просто поредният начин да ни измъчва.

— Цялата работа ми изглежда като цъкаща бомба с часовников механизъм — рече Хана с приглушен глас. — Обзалагам се, че след като си тръгна от гробището, Ноъл е отишъл да обсъди с Али какво да правят. Може би е най-добре да отидем при Фуджи и да ѝ разкажем всичко, преди тя да се е добрала до нас. Ами ако Ноъл и Али планират да ни *нападнат*? В онова съобщение пишеше, че ние сме следващите.

— Аз казвам да заковем Ноъл още тази минута — каза Спенсър. — Имаме достатъчно доказателства, от онова, което ни разказа Ариа и от уликите, които ние събрахме, че той е свързан с всички сатанински схеми на Али — а сега той нападна Ариа, така че имаме какво да предложим.

Хана кимна.

— Ченгетата ще свършат останалата работа, за да го свържат с убийствата. Съгласна съм, трябва да сложим край на това.

Вляво от нея се разнесе стон. Ариа покри очите си с ръце. Момичетата размениха погледи, изпълнени със съчувствие.

— Ариа — рече тихо Емили, премествайки се до нея.

Хана я прегърна през раменете.

— Гадно е, нали? И на мен ми се случи, помниш ли? С Мона?

— Просто не ми се иска да е истина — проплака Ариа. — Не спирам да си мисля, че той ще се появи и ще даде съвсем разумно обяснение на всичко.

— И на мен не ми се искаше да вярвам, че е Мона — рече тихо Хана. — Но Ноъл призна, че е обичал Али. Отдавна е знаел за размяната... и не е казал нищо за това. Не трябва да го съжаляваш. Трябва да си ядосана.

Ариа кимна.

— Знам, че трябва, но... — Тя ги погледна с мокрите си, зачервени очи. — Може ли да изчакаме един ден? Ако дотогава не успея да намеря Ноъл, ще разкажем всичко на Фуджи.

Спенсър затвори очи.

— Ами ако Фуджи реши да претърси къщата ти? Тогава какво?

— Готова съм да поема този риск — отвърна Ариа с треперлив глас.

Спенсър се облегна назад на ръцете си. Хана откъсна една кожичка от палеца си. Емили погледна нервно през прозореца.

— Какво ще кажеш за шест часа? — рече Спенсър. — Така до... — тя погледна часовника си — два следобед, ако не се чуем с Ноъл, ще трябва да направим нещо.

Брадичката на Ариа затрепери.

— Но това е съвсем недостатъчно?

— Ако е невинен, той ще се обади, не мислиш ли? — каза Спенсър.

— Но... — Ариа огледа лицата им. След това приглади пискюлите на персийския килим. — Добре — каза тя. — Шест часа.

Момичетата се изправиха и събраха вещите си. След като пиха кафе и хапнаха гевречета, те тръгнаха към изхода. Когато Хана, Ариа и Емили се отдалечиха, един черен джип спря до тротоара. Спенсър надникна през прозореца, изненадана, че някой я посещава толкова рано. Беше някакъв младеж, когото не познаваше.

Той се качи на верандата и натисна звънеца. Спенсър изчака за миг, после отвори вратата. Младежът, който стоеше пред нея, беше облечен с дънки и раирана риза. Беше висок почти колкото Спенсър и добре сложен; имаше пронизващи зелени очи и чувствени розови устни. На бузите му имаше грозни бели белези. Други се забелязваха по ръцете му. Едното му ухо беше съсухрено и почти не се виждаше.

— Здравей, Спенсър — каза той.

Тя отстъпи назад.

— К-кой си ти?

— Аз съм Чейс — отвърна младежът.

Спенсър замълча, очаквайки завършека на шегата.

— Не, не си — сопна му се най-накрая тя. — Познавам Чейс. — Тя не искаше да си мисли за него — въпреки че не беше А., може би

все пак работеше заедно с Ноъл и Али. Откъде иначе щеше да знае за Ямайка?

Тя се наклони да затвори вратата, но младежът я улови за ръката.

— Всъщност познаваш брат ми. Той се казва Къртис. Изпратих го да се срещне с теб вместо мен. Аз разговарях с теб онлайн. Аз съм онзи, който поддържа страницата за Алисън Дилорентис.

Пред очите на Спенсър се появиха черни точки. От съседната улица се чу клаксон на кола, който съвпаднаше със странните звуци, които отекваха в главата ѝ. Тя сграбчи безжичния телефон, който лежеше на масичката до вратата.

— Махай се веднага или ще повикам полиция.

Младежът вдигна примирително ръце.

— Виж, съжалявам, че те излъгах. Но между нас имаше толкова невероятна връзка в интернет и аз толкова се бях ентузиазирал заради срещата ни, но когато отидох в музея и видях колко си красива, просто не можах да отида там с този вид на... нали разбираш... така, както изглеждам. — Той посочи лицето и ухото си. — Брат ми беше с мен в колата. Затова пратих него и му казах да се престори на мен. Казах му какво да каже за случая. Но той си падна по теб. И когато разбрахме, че си Спенсър Хейстингс... — Той замълча и поклати глава. — Тогава вече *наистина* не можех да ти се покажа. Влюбен съм в теб още откакто прочетох за теб в списание „Пийпъл“.

Спенсър не знаеше да плаче или да се смее.

— Не мога да те разбера.

— Знаем. — Чейс, изглежда, се измъчваше. — Но това е истината, кълна се. Къртис ми пращаше есемеси какво казваш на срещите ви, а аз му отговарях какво да ти каже. Сега и двамата си падаме по теб — дори с Къртис се скарахме ужасно в нощта на бала, защото аз исках да ти кажем истината, а той не искаше.

Мислите на Спенсър препускаха толкова бързо, че чак я заболя главата.

— Той спомена нещо, което никога не съм му казвала — на никой от двамата ви, всъщност.

Чейс примигна.

— За какво става дума?

Спенсър преглътна.

— За Ямайка — призна си тя. Вече нямаше значение на кого го казва — виновният беше Ноъл, не тя.

Чейс сбърчи вежди, после очите му грейнаха.

— О — ти си била в Ямайка, когато е умряла Табита Кларк, за това ли става дума?

Очите на Спенсър проблеснаха, но тя не каза нищо.

— Получих няколко молби да вкарам случая на Табита Кларк в блога ми, защото е от района — каза Чейс. — Позанимавах се малко с него. Освен това надникнах и в страницата ти във Фейсбук — някои от снимките ти са публични; сред тях имаше такива от ваканцията ви в „Скалите“ миналата пролет. Докато ровех, Къртис беше при мен в стаята и сигурно съм споменал, че си била там по същото време с Табита — това е наистина странно и тъжно съвпадение. — Големите му очи преливаха от разкаяние. — Наистина съжалявам, Спенсър. Това е ужасно нарушение на личното пространство. Изобщо не трябваше да те търся в Гугъл, да преглеждам страницата ти във Фейсбук. Трябваше да бъда откровен с теб от самото начало.

Слънцето се появи иззад един облак и освети белезите по бузата на Чейс. Спенсър затвори очи и се опита да осмисли думите му. Донякъде нямаше голяма разлика от онова, което им беше причинила Тяхната Али. Тя ги беше убедила — беше убедила всички — че е сестра си. И затова хората ѝ се доверяваха. Хората се връзваха на лъжите ѝ.

— И защо да вярвам на всичко, което ми казваш? — рече сухо тя. — Ти може би също ме следиш.

— Не те следя — поклати глава Чейс. — Истина ти казвам, Спенсър. Никога не бих го направил. Същото ми се случи и на мен, забрави ли?

— Точно затова! — извика Спенсър. — Ти знаеш какво е да си преследван. Или може би и това е лъжа?

Чейс стисна зъби.

— *Погледни ме*, Спенсър. Не те лъжа. И никога не бих те излъгал отново. Съквартирантът ми ме нарязва — и дори тогава хората не можеха да повярват, че е способен на нещо такова. Ти си права: не трябваше да нахлувам така в личното ти пространство, но аз просто се опитвах да помогна. Що се отнася до това, че изпратих брат ми вместо мен — кажи ми, че нямаше просто да се изнижеш от залата, ужасена

от белезите ми. Видях лицето ти, когато се срещна с Къртис. Всички съдим за книгата по корицата. Просто такъв е животът.

Вятърът разроши косата ѝ. Как *щеше* да реагира тя? Наистина ли беше толкова повърхностна?

Чейс въздъхна тежко.

— Виж, не очаквам да се видим отново, но искам да те уверя, че всичко, което е качено на сайта ми, е истина. И вчера бях сериозен, когато накарах брат ми да каже, че съм намерил снимка на Алисън, направена от охранителна камера недалеч оттук. Погледни.

Той порови в чантата си. Спенсър пристъпи напред; тя беше забравила какво ѝ беше казал Къртис в колата. Чейс извади сребрист лаптоп, отвори го и цъкна върху една папка.

— Приятел съм с една камара полицаи в Роузууд, Ярмът и още няколко градчета край Филадельфия. Всъщност проучвах случая на Роузуудския воайор — спомняш ли си го? Смятаха, че са го видели близо до Холис. Едно познато ченге ми даде няколко клипа от охранителната камера и аз попаднах на това.

Папката се отвори и се появиха няколко снимки. Спенсър се наведе да погледне. Зареди се зърнещата, черно-бяла снимка на улица в Холис. Край тротоара бяха подредени контейнери за отпадъци. Едно момиче с кожено яке седеше в своя фолксваген бийтъл. Според Спенсър в нея нямаше нищо интересно.

Но тогава Чейс посочи към две фигури в горния десен ъгъл.

— Това момиче да ти се струва познато?

Спенсър присви очи. Въпреки че снимката беше черно-бяла, тя успя да различи дългата руса коса. Момичето имаше сърцевидно лице, а в извивката на брадичката ѝ имаше нещо, което накара сърцето ѝ да спре.

Тя погледна към Чейс.

— *Алисън?*

— Прилича на нея, нали? — Чейс цъкна на следващата снимка. Тя показваше Али в гръб и повече от нейния помощник. Той беше по-висок от нея, с по-широки рамене и със сигурност беше момче. Спенсър се наведе още повече към лаптопа, носът ѝ почти докосваше екрана. Нямаше как да е сигурна, но това би могло да е Ноъл.

Спенсър почувства, че ѝ се повдига и притисна длан към челото си. През цялото време Али е била в *Холис*? Това беше огромна следа.

Трябваше да покаже това на ченгетата. Или може би трябваше сама да спипа Али. Трябваше да направи *нещо*.

Чейс затвори лаптопа и го прибра в чантата му.

— Реших, че ще искаш да ги видиш. Но от сега нататък прекратявам разследването на Алисън. Мисля, че така е най-добре.

Спенсър примигна; не очакваше да чуе това от него. Единственото, което успя да промърмори, бе едно кратко „О“.

Той я погледна; очите му бяха изпълнени с тъга и копнеж.

— Искан ми се да можехме да бъдем приятели, но разбирам напълно защо не искаш да ме виждаш повече. Просто се надявам най-накрая да намериш покой. Дано успеете да я спипате веднъж завинаги. Това момиче ви причини ужасни неща. Вие сте страхотни, не заслужавате нищо такова.

След това се завъртя на пети и слезе от верандата. Чантата се удряше в бедрото му, докато младежът вървеше към колата си. Главата му беше наведена и когато стигна някъде по средата на двора, раменете му се повдигнаха и спуснаха във въздишка. Сърцето на Спенсър се сви. Добре де, Чейс е малко заблуден и наистина не е трябвало да рови във Фейсбук, но тя усещаше, че изобщо не е лош човек. А ако не беше той и връзките му, тя никога нямаше да разбере къде може би се крие Али.

А и честно казано Спенсър също се беше опитала да намери нещо за него в Гугъл.

— Почакай — извика тя след него. Чейс се спря и се обърна. — Ние разгадахме, че помощникът на Али със сигурност е нейният приятел — каза тя. — Едно момче, което учи в нашето училище. Ноъл Кан.

Очите на Чейс се ококориха.

— И какво смятате да правите?

Вятърните камбанки зазвъняха. По улицата се запремятаха листа.

— Не знам — призна Спенсър. — Но може би не трябва все още да спираш разследването. Може би имаме нужда от теб. — *Аз може би имам нужда от теб*, помисли си тя, но се страхуваше да го каже на глас.

Чейс се върна при нея.

— Ще направя всичко по силите си.

— Знаеш ли точния адрес на къщата, която току-що ми показва?

Чейс кимна.

— Намира се на Атъртън Стрийт.

— Може би трябва да отидем утре там. Само да надникнем.

— Разбира се. Няма значение дали е голямо или малко, аз съм тук.

Спенсър прехапа долната си устна. Точно сега тя имаше нужда от някого, нали? Някой, който наистина го беше грижа за нея. Застанал там, на пътеката, оставил слънцето зад гърба си, Чейс изглеждаше просто като някой симпатичен колежанин, който я харесва — който *наистина* я харесва. И ледената ѝ външност постепенно започна да се топи.

— Наистина ли си падаш по мен, откакто си ме видял в „Пийпъл“? — попита тихо Спенсър. И когато погледна към срамежливото, искрено, влюбено лице на Чейс, момичето разбра, че не е нужно да казва нищо. Тя вече знаеше отговора.

32.

ЛУДА ЛЮБОВ

Когато Емили спря на алеята пред къщата си, майка ѝ се беше навела над предната цветна леха и тореше. Тя отупа ръцете си и се усмихна на Емили, която слезе от колата.

— Беше ли забавно на бала?

Емили се престори, че почиства едно незабележимо петно на роклята си. *Забавно* не беше точната дума. Тя все още не можеше да осмисли случилото се. През цялото време А. е бил пред очите им. На купоните им. В спалните им — е, поне в тази на Ариа. Не можеше да прогони от съзнанието си и образа на Ноъл, затиснал с цялото си тяло Ариа в гробището. Той изглеждаше толкова... отчаян. Гневен. И след това избяга... къде? При Али? В полицията? Дали постъпиха правилно, като дадоха на Ариа шест часа да го намери?

Госпожа Фийлдс изтика ръчната количка до гаража и откъсна Емили от мислите ѝ.

— Къде е Айрис?

— Отиде си вкъщи — промърмори Емили.

Госпожа Фийлдс свали градинарските си ръкавици.

— Беше приятно да я гледам у дома. Освен това мисля, че беше подходяща и за теб.

Емили кимна.

— Така е — рече разсеяно тя, осъзнавайки, че казва истината. В края на краищата Айрис се беше оказала добър довереник. Радваше се, че беше споделила с нея тайната на Джордан. Освен това тя беше направила връзката с Ноъл за части от секундата. Емили се чувстваше зле, че не я бе изпратила до Убежището предишната нощ, но когато се върна от гробището, Айрис вече си беше заминала. Тя нямаше и мобилен телефон — Емили не можеше да ѝ прати есемес, за да се убеди, че е пристигнала там жива и здрава. Тя тръгна към входната врата, изпълнена с внезапно желание да разбере дали всичко е наред.

Грабна безжичния телефон в кухнята и набра номера на регистратурата в Убежището.

— Искам да проверя дали една ваша пациентка се е прибрала успешно снощи — каза тя, когато сестрата вдигна телефона. — Казва се Айрис Тейлър.

Регистраторката написа нещо в компютъра си и изхъмка.

— Да, госпожица Тейлър се е прибрала снощи.

— Добре, благодаря. — Емили притисна слушалката силно към ухото си. — Мога ли да си уредя посещение при нея следващата седмица?

След като си уреди среща с Айрис следващата сряда, Емили затвори телефона и се отпусна на кухненския стол. Радваше се, че Айрис се е прибрала точно както беше обещала. Може би този път щеше да приеме на сериозно пребиваването си в Убежището.

В главата ѝ се появи образът на Убежището с гръцките му колони и малки тераси, след това си представи Ноъл, който спира джипа си пред сградата, за да посети Али, тайната си приятелка. Дали си беше уреждал посещения при „Кортни“ по същия начин, както Емили си уреди току-що при Айрис? Тя все още не можеше да осмисли факта, че през всичките тези години двамата с Али бяха работили заедно, наблюдавайки всяко движение на Емили и приятелките ѝ, заговорничейки да ги съсипят.

Тя потрепери, мислейки си за всички интимни моменти, които Ноъл беше шпионирал. Колко ли внимателно беше наблюдавал Емили и Джордан на кораба? Дали ги беше видял на лодката със стъкло дъно в Пуерто Рико? Дали ги беше видял как се целуват на палубата? Тя знаеше, че А. ги беше наблюдавал, но когато А. беше някой, когото познаваха толкова отблизо, болката беше още по-силна. Ноъл се беше обадил на ФБР, за да издаде Джордан. Заради него тя трябваше да скочи от горната палуба, да рискува живота си в морето, да избяга завинаги от страната. Вярно, че сигурно Али го беше накарала, но всъщност той го беше направил. *Толкова* силно ги мразеше.

И толкова силно обичаше Али.

Изгубена в мислите си, Емили се изкачи по стълбите и влезе в стаята си. Тя седна на леглото и се вторачи в средата на пода, внезапно припомняйки си нещо. Стоеше в съблекалнята на „Роузууд дей“. Момичето, което мислеше за Кортни, седеше до нея и се правеше на

ужасено, че Емили е била със сестра ѝ в нощта, когато е била убита. Емили беше съжалила Кортни и ѝ беше казала, че ако някога има нужда от нещо, Емили е насреща.

Лицето на Кортни беше грейнало. *Може ли да се видим утре, след училище?*, беше попитала тя. *Ако не ти се стори твърде странно, заради Али, имам предвид.* И Емили се беше съгласила, разбира се, и когато отново беше погледнала към Кортни, очите на момичето блестяха и устните ѝ потрепваха в усмивка. *Да не би да флиртува с мен?*, си беше помислила Емили. Кортни ѝ беше намигнала, сякаш знаеше какво прави. В гърдите на Емили се беше надигнало нещо, наподобяващо страстно желание. Онези стари чувства започнаха да се надигат. Онази стара любов.

Но дори Али наистина да я желаше, тя никога нямаше да направи за нея онова, което бе сторил Ноъл. Никога нямаше да нарани невинни хора или своите приятелки.

Тя се извърна и ритна крака на леглото толкова силно, че я заболя. Може би наистина трябваше да разкажат веднага на агент Фуджи за А. — и за двамата. Защото ако Али и Ноъл бяха някъде наблизо, те трябваше да ги намерят. *Веднага.*

33.

КОЕ Е ТОВА МОМИЧЕ?

— Значи *изобщо* не си се чувал с Ноъл? — каза Хана по телефона, докато влизаше през задния вход на Бил Бийч — паркингът отпред отново беше препълнен. Входът беше близо до една от стаите за почивка. Тя миришеше на старо кафе. По телевизора във фоайето вървеше бейзболен мач, а няколко семейства, които бяха дошли на посещение, се бяха струпали около него, облечени в якета на „Филаделфия Филис“.

— Не — отговори ѝ Майк. — Макар че и Ариа ме попита същото. Какво се е случило снощи между тях?

— Няма значение — отвърна нервно Хана. — Просто се скараха.

— Наистина ли? — Майк се прокашля. — Хана, всички онези въпроси, които ми зададе за Ноъл и бомбата...

— Не мога да говоря за това сега — прекъсна го Хана. Все пак Майк скоро щеше да разбере всичко. Тя не искаше да му казва нищо преди това. Сърцето на Майк щеше да бъде разбито, когато научеше, че най-добрият му приятел се беше опитал да убие сестра му и приятелките ѝ.

Хана все още не можеше да повярва на какво бяха станали свидетелки в гробището предишната вечер. Не можеше да повярва и че Спенсър беше намерила смелост да го удари със скиптъра. Беше ли ранен Ноъл? Той избяга, но движенията му бяха залитащи и странни.

Най-притеснително беше усещането, което обзе Хана след като Ноъл беше избягал. Макар гробището да изглеждаше пусто, тя имаше чувството, че с тях има още някой. Но не го беше споменала на приятелките си — и никоя от тях не ѝ беше казала нищо. Сигурно си беше въобразявала.

Тя отвори вратата на стаята на сестрите — която за нейна изненада се оказа празна. Вътре обикновено имаше поне по две сестри, които гледаха сапунки по телевизията.

— Смяната ми започва скоро, така че е по-добре да приключваме.

— Още колко ще работиш там? — попита Майк.

— Всъщност мисля днес да бъде последният ми ден. — Хана грабна престилката си от гардеробчето и започна да разкопчава дънките си. Разследването на Греъм беше приключило. — Ще ти се обадя по-късно.

Тя прекъсна разговора. По-малко от секунда след това телефонът отново извъня. Появи се номерът на баща ѝ. Когато му отговори, гласът му беше ядосан.

— Хана, една жена на име агент Фуджи се появи тази сутрин в дома ми заедно с екип агенти и заповед за обиск на стаята ти — каза той. — Адвокатите ми успяха да ги отпратят, но те ще се върнат. Какво, по дяволите, става? В какво си се забъркала?

Хана замръзна. Заповед за обиск? Спенсър беше права: Фуджи ги проверяваше една по една, опитвайки се да намери картината. Поне не беше избрала Ариа за следващата си жертва.

— Н-нямам представа — излъга тя. — Какво търсеше агентът?

— Не ми каза. — Гласът на господин Мерин прозвуча напрегнато. — За наркотици ли става въпрос? Носеха се слухове, че си опитала да се самоубиеш — пистолет ли имаш? Не мога да повярвам, че все още не са се появили репортери. Последното нещо, от което се нуждая, е кола на ФБР пред дома ми и група агенти, които претърсват къщата, а аз да не знам какво да кажа.

Очите на Хана се напълниха със сълзи. Тя не можеше да позволи баща ѝ да бъде забъркан в това.

— Каквото и да търси, тя няма да го намери в стаята ми — избъбри тя. — Съжалявам, че трябва да минеш през това... но всичко е една огромна бъркотия. Скоро ще се прибера.

Тя затвори телефона и си пое дълбоко дъх. Щом баща ѝ беше отпратил агент Фуджи, тя щеше да опита при някой друг. Може би Ариа. И тогава какво?

Просто нямаше как да застъпи на смяна. Хана тръгна по коридора и зави към фойето, готова да каже на Шон, че ще се върне някой друг ден за гримирането. То беше пълно с народ, хората говореха в един глас. Господин Ейкърд разговаряше с двама мъже с официални облекла край регистратурата. Един полицай говореше по

своето уоки-токи. Някакъв мъж с камера влезе, последван от репортер, облечен в костюм. В ъгъла друг репортер интервюираше Шон, чието лице изглеждаше загрижено.

Стомахът на Хана се сви. Всичко това заради Греъм ли беше?

Кели стоеше край групичката, притиснала длан към устата си. Хана я дръпна за ръката.

— Какво става?

Сестрата я зяпна с ококорени очи. Отвори уста, за да отговори, но от там не излезе нито звук.

Хана погледна към един от болничните коридори.

— Мога ли да отида да поговоря с Кайла? — Може би тя щеше да ѝ обясни какво се е случило.

Сестрата, която стоеше до Кели, се ококори.

— Скъпа, нареди се на опашката.

Хана примигна.

— Д-да не би да се е *случило* нещо с Кайла?

Кели зяпна изненадано.

— Мислехме, че знаеш — отвърна тя с приглушен глас. — Скъпа, Кайла е мъртва.

— *Какво?* — Хана отстъпи назад и се блъсна в някого. Когато се обърна, видя Шон. — Какво става тук? — попита тя с разтреперан глас.

Погледът на Шон се стрелкаше наляво и надясно. Той пристъпи към нея.

— Рано тази сутрин някой намерил тяло в канавката до сградата. Момичето носело болнична гривна с името си — Кайла Кенеди.

Хана притисна ръка към устата си.

— *Не.* — Сълзи опариха лицето ѝ.

Тя се свлече в ръцете на Шон и той я потупа по рамото.

— Като че ли е била убита преди няколко дни и е била захвърлена там — каза тъжно Шон.

Хана рязко се надигна.

— Чакай. Това е невъзможно. Снощи я видях. Лежеше в леглото си в коридора, близо до стаята на Греъм.

По лицето на Шон премина смутено изражение.

— Точно там е работата, Хана. Според мен това не е била Кайла. Бил е... някой друг. Каква ужасна грешка — огромен закон и

обществен кошмар.

— *Какво?* — Хана се чувстваше така, сякаш мозъкът ѝ изтича през ушите. — *Какво искаш да кажеш?*

— Полицията е убедена, че *истинската* Кайла, нашата пациентка, е умряла поне преди няколко дни. Но сестрите — и очевидно ти — си спомнят, че в леглото на Кайла е имало *някой* и след това.

— Но... аз *разговарях* с нея! — ахна Хана. — Ние се сприятелихме!

Шон изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне.

— Снощи сестрите откриха, че Кайла е изчезнала. Когато се появи тялото, ние си помислихме, че това е всичко, но данните на съдебния лекар са неоспорими. Теорията е, че човекът, който е лежал в леглото, е убил Кайла и си е сложил превръзки на лицето, за да може по някаква причина да се промъкне в клиниката. А след това, поради някаква друга причина, тя просто... си е тръгнала.

— Но в това няма никакъв смисъл! — проплака Хана. — Защо му е на *някой* да направи това?

— Не знам — отвърна тихо Шон.

В залата просветнаха светкавици. Няколко сестри стояха в ъгъла и плачеха. Един мъж с яке, на което пишеше КРИМИНАЛИСТИ, започна да огражда част от залата. Хана се облегна на масата и се опита да възстанови дишането си. Когато се размърда, нещо остро я убоде от страни. Беше пъхнато в джоба на ризата ѝ. Хана се намръщи и извади сгънат лист хартия. Нямахше спомен да е оставяла нещо в мантата си предишния път.

Тя разгъна хартията и видя ситни, закръглени букви. Всъщност познати закръглени букви. Стомахът ѝ се сви. Почеркът приличаше на Алиния.

Скъпа Хана, пишеше в бележката. Мога да обясня всичко, особено защо направих онова, което направих. Но аз мисля, че знам какво целиш и искам да ти помогна. Отговорът, който търсиш, се намира в склада на „Роузууд дей“. Той ще ти даде доказателството, което търсиш и така всичко ще се успокои. Върви там ВЕДНАГА... преди да е станало твърде късно. С любов, Кайла.

Лицето на Хана сигурно беше пребледняло, защото Шон я докосна по ръката.

— Какво е това?

Хана притисна бележката към гърдите си.

— Нищо — изграчи тя. След това се обърна и избяга от сградата.

34. ИЗНЕНАДКА!

В един и половина Ариа крачеше напред-назад из къщата на майка си, а по телевизора вървяха новините. Тя погледна към телефона в един часа, трийсет и една минути и десет секунди, след това в и дваайсет и четири секунди, в и четирийсет и пет секунди. Ноъл не се обаждаше. Тя надникна за милионен път през прозореца, но разбира се, Ноъл не се изкачваше по стъпалата към верандата. Ариа беше обиколила с колата си Роузууд и Холис, сякаш той щеше да се разхожда спокойно по Ланкастър авеню или по Грейт Лоун в Холис, сякаш няма никакви грижи.

Той сега е с Али, помисли си тя. Но нещо в нея продължаваше да се бори срещу тази мисъл. Ноъл я обичаше. Тя го *чувстваше*. И когато предишната вечер той беше казал, че е обичал Али, гласът му беше прозвучал объркано. Ноъл се беше вкопчил в нещо, което не съществуваше, също както Емили. Не й беше помагал. Не й беше съюзник. Това беше грешка.

Но той си беше признал, помисли си тя. Беше лъгал, мамил и убивал заради нея. Фактите са си факти.

Тя вдигна преспапието във формата на исландско конче, което лежеше на ръба на масата и се нагани да го метне по телевизора, но в този миг нещо привлече погледа ѝ. *Множество измами във връзка с кражбата на картина*, гласеше заглавието.

За неин ужас на екрана се появи Звездна нощ.

— Всички трескаво търсеха работната версия на „Звездна нощ“, която беше открадната от едно имение край Рейкявик, Исландия, миналата година — каза репортерът. — Баронеса Бренън, която се грижи за имота, докато барон Бренън се възстановява от продължително боледуване, наскоро застрахова картината за дваайсет милиона долара и за щастие застрахователната компания си спестява плащането. Картината беше открита преди около час и ние току-що научихме новината.

Ариа изпусна преспапието в скута си. Устата ѝ пресъхна.

На екрана се появи кадър с неколцина мъже, облечени в полицейски униформи, които влизат в типична рейкявикска къща.

— Въпреки че се появиха слухове, че картината е стигнала до Съединените щати, властите успяха да я проследят до един сутерен в Рейкявик. Баронеса Бренън веднага я разпозна и картината отново е на сигурно място в дома ѝ.

На екрана се появи жена с прошарена коса, облечена в кожено палто, която стоеше пред същото шато, в което беше нахлула Ариа. Момичето се наведе напред, сякаш приближаването до телевизора щеше да ѝ покаже различна картина. Щом е била открита в Исландия, тогава какво се криеше в дрешника ѝ?

Тя изтича на горния етаж, отвори вратата на дрешника и разгъна платното. Звездите на Ван Гог проблеснаха. Спиралите хвърляха тъмни сенки върху ясното небе. Изглеждаше също като картината, която бе видяла по телевизора. След това Ариа грабна албума на Ван Гог, който беше взела от библиотеката, за да го използва при създаването на декора, и го отвори на „Звездна нощ“. Когато започна да ги сравнява, цветовете от картината на Ариа внезапно се оказаха... различни. Спиралите не бяха толкова... завъртени. Следите от четката бяха по-насечени, по-хаотични. Погледната отдалеч, тя изглеждаше съвсем истинска, но отблизо беше доста аматьорска.

Картината беше фалшива. Ариа нямаше да загази заради нея. Фуджи не можеше да я арестува. А след като картината беше открита, Фуджи може би дори вече не я търсеше. А. беше направил всичко това само за да я уплаши.

Какви ли още лъжи им беше внушил?

Ариа слезе по стълбите замаяна, нетърпелива да се обади на останалите и да им съобщи новината. Още нещо от екрана на телевизора привлече погледа ѝ. Тя се обърна към него и гърлото ѝ пресъхна. Това *Олаф* ли беше?

Лицето на водещия изпълни екрана.

— Картината е била открита сред вещите на възрастна жена, макар тя да не помни как може да се е озовала там. Госпожа Грета Егертсдотир на шейсет и шест годишна възраст, дава стаи под наем и казва, че много от квартирантите се сменят всеки месец, така че е възможно някой от тях да е донесъл картината и да я е оставил в

сутерена. Когато ѝ показаха снимката на Олаф Гундерсон, предполагаемият крадец, отмъкнал картината от имението на баронеса Бренън, госпожа Егертсдотир беше почти сигурна, че го познава. Господин Гундерсон се счита за изчезнал след нападение през януари, макар властите да смятат, че нападението е фалшифицирано. Търсенето му продължава, но няма никакви следи, които да водят към възможното му местонахождение.

Ариа седна на дивана. Историята ставаше все по-странна. Значи Олаф е изфалшифицирал нападението си? В това имаше някакъв смисъл — може би той беше осъзнал, че полицията е по петите му и е търсел начин да се измъкне. Може би А. е прочел статията и се е хванал за възможността, без изобщо да е ходил до Исландия и да е крад картината. Това си беше чист късмет за А... и лош късмет за Ариа.

Телефонът ѝ звънна. Тя изписка и погледна към екрана. *Хана.*

— Гледа ли новините? — извика тя.

— Не... — От другата страна се чуваха шумове, сякаш Хана шофираше. — Но двете трябва да се видим. Става нещо странно.

— Със сигурност става нещо странно. — Ариа стисна здраво телефона си. — Картината от Исландия е фалшива — което означава, че ченгетата нямат нищо срещу нас. А знаеш ли кое е още по-странно? Олаф не е мъртъв. Той е изфабрикувал нападението си и е подправил картината.

Линията пропука.

— Ха! — възкликна Хана. — Значи според теб А. просто е попаднал на историята, използвал я е и е подправил картината?

— Да. — Ариа погледна през прозореца към къщичката за птици, която майка ѝ беше сковала предишната година. — Това означава, че още сега можем да отидем в полицията, без да се притесняваме, че ще загазим. Дори А. да спомене Ямайка, пак няма да пострадаме толкова, колкото ако картината беше истински Ван Гог. — Тя се прокашля, сякаш нещо я придърпваше в гърдите. — Не че чак толкова ми се ходи в полицията. — Не можеше да понесе мисълта, че полицаите ще тръгнат след Ноъл. Или пък можеше. Не беше сигурна.

— Всъщност според мен А. продължава да ни води за носа. Получих странна бележка в клиниката, че има някаква важна улика, която ще ни отърве от всичко. Мисля, че Али я е написала.

— Какво? — Кожата на Ариа настръхна. — *Как?*

— Ще ти обясня всичко, когато се срещнем. Да се видим край склада в „Роузууд дей“. Може би тя е там.

Ариа хвана дръжката на вратата.

— О, господи. Ами ако е капан?

— Затова се обадох на полицаите да дойдат с нас. И преди да изпаднеш в истерия, Ариа, знай, че трябваше да го направя. Нещата стигнаха твърде далеч. Ако Али е там и я хванем, полицията трябва да присъства. Да се срещнем след десет минути.

— Добре — прошепна Ариа и прекъсна разговора. Няколко мига остана неподвижна в смълчаната си къща, загледана в пращинките, които се въртяха във въздуха. През последните няколко минути се бяха случили твърде много неща. Тя знаеше, че трябва да се срещнете Хана... ами ако Али беше там и Ноъл беше с нея? Полицията щеше ли да арестува и него?

Но нали Ариа искаше точно това. Той я беше лъгал повече от година. Никога не я беше обичал. Нали?

Тя грабна ключовете си от кукичката в коридора; огромна тежест притискаше гърдите ѝ. Ариа просто не можеше да го мрази, дори след всичко, което се беше случило. Можеше само да се надява, че каквото и да се случеше, то щеше да премине така, както се маха лейкопласт — бързо и безболезнено.

Докато шофираше, Ариа изключи радиото и леко свали прозореца. Погледът ѝ се стрелкаше от едната страна на пътя към другата, надявайки се — опасявайки се — че може да зърне Ноъл. Най-накрая сви в паркинга на „Роузууд дей“. Там имаше само няколко коли; футболният отбор имаше неделна тренировка. Ариа забеляза приуса на Хана и тръгна към него. Волвото на Емили и мерцедеса на Спенсър също бяха тук. Спенсър и Емили носеха тениски и маратонки, а Хана беше облечена с розова престилка и чехли от клиниката. По всичко си личеше, че полицаите все още не бяха пристигнали.

— Ето я бележката. — Щом Ариа стигна до момичетата, Хана ѝ подаде едно листче.

Ариа го погледна и веднага разпозна дребните, закръглени букви. Почеркът беше същият като в изпълненото с омраза писмо, което Али

беше пхнала под вратата на спалнята им в Поконос, точно преди да драсне клечката кибрит. *Отговорът, който търсиш, се намира в склада на „Роузууд дей“... Върви там ВЕДНАГА... преди да е станало твърде късно.*

— Господи — прошепна Ариа. — Тя сигурно знае, че ще разпознаем почерка ѝ. И сега просто ще влезем вътре и ще направим точно каквото иска?

— Все пак трябва да проверим, не мислиш ли? — попита Хана. — Полицията ще пристигне всеки момент.

Спенсър отново погледна към бележката.

— И все пак как получи това?

— От една пациентка, с която се запознах в клиниката. — Хана се спря за момент, поглеждайки над хълма. Разнесе се вой на сирени. На хълма се появи полицейска кола. Стомахът на Ариа се сви.

Хана се обърна към момичетата и им разказа за трупа, който полицаите бяха открили зад болницата.

— На гривната ѝ пишело Кайла Кенеди — прошепна бързо тя. — Мисля, че Али я е убила и после се е представила за нея. Момичето, с което се запознах, беше цялото увито в бинтове.

Спенсър се облегна на колата на Хана.

— Това ми звучи точно като нещо, което Али би направила. Кой друг би убил жертва на изгаряне, за да си размени мястото с нея?

Хана кимна с измъчено изражение на лицето.

— Леглото на Кайла се намирало точно пред стаята на Грем. И докато той се гърчеше, Кайла ме изпрати в погрешната посока, за да търся сестра. Когато се върнах, той беше мъртъв.

— Значи тя го е наглеждала, за да е сигурна, че няма да каже нищо? — прошепна Ариа.

— Не мога да повярвам, че не я заподозрях по-рано. Мислех си, че ще усетя Али от километри — каза Хана, преглъщайки сълзите си. — Кайла беше толкова... *готина*. Сега се чувствам като идиотка... *отново*.

— Щом цялата е била в бинтове — каза Спенсър, — сигурно е било много лесно да заблуди всички.

Внезапно Ариа се сети нещо.

— Знаете ли, мацки, ако Али наистина е *била* в клиниката...

— ... това обяснява защо и Ноъл е бил там — завърши Емили вместо нея.

В този миг полицейската кола спря на паркинга и Ариа смътно разпозна двете ченгета от съдебния процес срещу Али. На значките им пишеше Коутс и Харисън.

— Хана Мерин — каза намръщено Харисън, по-високият полицаи с широко лице, плосък нос и дълги мигли над зелените очи. — Казахте, че сте получили заплашително писмо?

— Да. — С треперещи ръце Хана им подаде бележката.

Коутс и Харисън я прочетоха и се намръщиха.

— *Доказателството, от което се нуждаеш?* — повтори Коутс, който беше по-нисък и сух, и имаше изпъкнала адамова ябълка. — За какво става въпрос?

— После ще ви обясним всичко, обещаваме — каза Хана и се запъти към игрището. — Просто трябва да проверим какво има тук. Твърде сме уплашени, за да го направим сами.

Ченгетата свиха рамене и тръгнаха пред тях към склада; уокитокитата им пропращяха от време на време. Ариа погледна обезпокоено към Хана. Беше ли добра идея да замесват полицията? Ами ако Али ги наблюдаваше от далечината? Ами ако беше заложила бомба в склада — и я взривеше, щом зърнеше полицаите?

Внезапно телефонът ѝ се обади. В гърдите ѝ припламна надежда, последвана от страх. Ами ако се обаждаше Ноъл? Ами ако *не* се обаждаше Ноъл?

След това погледна към екрана. Подателят беше объркана смесица от цифри и букви.

Коленете ѝ омекнаха.

— О, господи — прошепна тя, вдигайки поглед от екрана. Ченгетата се намираха на няколко метра пред тях. Тя даде знак на приятелките си.

Спенсър, Емили и Хана изтичаха при нея и погледнаха към съобщението.

Вие, кучки, се смятате за много умни, вземате си нови телефони, опитвате се да се скриете от мен.

След това пропищяха телефоните на всички. Този път се зареди снимка. Когато Ариа я отвори, тя изпищя. Снимката беше на списъка със заподозрени, който бяха направили в паник-стаята. Всички имена бяха задраскани, с изключение на Ноълвото.

Лицето на Спенсър преbledня.

— Как се е сдобил А. със списъка? — изписка тя, поглеждайки към снимката в телефона си.

Ченгетата се обърнаха и я погледнаха.

— Наред ли е всичко? — попита Коутс.

Но никое от момичетата не можа да му отговори. Появи се ново съобщение. После още едно и още едно. Посланието беше толкова дълго, че трябваше да бъде изпратено на няколко пъти.

Най-хубавата част беше, когато отидохте в онази паник-стая и започнахте да ми се правите на Джеймс Бонд, за да разберете кой съм. Но знаете ли какво, кучки? Винаги съм на крачка пред вас. Знаех къде сте. Знаем къде отивате. Аз поръчвам музиката, не вие — и то по начин, който дори не можете да си представите. Но не се тревожете — скоро ще разберете. Просто отворете склада.

А.

Когато прочете съобщението, Хана надигна глава.

— Просто отворете склада?

— Мацки, това определено е капан. — Ръцете на Спенсър трепереха.

— Може би е опасно да сме тук — прошепна Емили.

— Момичета? — Харисън застана до тях, опрял ръце на хълбоците си. — Какво става?

Ариа се наклони да отговори, но в този момент впери поглед в склада. За неин ужас един от футболистите тичаше към него. Ръката му се протегна към дръжката.

— *Чакай!* — Ариа се затича към него. — Не го отваряй! — В главата ѝ се въртяха всякакви предположения за онова, което се намира вътре. Експлозивни. Диви зверове. *Самата Али.*

— Не го отваряй! — изкрещя отново Ариа. Спенсър, Емили, Хана и двамата полицаи я последваха, като също започнаха да викат на момчето.

Но беше твърде късно — той натисна дръжката. Вратата на склада се отвори със скърцане и застърга във висотата трева.

Коутс бутна момчето настрани и се опита отново да я затвори, но изведнъж се спря и лицето му преbledня.

— *Мамка му!* — прошепна той.

Ариа надникна вътре. В първия момент единственото, което можа да види, беше тъмнина. След това започнаха да се появяват различни фигури: топки, стикове, дюшеци, препятствия, мрежи за врата. Когато видя предмета върху стола в дъното на помещението, тя си помисли, че това е просто поредният спортен уред — боксова круша, може би, или нещо подобно.

След това се появи една ръка. Два крака. Глава, отпусната върху гърдите. Ариа пристъпи напред, досещайки се за части от секундата преди да види лицето кой може да е това. Тя се отпусна на колене и проплака. Хана ахна. Спенсър изпищя. Емили отстъпи няколко крачки назад със застинало от ужас лице. Футболистът се обърна и се хвърли на тревата. Коутс и Харисън прогониха останалите играчи.

— Това да не е...? — проплака Спенсър.

За щастие не успя да произнесе името му. Ариа гледаше към главата на Ноъл. Той все още беше облечен в смокинг, ръцете му бяха завързани зад гърба, а глезените — за краката на стола. Устата му беше залепена с голяма лента. Кожата му бледнееше зловещо, а на бузите му имаше големи рани, сякаш го бяха шибали с камшик.

В главата ѝ като че ли биеха огромни камбани. *Това не можеше да се случва. Това не можеше да се случва.*

— Трябва ми линейка! — изкрещя Хана в телефона си. — Направете нещо!

Спенсър се приближи до Коутс, който крещеше нещо по уокитокито си. Но Ариа едва долавяше гласовете им. Тя лежеше на напукания под на склада, неспособна да помръдне и да се приближи до Ноъл, ужасена от мисълта, че може да е мъртъв. В този момент единственото, което виждаше, бяха лъскавите обувки на краката му. Тя беше с него, когато той си ги беше купил. Изпробва няколко чифта в

магазина, също като някое момиче. *Стилната мацка заслужава стилен кавалер*, ѝ беше казал той е намигване.

Телефонът ѝ изписука. Незнайно как тя успя да се надигне и да седне, за да погледне към екрана му зад нея приятелките ѝ сновяха наоколо, опитвайки се да възприемат онова, което виждат. Но техните телефони също зазвъняха и всяка се спря, за да прочете ужасното съобщение.

*Малки, бляскави лъжкини,
този път здраво я загазихте.
Никакви детективи не сте;
не успяхте да разкриете нищо.
Ноъл да е А.? Пак не!*

А.

КАКВО СЛЕДВА...

Лъжките най-после вдянаха, че сме двама. Доста време им отне. И пак не са разбрали както трябва. Бяха твърде заети да разследват Ноъл, за да видят какво се крие под самите им малки нослета: *ние*. Но примката се стяга и скоро те ще бъдат онези, които ще увиснат на въжето...

Хана може и да е избрана за кралица на балния двор, но следващият двор, в който ще се озове, ще е на затвора. Последният път, когато проверихме, блъскането на човек, последвано от бягство, все още си е престъпление... Щом избирателите на татко разберат за това, Хана няма да е единственият губец в семейство Мерин.

Спенсър се потопи в конспиративните теории и стигна твърде далеч за наше неудовлетворение. Но тя има какво още да научи за шпионирането. Като например да не се промъква напред, ако ние знаем, че се приближава.

Значи малката сладка приятелка на Емили е в Бонеър. Сещаме се за няколко души, които може да се заинтересуват от тази информация, като се започне със специален агент Джасмин Фуджи. Няма да е зле Емили да започне да си съставя свой собствен списък за нещата, които иска да направи, когато излезе навън — съвсем скоро двете с Джордан ще се окажат зад решетките. Или дори още по-зле.

И накрая Ариа. Ноъл може да не е А., но е ясно, че е двуличник. Какво може да се очаква от един типичен роузуудчанин? И какво би направила нетипичната Ариа? Ние залагаме на артистично оттегляне в Европа. Но тя не знае ли, че всички измъчени художници умират млади?

Тик-так, дами. Живейте всеки миг от живота си така, сякаш е последният. Защото съвсем скоро ще бъде такъв.

До следващия път...

А.&А.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря много на чудесната ми редакторка Лейни Дейвис за идеите и подкрепата. Както и на всички останали невероятни хора в Алой Ентъртейнмънт, включително Джош Банк, Лес Моргенщайн, Сара Шандлър, Кристин Маранг, Кейти Макджий и всички останали. Вие, приятели, направихте живота ми много по-лесен.

Искам да благодаря и на Кари Съдърланд от „Харпър-Колинс“ и Анди Макникъл и Дженифър Рудолф Уолш от „Уилям-Морис“. Много целувки на почитателите ми във вселената на Туитър, които толкова много обичат Малките сладки лъжкеници — и които винаги участват в чатовете, посветени на поредицата, и отговарят на всичките ми въпроси, когато искам да разбера кое ще е идеалното име за някой герой или каква храна ядат хората на Ханука. Поздрави на всички почитатели в Саут Хилс Вилидж, които присъстваха на четенето ми през декември — беше страхотно да се видим! Изпращам цялата си любов на К., Шеп и Минди, Али, Карън, Бет, Грег, Елоиз и Рекс, на семействата Лорънс и Гремба — включително Кали, Райън, Телън, Брейдън, Джордан, Брок, Аштън и разбира се, Майкъл, най-голямото и любвеобилно от всички деца. Поздрави и на приятелчето ми Крис Фъргюсън и семейството му в Тексас. Крис, чувам, че те очакват големи печалби от залози. (Просто предчувствие.)

И накрая много прегръдки на Марлийн Кинг — беше ме страх да оставя Малките сладки лъжкеници в нечии други ръце, но ти се отнесе с такава любов, грижовност и деликатност към сериала. Свалям шапка пред теб и несравнимия ти талант и се надявам, че скоро пак ще се срещнем на една дълга, подправена с много вино вечеря.

Сара Шепард

Издание:

Сара Шепард. Съкрушени

Американска. Първо издание

Оформление на корицата: Димитър Стоянов-Димо

Издателство Ергон, София, 2013

ISBN: 978-619-165-015-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.